

JESU KRISTI KIRKE AV SISTE DAGERS HELLIGE • JUNI 2014

Liahona

**Svar på fire
spørsmål om
prestedømmet, s. 18**

**Velg underholdning som
er verdt din tid, s. 14**

**Bygg opp Sion
der du bor, s. 30**

“Far har myndighet til og ansvar for å undervise sine barn og velsigne og gi dem evangeliets ordinanser og enhver annen prestedømsbeskyttelse som trengs. Han skal vise moren kjærighet og troskap og heder, slik at barna kan se denne kjærigheten.”

President Boyd K. Packer, president for De tolv apostlers quorum, “Disse tingene vet jeg,” *Liahona*, mai 2013, 7.

BUDSKAP

- 4 Budskap fra Det første presidentskap: Fremskynd arbeidet**
Av president Thomas S. Monson
- 7 Besøkende lærerinnens budskap: Jesu Kristi guddommelige misjon: Tjeneste for andre**

HOVEDARTIKLER

- 14 Gode medier**
Av Katherine Nelson
Vår bruk av underholdning kan være målrettede, innviede valg.

OMSLAGSSIDEN

Forsiden: Fotoillustrasjon: Jerry Garns. Annen omslagsside: Fotoillustrasjon: Bradley Slade.

- 17 Barneoppdragelse, frakoblet**
Av Jan Pinborough
Når vi følger Frelseren og ser våre barn, vil vi slå av, koble fra og unngå distraksjoner.

- 18 Prestedømmskraft – tilgjengelig for alle**
Av Linda K. Burton
Prestedømmet er en hellig tillit som er gitt for å velsigne menn, kvinner og barn slik at vi kan leve som familier for evig hos Gud.

- 24 Pionerer i alle land: Siste-dagers-hellige i Italia: En arv av tro**
Av Lia McClanahan
Oppføringen av et tempel i Italia er et resultat av en lang historie med trofaste hellige.

- 30 Vi er kalt til å være lik Kristus**
Av eldste Jeffrey R. Holland
Nå er tiden inne til å opprette Sion der vi er – selv om vi er midt i Babylon.

AVDELINGER

- 8 Vi taler om Kristus: Forundret over den kjærlighet Jesus tilbyr meg**
Av Cesar Lima Escalante
- 10 Vårt hjem, vår familie: Utfordringene er velsignelsene**
Av Rachel Harrison
- 12 Profeter i Det gamle testamente: Samuel**
- 13 Undervis i Til styrke for ungdom: Tiende og offergaver**
- 38 Sagt av siste-dagers-hellige**
- 80 Til vi ses igjen: Kraften i når**
Av Kelly Louise Urarii
I løpet av 24 timer ble min mann dødssyk. Ett ord holdt oss gående.

42

42 Følg veien til lykke

Av biskop Gérald Caussé

Disse tre prinsippene kan hjelpe deg å bli din egen lykkes smed.

47 Spre evangeliet på Internett

Av Maria Mahonri-Yggrazil
Arduo Andaca

Jeg var alltid sjenert når det gjaldt min tro, men en ny teknikk hjalp meg å åpne meg.

*Se om du kan finne liahonaen som er gjemt i dette nummeret.
Tips: Hva er det i garnet?*

57

48 Handlefrihet og svar: Oppfatt åpenbaring

Av eldste Richard G. Scott

Hvis vi skal vokse, må vi lære å ha tillit til vår evne til å velge rett.

52 Hva om jeg ikke har en brennende følelse i hjertet?

Av Rachel Nielsen

Jeg har aldri hatt en brennende følelse i hjertet. Betyr det at Den hellige ånd ikke taler til meg?

56 Følg de små tilskyndelsene

Du vet aldri når en liten tilskyndelse kan ha stor effekt.

57 En velsignelse for min bror

Av Jesse Jones

Min bror kom ut for en motorsykelulykke og lå på sykehuset. Jeg følte meg syk av engstelse.

58 Spørsmål og svar

Hva skal jeg tenke på under nadverden?

60 Til styrke for ungdom: Tiende gir indre styrke

Av eldste Anthony D. Perkins

Å betale tiende vil hjelpe deg å lære at Herren holder alle sine løfter.

62 Veien tilbake til Kirken

Av Doug Boyack

Jeg trodde jeg ikke trengte Kirken, helt til en reise og tiendeloven lærte meg noe annet.

63 Plakat: Ubrytelig

66

64 En velsignelse til mamma

Av Susan Barrett

Mammas rygg hadde plaget henne. Hvordan kunne Ruben hjelpe?

66 Et spesielt vitne: Hvordan kan jeg være misjonær nå?

Av eldste Neil L. Andersen

67 Ærbødighetslammet

Av eldste Scott D. Whiting

Jeg ønsket å være ærbødig så jeg kunne få et klistremerke, men noe enda bedre skjedde.

68 Venner over hele verden: Jeg er Loredana fra Italia

Av Amie Jane Leavitt

70 Papirdukke: Massimo fra Italia

71 Følg Jesus: Vær hjelpsom

72 Musikk i Uganda

Av David Dickson

Å lede musikken foran alle kan være skremmende, men ikke for George!

74 Bring Primær hjem: Prestedømsordinanser og tempelarbeid velsigner min familie

Av Jennifer Maddy

76 Vår side

78 For små barn

81 Portrett av en profet: Gordon B. Hinckley

Det første presidentskap: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

De tolv apostlers quorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard,
Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland,
David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson,
Neil L. Andersen

Redaktør: Craig A. Cardon

Rådgivere: Jose L. Alonso, Mervyn B. Arnold,
Shayne M. Bowen, Stanley G. Ellis, Christoffel Golden

Administrerende direktør: David T. Warner

Director of Family and Member Support:

Vincent A. Vaughn

Director of Church Magazines: Allan R. Loyborg

Økonomiansvarlig: Garff Cannon

Redaksjonssjef: R. Val Johnson

Assisterende redaksjonssjef: Ryan Carr

Writing and Editing Team: Brittany Beattie, David Dickson,
David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Mindy Raye Friedman,
Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene Porter Gaunt, Jennifer Grace
Jones, Michael R. Morris, Sally Johnson Odekir, Joshua J. Perkey,
Jan Pinborough, Richard M. Romney, Paul VanDenBerghe,
Marissa Widdison

Kunstnerisk ansvarlig: J. Scott Knudsen

Bilredaktør: Tadd R. Peterson

Design Team: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, Mandie M.
Bentley, C. Kimball Bott, Tom Child, Nate Gines, Colleen Hinckley,
Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Mark W. Robison,
Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Koordinator for opphavsrett: Collette Nebeker Aune

Produksjonssjef: Jane Ann Peters

Produksjonsteam: Kevin C. Banks, Connie Bowthorpe Bridge,
Julie Burdett, Bryan W. Gygi, Denise Kirby, Ginny J. Nilson,
Gayle Tate Rafferty

Forhåndstrykk: Jeff L. Martin

Trykkerisjef: Craig K. Sedgwick

Distribusjonssjef: Stephen R. Christiansen

Øversettelse: Statsautorisert translator Petter Svanevik

Distribusjon: Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige,
Department of MSR Sveagatan 8A, 441 32 Alingsås, Sverige

Abonnementsinformasjon: For abonnement eller
adresseforandring vennligst kontakt kundeservice
Telefon: +46 (0) 8500 655 20

E-post: rcstockholm@ldschurch.org

Internett: store.lds.org

Abonnementpris pr. år: NOK 64 (inkl. mva. og porto)

Send manuskripter og spørsmål til *Liahona*, Rm. 2420,
50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024,
USA; e-post til: liahona@ldschurch.org; eller på internett:
liahona.lds.org.

*Liahona*s lokalredaksjon:

Redaksjonens adresse:

Ole Podhorny

Vestbrynet 13

1519 MOSS

Tlf.: 69 27 17 04

Nyhetsredaktør: Ole Podhorny

Liahona (et navn fra Mormons bok som står for «kompass» eller «veiviser») utgis på albansk, armensk, bislama, bulgarsk, kambodjansk, cebuano, kinesisk, kinesisk (forenklet), kroatiske, tsjekkisk, dansk, nederlandsk, engelsk, estisk, filipinsk, fransk, tysk, gresk, ungarsk, islandsk, indonesisk, italiensk, japansk, kiribati, koreansk, latvisk, litauisk, gassisk, marshallsk, mongolsk, norsk, polsk, portugisisk, rumensk, russisk, samoansk, slovensk, spansk, svensk, swahili, tagalog, tahitisk, thai, tongansk, ukrainsk, urdu og vietnamesisk. (Hyppigheten varierer for de forskjellige språkområder.)

© 2014 Intellectual Reserve, Inc. Ettertrykk forbudt.

Trykt i USA.

Tekst og bildemateriale i *Liahona* kan kopieres til ikke-kommersielt bruk i kirken eller i hjemmet. Bildemateriale kan ikke kopieres hvis det er påført anmerkning om at kopiering ikke er tillatt. Spørsmål om opphavsrett rettes til Intellectual Property Office, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150, USA; e-post: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

June 2014 Vol. 78 No. 6. LIAHONA (USPS 311)

Norwegian (ISSN 1522-9238) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes.

Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971.

Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone or at store.lds.org. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Ideer til familiens hjemmeaften

Dette nummeret inneholder artikler og aktiviteter som kan brukes på familiens hjemmeaften. Her er to eksempler.

“Prestedømskraft – tilgjengelig for alle,” side 18: Før familiens hjemmeaften kan du lese de fire spørsmålene søster Burton stiller i denne artikkelen. Ta med en liten lampe til familiens hjemmeaften (pass på at den er koblet fra). Be forskjellige familiemedlemmer prøve å slå den på. Sammenlign kraften som trengs for å drive lampen, med prestedømmets kraft. Sett i kontakten og slå på lampen, og snakk så om hvordan vi alle kan dra nytte av lyset fra lampen, eller prestedømmets kraft. Be familiemedlemmene overveie hvordan de har blitt velsignet ved prestedømmet. Dere kan begynne å lære utenat skriftstedene i Lære og pakter 84 som søster Burton ber oss om å lære.

“Wills gode idé,” side 78: Dere kan begynne med å synge “Jeg ser vår Herres tempel” (*Barnas sangbok*, 99) eller en annen sang om templer. Les denne artikkelen som familie, og drøft hvorfor templer er viktige. Be hvert medlem av familien tegne et tempel, kanskje det som er nærmest der dere bor. Vurder å henge opp tegningene og bildet på side 79 hjemme hos dere, på et sted der de vil bli sett hver dag. Snakk om hvordan det å se et bilde av templet kan minne oss på å ta avgjørelser som vil holde oss verdige til å komme inn i templet.

PÅ DITT SPRÅK

Liahona og annet av Kirkens materiale er tilgjengelig på mange språk på languages.lds.org.

EMNER I DETTE NUMMERET

Tallene viser til første side av artikkelen.

Bud, 30

Bønn, 48

Den hellige ånd, 48, 52,
56, 67

Depresjon, 39

Det gamle testamente, 12

Egenverd, 42

Ekteskap, 10

Familie, 10, 17

Fasteoffer, 13, 60

Forsoning, 8, 58

Handlefrihet, 14, 48

Hinckley, Gordon B., 81

Håp, 80

Innvielse, 14

Jesus Kristus, 7, 8

Kall, 72

Lydighet, 18, 56

Lykke, 42

Medier, 14, 17, 47

Misjonærarbeid, 24, 30,
47, 66

Musikk, 72

Nadverd, 8, 58

Omvendelse til

evangeliet, 24, 62

Pionerer, 24

Prestedømme, 18, 64, 74

Profeter, 12, 41, 81

Sion, 30

Slektshistorie, 4, 6, 38

Tempel, 10, 24, 74, 78

Tiende, 13, 60, 62

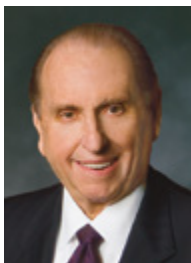
Tjeneste, 71, 72

Tro, 80

Visdomsordet, 40

Ærbødighet, 67

Åpenbaring, 18, 41, 48,
52, 56

Av president
Thomas S. Monson

FREMISKYND ARBEIDET

Er du klar over at Den gjenopprettede kirke var 98 år gammel før den hadde 100 staver? Men mindre enn 30 år senere hadde Kirken organisert sine neste 100 staver. Og bare åtte år etter det hadde Kirken mer enn 300 staver. I dag har vi mer enn 3000 staver.

Hvorfor finner denne veksten sted i et akselererende tempo? Er det fordi vi er bedre kjent? Er det fordi vi har vakre møtehus?

Disse tingene er viktige, men årsaken til at Kirken vokser i dag er at Herren sa den ville det. I Lære og pakter sa han: "Se, jeg vil fremskynde mitt verk i dets tid."¹

Vi, som åndebarn av vår himmelske Fader, ble sendt til jorden akkurat nå for å delta i å fremskynde dette store arbeidet.

Så vidt jeg vet, har Herren aldri antydning at hans arbeid er begrenset til jordelivet. Nei, hans arbeid omfatter evigheten. Jeg tror han fremskynder arbeidet i åndeverdenen. Jeg tror også at Herren, gjennom sine tjenere der, forbereder mange ånder til å motta evangeliet. Vår oppgave er å finne våre døde og deretter dra til templet og utføre hellige ordinanser som vil bringe dem som er bak sløret, de samme mulighetene som vi har.

Alle gode siste-dagers-hellige i åndeverdenen har det travelt, sa president Brigham Young (1801-77). "Hva gjør de

der? De forkynner, forkynner hele tiden, og bereder veien for oss så vi kan fremskynde vårt arbeid med å bygge templer her og andre steder."²

Slektshistorisk arbeid er ikke lett. For de av dere som er fra Skandinavia, deler jeg deres frustrasjon. I min svenske linje var for eksempel min bestefars navn Nels Monson. Hans fars navn var ikke Monson i det hele tatt, men Mons Okeson. Mons' far het Oke Pederson, og hans fars navn var Peter Monson – rett tilbake til Monson igjen.

Herren forventer at du og jeg gjør vårt slektshistoriske arbeid godt. Jeg tror det første vi må gjøre hvis vi skal utføre vårt arbeid godt, er å ha vår himmelske Faders ånd med oss. Når vi lever så rettskaffent vi kan, vil han åpne veien for å oppfylle de velsignelser som vi så oppriktig og flittig søker.

Vi kommer til å gjøre feil, men ingen av oss kan bli ekspert på slektshistorisk arbeid uten først å være nybegynner. Derfor må vi kaste oss ut i dette arbeidet, og vi må forberede oss på noen oppoverbakker. Dette er ingen lett oppgave, men Herren har pålagt deg den, og han har pålagt meg den.

Når du gjør slektshistorisk arbeid, vil du oppleve å treffe på veisperringer, og du kommer til å si til deg selv:

“Det er ikke noe mer jeg kan gjøre.” Når du kommer til det punktet, går du ned på kne og ber Herren om å åpne veien, og han vil åpne veien for deg. Jeg vitner om at dette er sant.

Vår himmelske Fader elsker sine barn i åndeverdenen like mye som han elsker deg og meg. Når det gjelder arbeidet med å frelse våre døde, sa profeten Joseph Smith: “Etter hvert som Guds store hensikter raskt nærmer seg sin avslutning, og det profetene har talt om, blir oppfylt ved at Guds rike er opprettet på jorden og tingenes orden fra

UNDERVIS FRA DETTE BUDSKAPET

Tenk på en favorithistorie fra din slektshistorie og del denne historien med dem du besøker. Du kan gjerne bruke spørsmålene i barnedelen av Budskap fra Det første presidentskap (side 6) for å oppmuntre dem du besøker til å fortelle sine historier. Vurder å lese Lære og pakter 128:15 og snakke om viktigheten av å utføre tempelordinanser på vegne av våre forfedre.

fordums tid er gjenopprettet, har Herren åpenbart for oss denne plikt og dette privilegium.”³

Med hensyn til våre forfedre som har gått videre uten kunnskap om evangeliet, erklærte president Joseph F. Smith (1838-1918): “Gjennom våre anstrengelser på deres vegne kan deres lenker falle av dem, og det mørke som omgir dem, kan vike bort så lyset kan skinne på dem, og i åndeverdenen skal de høre om det arbeid som er blitt utført for dem av deres barn, og de vil fryde seg med dere når dere utfører disse plikter.”⁴

Det finnes millioner på millioner av vår himmelske Faders åndebarn som aldri hørte Kristi navn før de døde og gikk inn i åndeverdenen. Men nå har de blitt undervist i evangeliet og venter på den dagen da du og jeg vil gjøre den nødvendige forskning for å rydde vei, slik at vi kan gå inn i Herrens hus og utføre for dem det arbeidet som de selv ikke kan utføre.

Mine brødre og søstre, jeg vitner om at Herren vil velsigne oss hvis vi aksepterer og reagerer positivt på denne utfordringen. ■

NOTER

1. Lære og pakter 88:73.
2. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Brigham Young* (1997), 280.
3. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* (2007), 409.
4. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph F. Smith* (1998), 247.

Kan jeg like kartotekføring?

Av Emma Abril Toledo Cisneros

Jeg deltok i stavens mål om å kartotekføre 50 000 navn. Til å begynne med var det vanskelig. Ved flere anledninger hadde bunken jeg lastet ned, vanskelig håndskrift, og noen ganger ønsket jeg å returnere den og laste ned en annen. Men så innså jeg at hvis alle tenkte slik, ville disse bunkene måtte vente helt til slutt. Jeg kunne se for meg mange som venter i ånde verdenen, og jeg bestemte meg for å fortsette å prøve å lese disse navnene og renskrive dem uten å gjøre feil.

Jeg lærte å føle kjærlighet for disse menneskene. Jeg

forsto at de virkelig hadde behov for hjelp, og at vi også trenger hjelp fra dem. Jeg forsto bedre at vår himmelske Faders fullkomne plan tar hensyn til alle. Når vi følger inspirasjon og instruksjoner fra hans utvalgte ledere, vil vi oppleve hans nåde og uendelige kjærlighet.

Kartotekføring har vært en god opplevelse for meg. Jeg har lært å verdsette og elske mange ting ved slektshistorie. Jeg har også fått gaver av stor verdi av vår Herre ved å adlyde noe så enkelt som å delta i kartotekføring.

Artikkelforfatteren bor i Veracruz, Mexico.

BARN

Kjenn dine historier

Dine foreldre og besteforeldre har hatt mange opplevelser – noen du ikke engang vet om! Noen av deres historier vil få deg til å le, og de kan hjelpe deg å ha tro på vår himmelske Fader. Men selv voksne føler seg sjenert noen ganger. Bruk disse spørsmålene til å hjelpe dem å huske noen av sine favoritthistorier, og skriv ned eller lag tegninger av svarene deres.

Studer ydmykt dette stoffet og søk å få vite hva du skal dele med andre. Hvordan vil det å forstå Frelserens liv og misjon styrke din tro på ham og velsigne dem du våker over som besøkende lærerinne? Du finner mer informasjon på reliefsociety.lds.org.

Jesu Kristi guddommelige misjon: Tjeneste for andre

Dette er en del av en serie Besøkende lærerinnens budskap som beskriver aspekter ved Frelserens misjon.

Når vi hjelper andre, blir vi sanne etterfølgere av Jesus Kristus, som var et eksempel for oss. President Thomas S. Monson: “Vi er omgitt av mennesker i nød ... Vi er Herrens hender her på jorden, med befaling om å tjene og bygge opp hans barn.”¹

Linda K. Burton, Hjelpeforeningens generalpresident, sa: “Med øvelse kan hver enkelt av oss bli mer lik Frelseren når vi tjener Guds barn. For å hjelpe oss å bli bedre til å [hjelpe] hverandre, vil jeg gjerne foreslå fire ord å huske: ‘Først iakttatt, så tjene’ ... Når vi gjør det, holder vi pakter, og da vil vår tjeneste, i likhet med president Monsons, vil være bevis på vårt disippelskap.”²

Vi kan be hver morgen om å se muligheter til å stå til tjeneste for andre. “Vår himmelske Fader vil veilede dere, og engler vil hjelpe dere,”

sa David L. Beck, Unge menns generalpresident. “Dere vil få kraft til å velsigne andre og redde sjeler.”³

Fra Skriftene

Matteus 20:25-28; 1 Nephi 11:27-28; 3 Nephi 28:18

NOTER

1. Thomas S. Monson, “Hva har jeg gjort for noen i dag?” *Liahona*, nov. 2009, 86.
2. Linda K. Burton, “Først iakttatt, så tjene,” *Liahona*, nov. 2012, 78, 80.
3. David L. Beck, “Din hellige plikt til å hjelpe,” *Liahona*, mai 2013, 56.
4. Lucy Meserve Smith, i *Døtre i mitt rike: Hjelpeforeningens historie og arbeid* (2011), 36-37.
5. George Albert Smith, i *Døtre i mitt rike*, 77.

Tro, familie, hjelp

Fra vår historie

På generalkonferansen i oktober 1856 bekjentgjorde president Brigham Young (1801-77) at håndkjerrepionerer fortsatt var i ferd med å krysse slettene, og at alle umiddelbart måtte hjelpe til med å samle inn forsyninger til dem. Lucy Meserve Smith skrev at kvinner “tok av seg sine underkjørt, strømper og hva som helst de kunne avse der og da i Tabernaklet, og la det på vognene”.

Da de reddede pionerene begynte å komme til Salt Lake City, skrev Lucy: “Jeg [har aldri før] vært mer tilfreds med noe arbeid jeg har utført, for fellesskapsfølelsen var så sterk. Jeg behøvde bare gå inn i en butikk og si hva jeg ønsket. Hvis det var stoff, ble det målt ut til meg helt gratis.”⁴

President George Albert Smith (1870-1951) sa følgende om å hjelpe andre: “Vår evige lykke vil stå i forhold til i hvilken grad vi vier oss til å hjelpe andre.”⁵

Overvei dette

1. Hvordan kan bønn hjelpe oss å være et redskap i Herrens hender?
2. Hvordan kan tjeneste for andre hjelpe oss å holde våre pakter?

FORUNDRET OVER DEN KJÆRLIGHET JESUS TILBYR MEG

Av Cesar Lima Escalante

En søndag før nadverdsmøtet kom biskopen bort til meg og spurte: "Kan du hjelpe oss å velsigne nadverden?" Jeg svarte at naturligvis ville jeg det.

Jeg gikk og hentet salmeboken min, og så vasket jeg hendene før jeg satte meg ved nadverdsbordet. Jeg åpnet salmeboken, og den første salmen jeg så var "Jeg står helt forundret" (*Salmer*, nr. 111). Møtet hadde ikke begynt ennå, så jeg begynte å lese den første linjen: "Jeg står helt forundret på grunn av den kjærlighet..." Øyeblikkelig følte jeg intens kjærlighet.

Kvelden før hadde jeg lest i Bibelen om slutten av Jesu Kristi liv – blant annet det siste måltid, Getsemane og hans død og oppstandelse. Jeg så for meg at Jesus ble plaget, slått og latterliggjort av bødlene. Jeg så også for meg at Jesus utførte sitt sonoffer i Getsemane mens hans disipler sov.

Jeg innså at snart skulle jeg velsigne brødet og vannet som symboliserer hans legeme og blod. Nadverden gir oss anledning til å fornye pakten vi

inngikk da vi ble døpt, som er å alltid minnes ham, holde hans bud og påta oss hans navn.

Da nadverdsmøtet begynte, hadde jeg alle disse tankene i hodet. Jeg følte intenst at Jesus led på en så smertefull og ufattelig måte at vi ikke kan forstå det. Det slo meg at han utholdt lidelsen på grunn av sin kjærlighet til oss – til meg.

Jeg følte meg så elsket av Herren at jeg ikke klarte å holde tårene tilbake. Jeg følte at jeg ikke var verdig til det Frelseren gjorde for meg. Men jeg følte også at hans kjærlighet til meg er fullkommen. En venn vil sette sitt liv til for sine venner (se Johannes 15:13). Da nadverdssalmen begynte, sto jeg sammen med en annen for å begynne ordinansen.

EN ÅNDELIG RENSENDE OPPLEVELSE

"For at nadverden skal bli en åndelig rensende opplevelse hver uke, må vi forberede oss før vi kommer til nadverdsmøtet. Vi gjør dette ved bevisst å legge bak oss vårt daglige arbeid og våre adspredelser og gi slipp på verdslige tanker og bekymringer. Når vi gjør det, gjør vi plass i vårt sinn og vårt hjerte for Den hellige ånd..."

Når vi synger nadverdssalmen, deltar i nadverdsbønnene og tar del i symbolene på hans kjøtt og blod, søker vi ydmykt tilgivelse for våre synder og mangler. Vi tenker på de løfter vi ga og holdt i løpet av uken som gikk, og inngår konkrete personlige forpliktelser om å følge Frelseren i den kommende uken."

Eldste Robert D. Hales i *De tolv apostlers quorum*, "Vi må komme til oss selv: Nadverden, tempel og offer i tjenestegjerning," *Liahona*, mai 2012, 34.

Vi brettet tilbake den vakre hvite duken som dekket brødet. Da jeg holdt brødet, visste jeg at jeg hadde ansvaret for å bryte det som en del av ordinansen, men jeg nølte. Brødet symboliserer Kristi legeme. Jeg tenkte på soldatene som skadet Herren, og jeg ønsket ikke å bryte brødet. Da jeg brøt det første stykket, tenkte jeg på den smertefulle og ydmykende behandlingen Jesus fikk før sin død – torne-kronen, piskingen, lidelsene. Tårene fortsatte å trille nedover kinnene mine mens jeg forberedte brødet.

Så slo det meg at disse smertefulle og ydmykende hendelsene var nødvendige. De var en del av Jesu Kristi sonoffer, og han ofret på grunn av sin kjærlighet til meg og hver enkelt av oss.

Jeg begynte å føle dyp fred og glede. Jeg brøt hvert stykke brød omhyggelig og sakte, vel vitende om at det jeg holdt i hendene mine, skulle bli velsignet og helliget for et spesielt formål og symbolisere noe veldig verdifullt, vakkert og ufattelig stort. Jeg følte det

store ansvaret for å utføre denne ordinansen slik at de som deltok på møtet, kunne fornye en pakt med Herren og motta forsoningens velsignelser.

Da vi var ferdige, så jeg brettene fylt med brutt brød. Det jeg så for meg, var strålende og storslagent. Min ledsager holdt bønnen. Aldri før hadde jeg forstått like klart ordene “så de kan ete til minne om din Sønnns legeme” (L&p 20:77).

Da jeg spiste av brødet, følte jeg igjen min Frelasers kjærlighet. Jeg følte meg beskyttet, ydmyk og fast bestemt på å gjøre det rette. Jeg ønsket å granske mitt liv og omvende meg fra alt jeg hadde gjort galt.

Jeg er takknemlig til Jesus Kristus for hans kjærlighet til meg. Jeg er takknemlig for at vi kan motta velsignelsene ved hans forsoning: å bli tilgitt for våre synder og få anledning til å vende tilbake til vår himmelske Fader. ■

Artikkelforfatteren bor i Mexico City, Mexico.

SPØRSMÅL TIL ETTERTANKE

Hva kan jeg gjøre i løpet av uken for å forberede meg bedre til å ta nadverden? Hva tenker jeg på under nadverden? Føler jeg tilgivelse og mottar jeg inspirasjon når jeg tar nadverden?

UTFORDRINGENE ER VELSIGNELSENE

Av Rachel Harrison

Det jeg trodde var utfordringer ved tempelekteskap, viste seg i stedet å være fantastiske velsignelser.

Jeg snakket med en god venn om velsignelsene ved å være gift i templet. Jeg sa spøkefullt at jeg bare kunne komme på noen få velsignelser, men jeg kunne tenke meg nok av utfordringer. “Vel,” sa hun, “kanskje de er velsignelser!”

Jeg visste hun hadde rett.

Å bli beseget i templet har velsignet meg med et evig perspektiv på ekteskap og familie. Mine tempelpakter har vært “brillene” som min mann

Ekteskap medfører noen av livets viktigste oppgaver – og noen av livets mest gledesfylte stunder. Vi ønsker å høre om de gledesfylte stundene du har hatt i ditt ekteskap. Del dine historier på liahona.lds.org (klikk på “Submit Your Work”) eller pr. epost til liahona@ldschurch.org.

og jeg alltid har sett alternativene foran oss gjennom, til og med som ungt, nygift par.

Et evig perspektiv

Vi startet vårt ekteskap med et evig perspektiv, og vi følte det betydde at vi ikke skulle utsette eller begrense antall barn som ventet på å komme til vår familie. Min mann fortsatte sine studier mens familien vokste. Da han kom inn i arbeidslivet på heltid, hadde vi fem barn. Jeg fortsatte mine studier på deltid, slik at jeg kunne ta vare på våre barn hjemme. Jeg har gode minner fra disse tidlige årene. De var fantastiske! Vi bodde i en liten leilighet med to barn under 15 måneder, levde på vårt beskjedne studentbudsjett og spiste mye kjøttdeig (hamburger).

Jeg ser på disse første årene som våre pioner-år – vi krysset “slettene” i form av å gjennomføre studier, stifte familie og leve på begrensede økonomiske ressurser. Jeg kjenner meg igjen – om enn bare i liten grad – i det en av de overlevende fra Martins håndkjerrekompani sa om deres reise: “Enhver av oss kom gjennom dette med en absolutt kunnskap om

at Gud lever, for vi ble kjent med ham i vår ytterste lidelse.”¹

I verdens øyne ga det vi valgte å gjøre i de første årene av ekteskapet, ingen mening. Å utsette min eksamen for å få barn, å leve på én inntekt og å ofre noen former for luksus kan ha virket tåpelig. Men Herren sa til Jesaja:

“Mine tanker er ikke deres tanker, og deres veier er ikke mine veier, sier Herren.

For som himmelen er høyere enn jorden, slik er mine veier høyere enn deres veier, og mine tanker høyere enn deres tanker” (Jesaja 55:8-9).

Å ofre verdslige mål for å følge vår himmelske Faders vilje for vår familie, har vært en velsignelse og har gjort oss ydmyke.

Møt utfordringer sammen

Vi leser i Lære og pakter at de som “er villige til å holde sine pakter ved å ofre... vil [Herren] ta imot.

For jeg, Herren, vil forårsake at de blir lik et meget fruktbart tre som er plantet i god jord ved en klar bekk og bærer meget dyrebare frukt” (L&p 97:8-9). Våre fem barn er vår dyrebare frukt. De er utvilsomt våre største velsignelser.

Ettersom årene har gått, har min

mann og jeg møtt mange utfordringer i vårt ekteskap, og i ettertid kan jeg ærlig si at jeg er takknemlig for dem. Herren velsigner oss med prøvelser for å foredle oss som enkeltpersoner, og for å hjelpe oss å vende oss til ham og til vår ledsager.

Tempelekteskap er opphøyelsens høyeste pakt. Når denne pakten overholdes, fører den til den høyeste grad i det celestiale rike, eller evig liv, noe som betyr evig forøkelse (se L&p 131:1-4). På grunn av denne store belønning skulle vi forvente at et tempelekteskap strekker oss for å forandre vår natur.

Eldste Bruce C. Hafen, emeritusmedlem av De sytti, sa: "Vi kan begynne å være gift av bekvemmelighet. Men så kommer problemene. Hvis vi prøver seriøst å løse dem, vil vi kanskje ikke alltid være

bekvemme, men vi vil vokse. Da vil vi ende opp med å være gift ikke bare av bekvemmelighet, men av glede."² Å løse våre problemer sammen har ikke alltid vært bekvemt, men det har faktisk gitt oss glede.

Hardt arbeid og glede

Å være mor er den vanskeligste oppgave jeg noen gang har påtatt meg. Før jeg fikk barn, trodde jeg morsrollen stort sett, om ikke alltid, ville være gledesfylt – ispedd et øyeblikk eller to med hardt arbeid. Jeg har imidlertid etter hvert forstått at det er omvendt. På grunn av mitt evige partnerskap med min mann, har min rolle som mor og mitt ekteskap blitt et laboratorium for å bli som vår himmelske Fader. Foreldreansvar i dette livet kan sammenlignes med vår himmelske Faders arbeid og

hensikter, "å tilveiebringe mennesket uøddelighet og evig liv" (Moses 1:39). Å være hustru og mor krever himmelsk tålmodighet, styrke og kjærlighet. Å være mor hjelper meg å bli mer lik Gud i natur, ønsker og muligheter.

Å være beseglet i templet har velsignet meg på måter jeg ikke hadde forventet. Det er en kilde til styrke for meg og stabilitet for mine barn. Det er et sammenføyende ledd tilbake til mine forfedre, og velsigner dem når jeg gjør tempelarbeidet for dem. Mitt tempelekteskap er verdt ethvert offer, og jeg vet at det gir store velsignelser. ■

Artikkelforfatteren bor på New Zealand.

NOTER

1. Francis Webster, i William R. Palmer, "Pioneers of Southern Utah," *The Instructor*, mai 1944, 217-18.
2. Bruce C. Hafen, *Covenant Hearts: Marriage and the Joy of Human Love* (2005), 13.

SAMUEL

“Den unge Samuels opplevelse, da han fulgte Herrens kall, har alltid vært til inspirasjon for meg.” – President Thomas S. Monson¹

Min mor, Hanna, var barnløs, og ba i templet om å få en sønn, idet hun lovet å gi ham til Herren. Gud besvarte hennes bønner, og hun fødte meg. Mens jeg ennå var ung, tok hun meg med til templet for å tjene ham. Der tok presten Eli vare på meg og underviste meg.²

Som barn hørte jeg en natt en røst som kalte meg ved navn. Tre ganger gikk jeg til Eli, men han hadde ikke ropt på meg. Han sa at det var Herren som kalte på meg. Jeg fulgte Elis råd da jeg hørte navnet mitt for fjerde gang, og svarte: “Tal, din tjener hører.”³ Herren talte til meg, og etter hvert som jeg ble eldre, var han med meg. Han kalte meg som sin profet.

Da jeg ble gammel, utnevnte jeg mine sønner til dommere over Israel.

Mine sønner var ikke rettfærdige, så Israels eldster ba om en konge. Jeg advarte folket mot farene ved å ha en konge, men de fortsatte å be om det. Herren befalte at jeg skulle “[lyde] deres ord”.⁴

Herren sendte meg Saul – en “vakker mann”⁵ – og jeg salvet ham som “fyrste over [Guds] folk Israel”.⁶ Han ble deres konge. Men da Herren befalte Saul å ødelegge amalekittene og alt de hadde, var han ulydig. Han beholdt amalekittenes dyr og brukte dem som offerdyr. Jeg lærte Saul at “lydighet er bedre enn offer, lydighet er bedre enn fetter av værer”.⁷

På grunn av Sauls ulydighet befalte Herren meg å salve en ny konge blant Isais sønner. Isai presenterte

sine syv eldste sønner for meg, men Herren hadde ikke valgt dem.⁸ Herren åpenbarte for meg at den yngste sønnen, David, skulle være kongen. Ut fra utseende eller vekst kan Davids eldre brødre ha sett mer ut som fremtidige konger, men Herren hadde valgt denne unge gjetergutt til å lede sitt folk. Av denne erfaringen lærte jeg at “[Herren] ser ikke på det mennesket ser på, for mennesket ser på det ytre, men Herren ser på Hjertet”.⁹ ■

NOTER

1. Thomas S. Monson, “Prestedømmet i handling,” *Lys over Norge*, jan. 1993, 45.
2. Se 1 Samuelsbok 1-2.
3. 1 Samuelsbok 3:10.
4. 1 Samuelsbok 8:22.
5. 1 Samuelsbok 9:2.
6. 1 Samuelsbok 9:16.
7. 1 Samuelsbok 15:22.
8. Se 1 Samuelsbok 16:10.
9. 1 Samuelsbok 16:7.

TIENDE OG OFFERGAVER

Ved å betale tiende og offergaver kan barna lære at Herren holder sine løfter.

I en artikkel på side 60-61 i dette nummeret skriver eldste Anthony D. Perkins i De sytti om hvordan det å betale tiende før han brukte sin inntekt som ungdom, lærte ham å skille mellom ønsker og behov.

Eldste Perkins sier at når han holdt dette budet, “ble min tro sterkere, og det samme gjorde mitt ønske om å holde [Herrens] andre bud”. Han praktiserte et prinsipp som er omtalt i *Til styrke for ungdom*: “Din holdning er viktig når det gjelder å betale tiende ... Betal den villig og med takknemlig hjerte” ([2011], 38).

Forslag til hvordan man underviser ungdom

- Ungdom kan ofte lære av andres eksempler. Se “Tiendens velsignelser” (*Liahona*, mars 2013, 26) for å lese om fem personer som ble velsignet fordi de betalte tiende. Snakk sammen om hvordan tiende har velsignet deres

familie. Dere kan også gjerne snakke om hvordan tiende og offergaver velsigner alle medlemmer av Kirken.

- Vurder å sammen lese det som står om tiende og offergaver i *Til styrke for ungdom* (side 38-39). Dere kan gjerne snakke om hvordan faste og fasteoffer henger sammen og hvordan deres familie betaler fasteoffer.

Forslag til hvordan man underviser barn

- Overvei å bruke følgende demonstrasjon: Legg 10 mynter på et bord. Spør familiemedlemmene hva de ville føle hvis du sa at du ville gi dem ni av myntene, og du bare ville beholde én for å bidra til å bygge opp Herrens rike. Ville de være villige til å akseptere et slikt tilbud? Du kan deretter forklare parallellene mellom denne situasjonen og tiendeloven.
- Du kan bruke det som står under “For små barn” i *Liahona*,

SKRIFTSTEDER OM DETTE EMNET

3 Mosebok 27:30, 32

5 Mosebok 26:12

Nehemja 10:38

Malaki 3:8, 10; se også

3 Nephi 24:8, 10

Lukas 18:12

Alma 13:15

Lære og pakter 64:23;

97:10-12; 119:3

august 2011 (side 70-72), som inneholder en erfaring fra virkeligheten der en gutt lærer at å betale tiende er et godt valg – selv om hans bidrag bare er én mynt. Dere kan også gjøre de tilhørende aktivitetene sammen med barna. ■

Tidligere numre av *Liahona* er å finne på Internett på liahona.lds.org.

The image features a large, stylized silhouette of a human head in profile, facing right. The interior of the head is densely packed with a variety of colorful icons. These icons represent different aspects of digital life and technology, including: social media (people icons, speech bubbles), communication (envelopes, Wi-Fi symbols), productivity (gears, calendars with the number 31, shopping carts), entertainment (musical notes, play buttons, stars), and general digital tools (cameras, magnifying glasses, pencils, and various geometric shapes). The icons are scattered throughout the head, creating a textured, mosaic-like effect that suggests a rich and active digital environment.

*Alle medier du
bruger, har inn-
virkning på deg.
Er dine valg av
medier oppbyg-
gende, målrettede
og inspirerende?*

Av Katherine Nelson

Da Daniel, Sadrak, Mesak og Abed-Nego ble bragt frem for kong Nebukadnesars hoff, ble de bedt om å spise kongens mat og drikke kongens vin. De bestemte seg imidlertid for å spise grønnsaker og drikke vann i stedet. Etter 10 dager “viste det seg at de så bedre ut, og at de var i bedre hold enn alle de guttene som hadde spist av kongens fine mat ... Og Gud gav disse fire guttene kunnskap og forstand på allslags skrift og visdom. Daniel forstod seg også på alle slags syner og drømmer” (Daniel 1:15, 17).

Selv om vi ofte bruker denne historien til å illustrere viktige prinsipper om Visdomsordet og maten vi *bokstavelig talt* inntar, lærer den oss også andre prinsipper om hva vi *billedlig* inntar. Dette omfatter mediene vi bruker til underholdning – alt fra kunst, bøker, dans og musikk til digitale og sosiale medier. Akkurat slik Daniel og vennene hans tok en bevisst beslutning om å unngå den overdådige, tunge maten som ikke ville ha gitt dem den næring de trengte, og kunne ha distraheret dem fra deres opplæring ved kongens hoff, må også vi være kresne i valg av god underholdning (se L&p 25:10).

Følgende forslag kan hjelpe oss å velge hvilken underholdning som er verdt vår verdifulle tid i denne prøvetilstand.

Unngå lettsindighet

Vi tyr til underholdning for å unnsnippe daglige bekymringer. Det kan være en tid for å slappe av og dele latter og en god samtale med familie og venner.¹ Den forfriskning vi føler av disse aktivitetene, kommer av Den hellige ånds innflytelse, hvis frukt er “kjærlighet, glede, fred, langmodighet, mildhet, godhet, trofasthet, saktmodighet [og] avholdenhet” (Galaterne 5:22-23). For å føle oss forfrisket etter vår rekreasjon, må vi velge

underholdning som holder oss åpne for Den hellige ånds tilskyndelser og helbredende kraft.

For å unngå å miste Den hellige ånds veiledning og skade vår ånd, blir vi rådet til å ikke være “med på, [ikke se] på og [ikke delta] i noe som på noen måte er vulgært, umoralsk, voldelig eller pornografisk”.² Men noen ganger kan medier som ikke nødvendigvis har umoralsk innhold, være like skadelig ved å distrahere oss fra vår hensikt i livet.

Mens sunn underholdning kan hjelpe på humøret, kan andre former for underholdning lede oss til å bli lettsindige.

I Lære og pakter befaler Herren oss: “Avstå fra alt tomt snakk, fra all latter, fra alle deres kjødelige lyster [og] fra all deres stolthet og lettsindighet” (88:121). Noen former for underholdning avleder oss fra hensikten med frelsesplanen ved å fylle vårt sinn med det eldste Dallin H. Oaks i De tolv apostlers quorum beskrev som unyttige tanker og trivialiteter.³ Den slags lettsindig underholdning kan raskt fange oss og bli “bevisst uærbødighet som bagatelliserer det hellige, og i verste fall blir helligbrøde og blasfemi”.⁴

GODE MEDIER

Vær selvstendig og handlekraftig

Selv om det kan være lettere å passivt la underholdningen vi lytter til, ser og leser slippe ukontrollert inn i vårt hjerte og sinn, er en viktig del av livet å lære å handle selvstendig – å “lære å handle på egenhånd og ikke bli påvirket” (2 Nephi 2:26). For å lære å handle selvstendig, må du være forstandig med hensyn til hvilken underholdning du nyter.

Istedenfor tankeløst å bruke medier til underholdning, må vi være oppmerksom på hvor mye tid vi bruker på den og hvilke budskap – åpne eller skjulte – den sender. Ryan Holmes, direktør for Digital Media Group ved Brigham Young University, forklarer at vi må gjøre “bevisst bruk av

teknologi” og nøye vurdere “alle dens konsekvenser”.⁵ Amy Petersen Jensen, leder for avdeling for teater og mediekunst ved Brigham Young University, sier at det er viktig å “velge å engasjere seg i aktive mediasamtaler og unngå passivt medieforbruk”.⁶

Bruk tiden klokt

En del av det å handle mer selvstendig er å bli bevisst på hvor mye tid vi bruker på underholdning. Med så mye å velge mellom, er det lett å bli revet med av “det som måtte komme av tekstmeldinger, e-post, datafeeder, strømmer og varslinger”.⁷ Men når vi gjør det, fordriver vi vår “prøvetids dager” (2 Nephi 9:27) med tidsødende aktiviteter som ikke hjelper oss å bli sterkere, klokere, mer nestekjærlige representanter for Jesus Kristus.

I stedet for å kaste bort hele kvelden på den nyeste videoen, den populære nye serien eller statusoppdateringer, kan vi bevisst sette av tid til å nyte meningsfylt underholdning som forynger oss. Bror Holmes sier: “Gjør et bevisst valg. Du bestemmer selv hva, når og hvordan du skal omgås andre digitalt.”⁸

Velg medier som oppbygger

En annen viktig del av det å nøye velge vår underholdning, er å være oppmerksom på hvilke budskap mediene sender ut.

Enhver form for underholdning formidler noe, enten budskapene er tilsiktet eller ikke. Mens du nyter en film eller en bok, kan du for eksempel tenke over hvilke budskap den formidler til deg gjennom sine symboler, figurer, tekster og bilder. Hva er dens verdinormer? Hva slags adferd støtter den opp om? Men først og fremst, hjelper den deg å tenke på og vise ærbødighet mot Jesus Kristus? Hjelper den deg å forstå hans guddommelighet? Lærer den deg noe om offer? om kjærlighet? om uselvishet? Sier den noe om viktigheten av familier eller ekteskapets helighet? Hvis du ikke kan fange opp en sannhet knyttet til

evangeliet fra underholdningens budskap, er den verdiløs og ikke verdt din tid.

Noen vil kanskje bli fristet til å si: “Det er bare underholdning – ikke skole eller kirke. Jeg trenger ikke å lære noe av den.” Men enten du er bevisst på det eller ikke: “Alt som du leser, lytter til eller ser på, påvirker deg.”⁹

Når vi engasjerer vårt sinn og hjerte i å vurdere mediene vi forbruker, har vi stunder med ettertanke. Professor Jensen kaller disse stundene en “samtale” – et ordskifte – frem og tilbake hvor vi gir og tar, lytter og svarer. De beste samtalene vi har, blir ofte stunder med privat omvendelse, fordi det ofte er under samtaler at vi ombestemmer oss, finner en ny vei ut eller bestemmer oss for å bli flinkere. Endringene vi gjør i vår sjel i disse stundene, er vanligvis små, enkle, gradvise, betryggende og produktive.”¹⁰

“Vi trakter etter alt som er dydig, skjønt, prisverdig og godt” – også på fritiden (13. trosartikkel). Som representanter for Jesus Kristus må vi insistere på “at alt [vi] leser eller [ser]... lærer oss noe godt eller utvikler noe godt i [oss] eller [vår familie]”. Vår bruk av underholdning skulle være “målrettede, innviede handlinger... som [hjelper oss] å forstå og dele vår himmelske Faders perspektiv med andre”.¹¹

Vi vet at den slags dydig, skjønn og prisverdig underholdning – gode medier – oppbygger oss, forbereder oss på livets utfordringer og styrker vårt disippelskap. ■

Artikkelforfatteren bor i Utah, USA.

NOTER

1. Se “Familien – En erklæring til verden,” *Liahona*, nov. 2010, 129, som nevner “sunne fritidsaktiviteter” som et av prinsippene som bygger en lykkelig familie.
2. *Til styrke for ungdom* (2011), 11.
3. Se Dallin H. Oaks, “Mektige læresetninger,” *Lys over Norge*, jan. 1996, 26.
4. Brad Wilcox, “If We Can Laugh at It, We Can Live with It,” *Ensign*, mars 2000, 29.
5. Ryan Holmes, “The Truth of All Things,” (andakt ved Brigham Young University, 7. mai 2013), speeches.byu.edu.
6. Amy Petersen Jensen, “Some Hopeful Words on Media and Agency,” (andakt ved Brigham Young University, 20. mars 2012), speeches.byu.edu.
7. Holmes, “The Truth of All Things,” speeches.byu.edu.
8. Holmes, “The Truth of All Things,” speeches.byu.edu.
9. *Til styrke for ungdom*, 11.
10. Jensen, “Media and Agency,” speeches.byu.edu.
11. Jensen, “Media and Agency,” speeches.byu.edu.

Barneoppdragelse, frakoblet

Av Jan Pinborough

Kirkens tidsskrifter

Frelseren uttalte tre enkle ord: "Se deres små." Nephittene vendte blikket mot sine barn. Det som fulgte, er en av de helligste hendelser i Skriftene. (Se 3 Nephi 17:23-24.)

Første gang jeg opplevde å "se", var da min første datter var nyfødt. Hennes små, insisterende skrik hadde vekket meg rundt midnatt, og jeg gjorde meg klar til å mate henne da det skjedde. Hun åpnet øynene og stirret en lang, dyrebare stund rett inn i øynene mine. Da hun og jeg virkelig "så" hverandre for første gang, fikk jeg en anelse om det evige bånd vi ville dele.

Studiet av nevrobiologi har bekreftet den avgjørende betydningen av at foreldre og barn "ser" hverandre. Ifølge nevrobiolog dr. Allan N. Schore, er den nonverbale kommunikasjonen i et "gjensidig blikk" avgjørende for at spedbarnets hjerne skal utvikle seg slik den skal.¹ I senere år er fortsatt denne sammenhengen avgjørende for utviklingen av våre voksende barns sinn, hjerte og ånd.

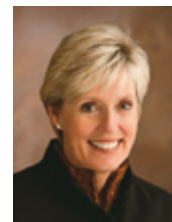
Å "se" er ikke et tilfeldig, distrahert blikk. Det er å engasjere seg i en annen med hjerte og sinn. Det er å gi den slags fokusert oppmerksomhet som sier: "Jeg ser deg. Du er viktig for meg."

For dagens foreldre krever denne formen for å se ofte disiplin til å koble fra, et bevisst valg om å snu oss bort fra skjermene våre og slå av våre digitale enheter. Det kan bety å motstå fristelsen til å sjekke våre tekstmeldinger eller bla gjennom innlegg på sosiale medier. Det kan innebære at vi ettertenksomt fastsetter personlige og familiens medie-regler, og sette grenser som vil beskytte den hellige tiden vi daglig vier til hverandre i familien.

Ved å anstrenge oss for se våre små mer fullstendig og oftere, vil vi gi næring til våre barns følelse av egenverd, berike våre forbindelser med hverandre, og nyte flere av disse hellige øyeblikkene hvor vi ser inn i våre barns hjerte. ■

NOTE

1. Se "Relational trauma and the developing right brain: The neurobiology of broken attachment bonds," i Tessa Baradon, red., *Relational Trauma in Infancy* (2010), 19-47.

KOBLE FRA, OG LYTT MED KJÆRLIGHET

"Svaret på vår bønn om hvordan vi kan dekke våre barns behov, kan være å koble oftere fra teknologien. Dyrebare øyeblikk og muligheter til å samhandle og snakke med våre barn, forsvinner når vi er opp-tatt med distraksjoner. Hvorfor ikke velge en tid hver dag til å koble fra teknologi og koble til hverandre? Slå ganske enkelt av alt sammen. Når dere gjør dette, kan hjemmet synes stille i begynnelsen. Kanskje vet dere ikke helt hva dere skal gjøre eller si. Så, når dere gir barna deres fulle oppmerksomhet, vil en samtale begynne, og dere kan lytte til hverandre."

Rosemary M. Wixom, Primaers generalpresident, "Ordene vi bruker," *Liahona*, mai 2013, 82.

Av Linda K. Burton
Hjelpeforeningens
generalpresident

PRESTEDØMSKRAFT

TILGJENGELIG FOR ALLE

Prestedømmets myndighet overdras ved ordinasjon, men prestedømmets kraft er tilgjengelig for alle. Rettferdighet er det som gjør det mulig for hver enkelt av oss å invitere prestedømmets kraft inn i vårt liv.

Vi er privilegert som lever i denne perioden av Kirkens historie når det blir stilt spørsmål om prestedømmet. Det er stor interesse for å få vite og forstå mer om myndigheten, kraften og velsignelsene knyttet til Guds prestedømme. Jeg håper at læren om prestedømmet kan *“falle* på [vår sjel] som

himmelens dugg” (L&p 121:45; uthevelse tilføyd). Jeg vitner om at Herren fremskynder sitt verk, og det er viktig for oss å forstå hvordan Herren utfører sitt arbeid slik at vi kan få den kraft som kommer av å leve i samsvar med hans plan og hensikter.

Herren har alltid utført sitt arbeid, som er “å tilveiebringe mennesket

udødelighet og evig liv” (Moses 1:39), ved hjelp av sitt prestedømmes kraft. Ved det ble himmelen og jorden skapt. Ved hjelp av prestedømsordinanser kan virkningene av fallet overvinnes på grunn av Jesu Kristi forsoning. Fordi prestedømmets myndighet er overlatt til mennesket for å velsigne vår himmelske Faders barn, ønsker han at vi

skal invitere prestedømmets kraft inn i vårt hjem for å velsigne og styrke vår familie og oss selv.

Under den verdensomspennende opplæringen for ledere i 2013, sa eldste Dallin H. Oaks i De tolv apostlers quorum: “Menn er ikke prestedømmet!”¹ For meg var det en vekker og en oppfordring til oss alle om å studere, grunne på og få en bedre forståelse av prestedømmet. Hvis noen, kanskje et barn eller en venn som er medlem av et annet trossamfunn, stilte deg følgende spørsmål, kunne du ha svart?

- Hva er prestedømmet?
- Hvorfor er prestedømmet så viktig?
- Hva er prestedømmets nøkler?
- Hvem har prestedømsnøkler?

Hva er prestedømmet?

Prestedømmet er Guds evige kraft og myndighet ved hvilken han velsigner, forløser og opphøyer sine barn. Eldste David A. Bednar i De tolv apostlers quorum forklarte prestedømmet slik: “Prestedømmet er det middel hvorved Herren virker gjennom mennesker for å frelse sjeler ... En prestedømsbærer forventes å utøve denne hellige myndighet i samsvar med Guds hellige sinn, vilje og hensikter. *Ingen-ting ved prestedømmet er selvsentrert. Prestedømmet brukes alltid til å tjene, velsigne og styrke andre mennesker.*”²

Når jeg har studert, grunnet og forsøkt å forstå prestedømmet, har det vært nyttig for meg å overveie

“Det er ikke noe ved prestedømmet som er selvsentrert. Prestedømmet brukes alltid til å yte tjeneste, velsigne og styrke andre mennesker.”

Eldste David A. Bednar i De tolv apostlers quorum

Tanken på ingen prestedømskraft, er en vekker. For min del reiser jeg meg og jubler over at denne hellige kraft har blitt gjengitt til jorden gjennom en

hvordan verden ville være *uten* det. Eldste Robert D. Hales i De tolv apostlers quorum svarte på dette da han sa: “Kan du forestille deg hvor mørkt og tomt jordelivet ville være hvis det ikke fantes noe prestedømme? Hvis prestedømmets kraft ikke fantes på jorden, ville djevelen være fri til å streife omkring og regjere uten begrensninger. Vi ville ikke ha Den hellige ånds gave til å veilede og opplyse oss, ingen profeter til å tale i Herrens navn, ingen templer hvor vi kunne inngå hellige, evige pakter, ingen myndighet til å velsigne eller døpe, helbrede eller trøste ... Det ville ikke være noe lys, intet håp – bare mørke.”³

Guds profet i denne siste og strålende evangelieutdelingen i tidenes fylde!

Eldste Oaks ber oss imidlertid være nøye med vår omtale av prestedømmet: “Selv om vi noen ganger omtaler prestedømsbærere som ‘prestedømmet’, må vi aldri glemme at prestedømmet hverken eies av eller er en del av dem som bærer det. Det er *en hellig tillit som skal brukes til beste for menn, kvinner og barn på lik linje.*”⁴

Hvorfor er prestedømmet så viktig?

Vi vet at “den guddommelige plan for lykke muliggjør en fortsettelse av familieforholdet på den andre siden av

graven. Hellige ordinanser og pakter som er tilgjengelige i hellige templer, gjør det mulig for enkeltmennesker å vende tilbake til Guds nærhet og for familier å bli evig forenet.”⁵ Eldste Russell M. Nelson i De tolv apostlers quorum har sagt: “Prestedømsmyndighet er gjengitt for at familier kan bli beseglet for evigheten.”⁶

“Prestedømsmyndighet kreves for å utføre evangeliets ordinanser ... Hver ordinans åpner døren til store åndelige velsignelser.”⁷ Jesus overdro rikets hellige nøkler til Peter, med befaling om at “det du binder på jorden, skal være bundet i himmelen, og det du løser på jorden, skal være løst i himmelen” (Matteus 16:19).

Hva er prestedømmets nøkler?

En enkel forklaring på prestedømsnøkler finnes i mai-nummeret av *New Era* 2012:

“Med et nøkkelknippe kan du gjøre mange ting som du ellers ikke ville være i stand til å gjøre – gå inn i bygninger, kjøre biler og åpne bagasjerom, blant annet. Nøkler innebærer i bunn og grunn myndighet og tilgang.

Det samme gjelder prestedømsnøkler. De styrer tilgangen til prestedømmets ordinanser og velsignelser ... Prestedømsnøkler er retten til å presidere over og lede Kirken ... Nøkler gjelder vanligvis for et geografisk område, for eksempel en menighet, stav eller misjon. De omfatter også vanligvis myndighet over bestemte ordinanser og aktiviteter

(for eksempel dåp, nadverd, misjonærarbeid og tempelarbeid).”⁸

Hvem har prestedømsnøkler?

“Jesus Kristus innehar alle prestedømsnøklerne som hører til hans kirke. Han har overdratt alle nøkler som henhører til Guds rike på jorden, til hver enkelt av sine apostler. Den levende apostel som har hatt sitt embede lengst, Kirkens president, er den eneste person på jorden med myndighet til å utøve alle prestedømmets nøkler (se L&P 107:91-92) ... [Han delegerer så] prestedømsnøkler til andre prestedømsledere så de kan presidere over sitt ansvarsområde ... Presidenter for hjelpeorganisasjonene og deres rådgivere mottar ikke nøkler. De mottar delegert myndighet til å virke i sine kall.”⁹

Det er imidlertid forskjell på prestedømsmyndighet og prestedømskraft. Prestedømmets myndighet overdras ved ordinasjon, men prestedømmets kraft er tilgjengelig for alle. Siden prestedømmets kraft er noe vi alle ønsker å ha i familien og hjemmet, hva må vi gjøre for å invitere denne kraft inn i vårt liv? Personlig rettskaffenhet er helt nødvendig for å kunne ha prestedømmets kraft.

Forstå læren om prestedømmet

Forsøk først og fremst å være verdig til Den hellige ånds gave. Fordi læren om prestedømmet best kan forstås ved åpenbaring, er det viktig å få hjelp av Den hellige ånd til å

åpenbare og la læren falle på vår sjel.

For det annet: Gå i templet. Vi vet at templer er “de aller helligste av alle steder for tilbedelse”¹⁰ og det perfekte

sted for å lære om prestedømmet ved åpenbaringsens ånd.

For det tredje: Les i Skriftene. Å granske, fordype seg i og studere Skriftene er invitasjoner til Den hellige ånd om å åpenbare for oss viktige sannheter vedrørende prestedømmet. Jeg anbefaler at du omhyggelig og ydmykt overveier følgende: Lære og pakter kapittel 13, 20, 84, 107 og 121, og Alma 13. Så oppfordrer jeg deg til å lære prestedømmets ed og pakt utenat, slik den finnes i Lære og pakter 84:33-44. Ved å gjøre det, lover jeg at Den hellige ånd vil utvide din forståelse av prestedømmet og inspirere og

oppbygge deg på fantastiske måter.

Jeg vil også oppfordre deg til å grunne på Lære og pakter 121:34-46 og tenke over spørsmål som:

- Trakter jeg etter det som hører denne verden til?
- Trakter jeg etter menneskers ære?
- Prøver jeg å skjule mine synder?
- Er jeg stolt?
- Utøver jeg kontroll, herredømme eller tvang over mine barn, min ektefelle eller andre?
- Prøver jeg oppriktig å praktisere rettfærdige prinsipper som overtalelse, saktmodighet, langmodighet, vennlighet, mildhet, oppriktig kjærlighet (som betyr ekte, inderlig eller dyptfølt kjærlighet)?
- Er mine tanker alltid prydet med dyd?

- Ønsker jeg at Den hellige ånd skal være min konstante ledsager?

Ordene *overtalelse, saktmodighet, langmodighet, vennlighet, mildhet* og *oppriktig kjærlighet* fikk en ny og svært personlig betydning for meg da jeg husket en velsignelse jeg ba min far om for mange år siden.

Da jeg var ung enslig voksen, strevde jeg med en vanskelig avgjørelse. Slik jeg hadde gjort ved flere anledninger, gikk jeg til min far og ba om en fars velsignelse. Jeg trodde at han skulle oppfylle min forespørsel umiddelbart, så jeg ble overrasket da han svarte: "Jeg trenger litt tid til å forberede meg til å gi deg denne velsignelsen. Er det greit om vi venter et par dager?"

40 år senere har jeg, interessant nok, glemt hva han sa i den velsignelsen, men jeg vil aldri glemme den dype ærbødighet som far hadde for det hellige prestedømme da han forberedte seg åndelig til å gi meg en fars velsignelse. Han forsto prinsippene i Lære og pakter 121, og var fast bestemt på å følge dem for å kvalifisere seg til å ha prestedømmets kraft til å velsigne sin familie.

Levende profeters ord

Det er mitt privilegium å samarbeide med inspirerte profeter, seere og åpenbarere nesten daglig. Hvis vi virkelig ønsker å bli kjent med læren om prestedømmet, har vi en pålitelig og

gudgitt levende ressurs: profeter, seere og åpenbarere. Jeg vitner om at de er Guds menn som har prestedømskraft på grunn av personlig rettskaffenhet.

På en generalkonferanse i den senere tid sa eldste M. Russell Ballard i De tolv apostlers quorum: "I vår himmelske Faders store prestedømsutrustede plan har menn det unike ansvar for å forvalte prestedømmet, men de er ikke prestedømmet. Menn og kvinner har ulike, men like verdsette roller. Akkurat som en kvinne ikke kan unnfange et barn uten en mann, så kan ikke en mann fullt ut utøve prestedømmets kraft for å etablere en evig familie uten en kvinne. Med andre ord, i et evig perspektiv er både formeringsevne og prestedømskraft delt av mann og hustru."¹¹

Jeg lærer at kvinners moralske innflytelse er en gave som utfyller prestedømmets kraft. I en tale til kvinnene i Kirken, sa president Howard W. Hunter (1907-95): "Vi oppfordrer dere til å bruke deres mektige *innflytelse* til det gode til å styrke våre familier, vår kirke og våre lokalsamfunn."¹² Eldste D. Todd Christofferson i De tolv apostlers quorum sa nylig følgende til kvinnene i en generalkonferansetale: "Uansett om dere er enslig eller gift, om dere har fått barn eller ikke, om dere er gamle, unge eller midt imellom, er deres moralske autoritet avgjørende."¹³

Eldste Ballard sa følgende om samme tema: "Ingenting i denne verden er så personlig, så oppløftende

eller så livsendrende som en rettferdig kvinnes *innflytelse*.”¹⁴

Vi har tatt opp noen av spørsmålene knyttet til det hellige prestedømme, men det er utvilsomt andre.

Først adlyde, så forstå

Jeg avslutter med en opplevelse som har hjulpet meg å takle ubesvarte spørsmål. For noen år siden ble min mann og jeg invitert til en sammenkomst for mange erfarne ledere i Kirken. En ny presiderende embedsmann hadde nylig blitt kalt, og på slutten av møtet ble det stilt et svært vanskelig og omstridt spørsmål. Min mann og jeg skjønnte hvor vanskelig dette spørsmålet var, så vi holdt umiddelbart en oppriktig bønn til vår himmelske Fader på vegne av denne nye lederen. Da han kom til talerstolen for å svare på spørsmålet, så jeg en endring i ansiktsuttrykket hans der han sto majestetisk, rettet seg opp og talte med Herrens kraft.

Han svarte slikt som dette: “Jeg vet ikke svaret på spørsmålet ditt. Men jeg skal si deg hva jeg vet. Jeg vet at Gud er vår evige Fader. Jeg vet at Jesus Kristus er verdens Frelser og Forløser. Jeg vet at Joseph Smith så Gud Faderen og hans elskede Sønn, Jesus Kristus, og var det redskap som prestedømmets kraft ble gjengitt til jorden gjennom. Jeg vet at Mormons bok er sann og inneholder fylde av Jesu Kristi evangelium. Jeg vet at vi har en levende profet i dag som taler på vegne av Herren til velsignelse

Guds prestedømme er en hellig tillit gitt til oss for å velsigne menn, kvinner og barn slik at vi kan få komme tilbake som familier og leve sammen for evig i Guds nærhet.

læren falle på vår sjel og trekke oss nærmere Ham hvis kirke og prestedømskraft og myndighet dette er. ■

Fra en tale på kvinnekongressen ved Brigham Young University 2. mai 2013.

for oss. Nei, jeg vet ikke svaret på spørsmålet ditt, men disse tingene vet jeg. Resten godtar jeg ved tro. Jeg prøver å etterleve dette enkle utsagnet om tro som jeg lærte for mange år siden av Marjorie Hinckley, president Gordon B. Hinckleys hustru, som sa: ‘Først må jeg adlyde, så kan jeg forstå.’”

Guds prestedømme er en hellig tillit som er gitt for å velsigne menn, kvinner og barn, slik at vi kan komme tilbake som familier for å leve evig sammen i Guds nærhet. Rettferdighet er det som gjør det mulig for hver enkelt av oss å invitere prestedømmets kraft i vårt liv. Måtte denne

NOTER

1. Dallin H. Oaks, “Prestedømmets kraft i familien” (verdensomspennende opplæringsmøte for ledere); wwlt.lds.org.
2. David A. Bednar, “Himmels krefter,” *Liahona*, mai 2012, 48; uthevelse tilføyd.
3. Robert D. Hales, “Prestedømmets velsignelser,” *Lys over Norge*, jan. 1996, 33.
4. Dallin H. Oaks, “Hjelpeforeningen og Kirken,” *Lys over Norge*, juli 1992, 35; uthevelse tilføyd.
5. “Familien – En erklæring til verden,” *Liahona*, nov. 2010, 129.
6. Russell M. Nelson, “Plei ditt ekteskap,” *Liahona*, mai 2006, 37.
7. *Håndbok 2: Kirkens administrasjon* (2010), 2.2.1.
8. “Priesthood Keys,” *New Era*, mai 2012, 38.
9. *Håndbok 2*, 2.1.1.
10. Veiledning til Skriftene, “Tempel, Herrens hus”; scriptures.lds.org.
11. M. Russell Ballard, “ Dette er min gjerning og min herlighet,” *Liahona*, mai 2013, 19.
12. *Døtre i mitt rike: Hjelpeforeningens historie og arbeid* (2011), 157; uthevelse tilføyd.
13. D. Todd Christofferson, “Kvinnens moralske styrke,” *Liahona*, nov. 2013, 30.
14. *Døtre i mitt rike*, 156; uthevelse tilføyd.

SISTE-DAGERS-HELLIGE I Italia EN TROSARV

Av Lia McClanahan

Kirkens historie i Italia begynner på nytestamentlig tid, da hovedstaden i Romerriket var hjemmet til en gruppe trofaste kristne. Bibelen forteller oss ikke hvem som opprinnelig bragte evangeliet til Roma, men en gren av Kirken hadde vært der i “mange år” (Romerne 15:23) da apostelen Paulus sendte brev til romerne cirka år 57 E.KR..

Paulus beskrev de kristne i Roma som “fulle av godhet” (15:14). Han ble kjent med noen av dem, og brevet hans inneholdt en lang liste med avholdte hellige som han sendte hilsener til (se 16:1-15).

Paulus berømmet de kristnes tro og fortalte dem at han ba inderlig for dem. Han lengtet etter å se dem og håpet Gud ville gjøre det mulig for ham å besøke dem snart (se 1:8-15).

Da han til slutt reiste til Roma, var det som fange, men Kirkens medlemmer gledet seg slik til at han skulle komme at noen av brødrene reiste 69 km for å møte ham ved Forum Appii. Da han så dem, “takket han Gud og fattet mot” (Apostlenes gjerninger 28:15).

Senere led Paulus martyrdøden i Roma, hvor de kristne ble alvorlig forfulgt av Nero og andre keisere. Omsider falt Kirken i frafall, men de tidlige romerske hellige etterlot seg en trosarv i sentrum av riket, noe som åpnet veien for at kristendommen kunne spre seg over hele verden.

Ungdom i Roma Italia øst stav hjelper til med å rydde og male et senter for hjemløse.

* 63 F.Kr.: Den romerske militære leder Pompeius erobrer Jerusalem, som blir en del av Romerriket

45 e.Kr.: Apostelen Paulus, en romersk borger, tar fatt på sin første misjonsreise i Romerriket

64: De kristne får skylden for den store brannen i Roma, og begynner å bli forfulgt av romerske myndigheter

◀ 313: Konstantin blir den første kristne romerske keiser, og legaliserer kristen religionsutøvelse

380: Keiser Theodosius I gjør kristendommen til offisiell statsreligion i Romerriket og baner vei for at kristendommen kan spre seg over hele verden

Et folk som var skjult av Herren

I 1849 ble eldste Lorenzo Snow (1814-1901) i De tolv apostlers quorum kalt til å opprette en misjon i Italia. Mens han tenkte på hvor han skulle begynne, fikk han høre om valdenserne, et religiøst samfunn i Piemonte-fjellene i Nordvest-Italia.

Valdenserne hadde utholdt ekstreme forfølgelser gjennom syv århundrer på grunn av sin tro. Flere hundre år før den protestantiske reformasjonen forkynte de at det som tidligere var Kristi kirke, hadde falt i frafall. De skilte seg ut fra Den romersk-katolske kirke og ble erklært kjettere, drevet ut fra byer, torturert og massakrert. Istedenfor å avsverge sin tro, flyktet de opp i fjellet.¹

“Det var som om lyset strømmet til mitt sinn da jeg tenkte på [valdenserne],” skrev eldste Snow. I et brev hjem skrev han: “Jeg tror at Herren har gjemt seg et folk i Alpene.”²

I andre deler av Italia var ikke lovene gunstige for misjonsvirksomhet. Men to år før eldste Snow ankom,

hadde valdenserne i Piemonte-regionen fått religionsfrihet etter århundrer med forfølgelse.³ Ikke bare det, men flere av dem hadde mottatt bemerkelsesverdig drømmer og syner som forberedelse til å motta misjonærenes budskap.⁴

Eldste Snow, sammen med to misjonærledsagere, innviet Italia for evangeliets forkynnelse 19. september 1850. Eldste Snow skrev: “Fra den dagen av begynte det å dukke opp muligheter til å forkynne vårt budskap.”⁵

I løpet av de neste fire årene førte misjonærenes innsats til både fremgang og motstand. De publiserte to misjonærtraktater og en italiensk oversettelse av Mormons bok. De døpte en rekke konvertitter. Men innen 1854 hadde arbeidet sluttet å bære frukt – misjonærene ble kalt bort til andre områder, de mest standhaftige konvertittene utvandret til Utah, og forfølgelsen ble verre. I 1862 ble all proselyttering avviklet, og misjonen ble stengt i 1867.

* Alle tidlige tidsangivelser er omtrentlige.

Den italienske misjon var bare aktiv i 12 år, men i løpet av den tiden omvendte 12 familier og syv enkeltpersoner seg til evangeliet og utvandret til Utah. Valdensere som tok imot evangeliet, styrket Kirken i Utah, og i dag kan titusener av medlemmer spore sin arv tilbake til de 72 trofaste valdenserne som forlot sitt fedreland for å slutte seg til de siste-dagers-hellige i Rocky Mountains.⁶

Fremskynd arbeidet

Etter at Den italienske misjon ble stengt, ble det ikke utført offisielt misjonærarbeid i Italia på nesten hundre år. Da evangeliets lys igjen begynte å skinne i Italia, var det

quorum holdt bønner for gjeninnvielsen av Italia for evangeliets forkynnelse.

Ti år etter at misjonen ble åpnet, hadde antall medlemmer i Italia økt fra ca 300 til 5000. Dette antallet hadde doblet seg innen 1982. I de senere årene har veksten vært dramatisk. Fra 2005 til 2010 ble fire nye staver opprettet, slik at det totale antall staver kom opp i syv. I dag er det nesten 25 000 siste-dagers-hellige i Italia.

Kirken befester sin stilling

Eldste Craig A. Cardon i De sytti er en av tusenvis av siste-dagers-hellige som kan spore sine røtter tilbake til

► 1173: Valdus av Lyons, Frankrike setter i gang en bevegelse for å vende tilbake til det opprinnelige evangeliet som Kristus og hans apostler forkynte

1215: Valdus og hans tilhengere, valdenserne – som blant annet bor i Italia – blir erklært kjettere og forfulgt

1843: Giuseppe (Joseph) Toronto blir døpt i Massachusetts, USA – den første italiener som blir medlem av Kirken

1848: Kong Carlo Alberto av Piemonte-Sardinia gir valdenserne religionsfrihet

◀ 1850: Eldste Lorenzo Snow, sammen med eldste Joseph Toronto og B. H. Stenhouse begynner misjonærarbeidet i Italia

1852: En italiensk oversettelse av Mormons bok blir publisert

midt i 2. verdenskrig, da siste-dagers-hellig militærpersonell fra USA var stasjonert i byer over hele Italia. Disse medlemmene dannet grupper som møttes til søndagsmøter, og gruppene fortsatte etter krigen da medlemmene ble beordret til militærbaser i Italia.

I løpet av de neste 20 årene fremskyndet Herren sitt verk. Innfødte italienere begynte å slutte seg til Kirken etter å ha møtt misjonærer i nærliggende land. Militære medlemsgrupper i Napoli og Verona ble organisert til grener under ledelse av Den sveitsiske misjon. Misjonen fikk igjen Mormons bok oversatt til italiensk og publisert. Tiden nærmet seg da misjonærer igjen skulle sendes til Italia.

I 1964 ble Italia organisert som et distrikt i Den sveitsiske misjon, og snart ble italiensktalende misjonærer sendt til flere byer. I 1966 ble Den italienske misjon organisert, 99 år etter at den opprinnelige italienske misjon ble stengt. Eldste Ezra Taft Benson (1899-1994) i De tolv

Eldste Ezra Taft Benson (i midten) møter misjonærer i den nyopprettede italienske misjon.

Phillippe Cardon, en valdensisk konvertitt som innvandret til Utah i 1854. Eldste Cardon har sett Herrens arbeid utspille seg i sitt fedreland, først som misjonær i den nyåpnede italienske misjon i 1960, og deretter som president for Italia Roma misjon i 1980.

Da eldste Cardon ble kalt som misjons-president i 1983, var alle unntatt ett av møtehusene i Roma leide bygninger. Den gangen ble nye kirkebygninger delvis finansiert ved donasjoner fra medlemmer

overbevist om at deres engasjement var en sentral del av det som gjorde det mulig for Kirken å fortsette å vokse til en stav kunne organiseres og nå et tempel kan bygges i Roma.”⁷

Før han ble kalt som generalautoritet, reiste eldste Cardon til Italia i 2005 for å være tilstede da Roma Italia stav ble opprettet. Det var en flott opplevelse. “Her var det prestedømsstyrke,” sier han, “prestedømmets nøkler, Skriftenes definisjon av et tilfluktssted – en stav – ble nå opprettet i Roma.”

▲ **Møt noen italienske hellige:**

De inspirerende historiene til tre italienske siste-dagers-hellige i vår tid finnes i den elektroniske versjonen av denne artikkelen på liahona.lds.org.

1854: Misjonærarbeidet avtar etter hvert som forfølgelsen blir verre, og misjonærene konsentrerer seg mer om Sveits. Valdensiske konvertitter begynner å utvandre til Salt Lake City, Utah

1862: All aktiv proselyttering i Italia opphører

1944: Medlemsgrupper for militærpersonell opprettes i Italia

◀ *1964: Kirken utgir en ny italiensk oversettelse av Mormons bok, Den sveitsiske misjon organiserer et italiensk distrikt*

▶ *1966: Den italienske misjon organisert; eldste Ezra Taft Benson gjeninnvier Italia for evangeliets forkynnelse*

i området. Ettersom de trengte å finansiere flere bygninger, virket det på papiret umulig for medlemmene å kunne bidra så mye. Etter at saken hadde vært gjenstand for bønn og overveielse, ble de italienske medlemmene oppfordret til å ta de pengene de ville ha brukt til jul det året, og gi dem til byggefondet. I stedet for gaver skulle familiene legge en murstein under juletreet som et symbol på sitt offer.

“Det som skjedde den gangen, var et mirakel,” sier eldste Cardon. “Bidragene oversteg behovet. På grunn av dette og de helliges fortsatte trofasthet med hensyn til tiende, utøste Herren rike åndelige velsignelser over misjonen og de hellige i hele området, idet de velvillig gjorde alt de kunne for å grunnfeste Kirken. Jeg er

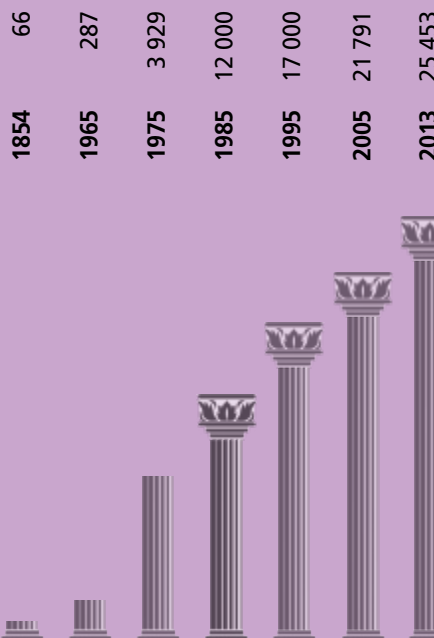
Møtehuset til Catania menighet på kysten av Sicilia. Catania gren ble dannet i 1967, et år etter at Den italienske misjon ble organisert.

Et tempel i Roma

På generalkonferansen i oktober 2008, da president Thomas S. Monson bekjentgjorde at et tempel skulle bygges i Roma, hørtes et gisp og glad hvissing over hele Konferansesenteret. I Italia jublet medlemmer som var forsamlet for å se sendingen via satellitt. En søster forteller: "Da vi dro hjem, var det som om vi ble båret på vinger, med glede i hjertet."

Hvorfor er det så betydningsfullt med et tempel i Roma? Foruten å være klar over templets dype åndelige betydning, er medlemmene klar over byens historiske betydning, sier eldste Cardon: "Dens styre og makt i

MEDLEMMER I ITALIA

KIRKEN I ITALIA I DAG*

Medlemmer: 25 453
 Misjoner: 2
 Staver: 7
 Menigheter: 46
 Grener: 52
 Distrikter: 5
 Templer: 1 (under oppføring)
 Slekthistoriske sentre: 49

*Pr. desember 2013

1972: President Harold B. Lee besøker medlemmer i Italia. Han var den første Kirkens president som gjorde det i disse siste dager

1981: Milano Italia stav organisert, Italias første stav

1993: Kirken får rettslig anerkjennelse slik at den formelt kan eie eiendom og utføre statlig anerkjente vielser

◀ 2008: Roma Italia tempel bekjentgjort av president Thomas S. Monson

2012: Kirken gis den høyeste juridiske status som gis til religioner i Italia

storhetstiden, dens oppdagere, kunstnere, forskere og oppfinnere som har bidratt så mye til verden, og den velsignelse som den religiøse makt i Roma har vært til å bidra til å innføre kristendommen over hele verden er alt en del av Romas historie, nå har de i tillegg fått et Herrens tempel." Under spadestikksremonien i 2010 sa president Monson: "Når det gjelder templet som vil bli bygget på dette stedet, betyr det alt for siste-dagers-hellige."⁸

I over 40 år har italienske medlemmer reist til Bern Sveits tempel, og noen har måttet reise i to dager for å komme dit. Massimo De Feo, tidligere president i Roma stav og nå en områdesytti, mener at Roma tempel er et tegn på at Herren har sett de siste-dagers-helliges mange års tjeneste og offer, og er klar over deres store ønske om et tempel.

Da templet ble bekjentgjort, sier eldste De Feo, var gleden som på et stadion når et lag vinner i siste sekund, og gleden kunne sammenlignes med det han forestiller seg at vi følte i det førjordiske liv da frelsesplanen ble fremlagt.

De hellige omfavnet hverandre, smilte og gråt. Det var sann lykke.

"Det er fantastisk å tjene Herren i vår tid," sier eldste De Feo, "som er så spesiell for Italia, for Roma." Han vitner: "Jeg vet at Herren virkelig velsigner denne delen av sitt rike."⁹ ■

Artikkelforfatteren bor i Utah, USA.

NOTER

1. Se Ronald A. Malan, "Waldensian History: A Brief Sketch," Waldensian Families Research, www.waldensian.info/History.htm.
2. Lorenzo Snow, *The Italian Mission* (1851), 10-11.
3. Lorenzo Snow, *The Italian Mission*, 10-11.
4. Diane Stokoe, "The Mormon Waldensians" (avhandling til magistergrad, Brigham Young University, 1985), 26-27. Du finner et eksempel på en slik drøm i Elizabeth Maki, "Suddenly the Thought Came to Me": Child's Vision Prepares Her Family for the Gospel," 3. juni 2013, history.lds.org/article/marie-cardon-italy-conversion.
5. Lorenzo Snow, *The Italian Mission*, 15, 17.
6. Stokoe, "The Mormon Waldensians," 1-5, 71-84.
7. Craig A. Cardon, fra et intervju med forfatteren i juni 2013.
8. Thomas S. Monson, i Jason Swenson, "Rome Italy Temple Ground-breaking," *Church News*, 23. okt. 2010, ldschurchnews.com.
9. "Interview with President Massimo De Feo – Italy – Episode 1," *Into All the World* (arkivert radioprogram); mormonchannel.org.

Av eldste
Jeffrey R. Holland
i De tolv apostlers quorum

VI ER KALT TIL Å være lik Kristus

I Israels historie opp gjennom tidene, når ting ble for syndig eller samfunnet ble for verdslig eller livet sammen med hedningene begynte å undergrave moral-normene og budene Gud hadde gitt, ble paktens barn sendt på flukt ut i ødemarken for å starte helt på nytt og gjenopprette Sion.

På gammeltestamentlig tid måtte Abraham, paktens far, flykte for livet fra Kaldea – det virkelige Babylonia – i sin søken etter et innviet liv i Kanaan (det vi nå kaller Det hellige land (se Abraham 2:3-4). Men det gikk ikke mange generasjoner før Abrahams etterkommere mistet sitt Sion og havnet i trelldom langt borte, i det hedenske Egypt (se 2 Mosebok 1:7-14). Dermed måtte Moses oppreises for å lede løftets barn ut i ødemarken igjen.

Ikke mange århundrer senere, utspant en historie av spesiell interesse seg for oss da en av disse isrealittiske familiene, ledet av en profet som het Lehi, ble befalt å flykte fra sitt elskede Jerusalem fordi Babylon dessverre igjen var ved døren! (Se 1 Nephi 2:2.) Lite visste de om at de skulle til et helt nytt kontinent for å etablere et helt nytt begrep for Sion (se 1 Nephi 18:22-24). Og lite visste de om at en slik utvandring allerede hadde funnet sted med en gruppe av deres forfedre som ble kalt Jaredittene (se Ether 6:5-13).

Det er av interesse for alle som gleder seg over evangeliets gjengivelse, at koloniseringen av Amerika ble innledet av en gruppe på flukt fra sine tidligere hjemland for å tilbe slik de ønsket. En fremstående forsker på den puritanske bosettingen i Amerika beskrev denne opplevelsen som kristendommens “ærend ut i villmarken” – vår tids isrealitters anstrengelse for å frigjøre seg fra den gamle verdens

Gud kaller Israel i disse siste dager til å være mer lik Kristus og bli mer hellige enn vi nå er i vår beslutning om å etterleve evangeliet og bygge opp Sion.

gudløshet og nok en gang søke himmelens levesett i et nytt land.¹

Jeg vil minne dere om en siste flukt. Den fant sted i vår egen kirke, ledet av våre egne profeter, som ledet våre egne religiøse forfedre. Etter at Joseph Smith var blitt jaget gjennom delstatene New York, Pennsylvania, Ohio og Missouri, og til slutt myrdet i Illinois, skulle vi få se de siste dagers versjon av Israels barn som igjen søkte et sted å være i fred. President Brigham Young (1801-77), den amerikanske Moses, som han i beundring har blitt kalt, ledet de hellige til fjelldalene mens de sårbente hellige sang:

*Vi finne skal et utsøkt, hellig sted
fjernt i vest, Sions land,
hvor ingen mer kan gjøre oss fortred.
Gud oss der signe kan.²*

Sion. Det lovede land. Det nye Jerusalem. Gjennom over 4000 år med paktshistorie har dette vært mønsteret: Flykte og søke. Rømme og bosette. Unnslipe Babylon. Bygge Sions beskyttende murer.

Helt til denne vår tid.

Bygg opp Sion der du er

Et av de mange unike kjennetegn på vår evangelieutdeling, er forandringen i hvordan vi etablerer Guds rike på jorden. Denne evangelieutdeling er en tid for mektig, akselerert forandring. Og én ting som har endret seg, er at Guds kirke aldri igjen vil flykte. Den vil aldri igjen forlate Ur for å forlate Haran, for å forlate Kanaan, for å forlate Jerusalem, for å forlate England, for å forlate Kirtland, for å forlate Nauvoo, for å dra hvem vet hvor.

Nei, som Brigham Young sa for oss alle: "Vi er blitt sparket ut av stekepannen og inn i ilden, og ut av ilden og midt ut på gulvet, og her er vi og her skal vi bli."³

Denne uttalelsen ble naturligvis en erklæring for medlemmer av Kirken over hele verden. I disse siste dager, i denne vår evangelieutdeling, har vi blitt modne nok til å slutte å rømme. Vi har blitt modne nok til å plante føttene

og våre familier og våre grunnvoller i alle nasjoner, slekter, tungemål og folk *permanent*. Sion er overalt – overalt hvor Kirken er. Og med denne endringen tenker vi ikke lenger på Sion som *hvor* vi skal bo. Vi tenker på det som *hvordan* vi skal leve.

For å gi denne nye oppgaven en ramme, vil jeg bruke tre hendelser.

Tre hendelser og tre lærdommer

1. For noen år siden spilte en ung venn av meg – en hjemvendt misjonær – på et av college-basketball-lagene i Utah. Han var en flott ung mann og en veldig god ballspiller, men han fikk ikke så mye spilletid som han hadde håpet. Hans spesielle talenter og ferdigheter var ikke det som laget trengte på det stadiet av deres eller hans utvikling. Slikt skjer i idrett. Så, med full støtte og de beste ønsker fra sine trenere og lagkamerater, flyttet min unge venn til en annen skole hvor han håpet å kunne bidra litt mer.

Ting stemte på den nye skolen, og min venn ble snart et førstevalg på kampene. Og typisk nok bragte lagets kampplan denne unge mannen tilbake for å spille mot sitt tidligere lag i Salt Lake City.

De flengende ukvemsordene som strømmet fra tribunen mot denne unge mannen den kvelden – en nygift

Uansett situasjon eller provokasjon eller problem, kan ingen sann Kristi disippel legge sin religion igjen ved døren.

som betalte sin tiende, deltok aktivt i eldstenes quorum, utførte nestekjærlig tjeneste for ungdom i sitt lokalsamfunn og ventet spent på at en baby skulle bli født til ham og hans hustru – burde ikke ha vært opplevd av noe menneske noe

sted, noen gang, uansett idrett eller universitet, eller hva hans personlige beslutninger hadde vært angående noen av dem.

Treneren for dette bortelaget, som på mange måter er en legende i miljøet, snudde seg mot ham etter en

spektakulær kamp og sa: “Hva er det som foregår her? Du er den lokale gutten som har gjort det bra. Dette er dine folk. Dette er dine venner.” Men verst av alt, sa han i total forvirring: “Er ikke de fleste av disse menneskene medlemmer av din kirke?”

2. Jeg ble invitert til å tale på en andakt for unge voksne i en stav. Idet jeg kom inn bakdøren på stavssenteret, kom en ung kvinne i 30-årene inn i bygningen omtrent samtidig. Selv i trengselen av mennesker på vei til kirkesalen, var det vanskelig å ikke legge merke til henne. Hun hadde et par tatoveringer, en rekke øre- og neseringer, piggete hår i alle farger som nå er tilgjengelige som iskrem, et skjørt som var for kort og en bluse som var for utringet.

Noen spørsmål slo meg: Var denne kvinnen en kjempe sjel, ikke av vår tro, som hadde blitt ledet – eller enda bedre, hadde blitt med noen – til denne andakten under veiledning av Herren for å hjelpe henne å finne evangeliets fred og veiledning som hun trengte i sitt liv? Eller var hun et medlem som hadde kommet på avveie fra noen av de håp og normer som Kirken fremsetter for sine medlemmer, men som fortsatt var med og hadde valgt å delta på denne kirkeaktiviteten den kvelden?

3. Da vi deltok i innvielsen av Kansas City Missouri tempel, overnattet søster Holland og jeg hos bror Isaac

Freestone, politimann av yrke og høyprest i Liberty Missouri stav. I våre samtaler fortalte han oss at han sent en kveld hadde blitt tilkalt for å undersøke en klage i en spesielt lurvete del av byen. Over den høye musikken og med lukten av marihuana i luften, fant han en kvinne og flere menn som drakk og brukte grovt språk, og ingen av dem syntes å ense fem små barn – cirka to til åtte år gamle – som klynget seg tett sammen i ett rom og prøvde å sove på et skittent gulv uten seng, uten madrass, uten puter, uten noe som helst.

Bror Freestone så i kjøkkenskapene og kjøleskapet for å prøve å finne en eneste boks eller kartong eller eske mat av noe slag – men han fant ingenting. Han sa at hunden som bjeffet i bakgården, hadde mer mat enn disse barna hadde.

På mors soverom fant han en bar madrass, den eneste i huset. Han jaktet til han fant noen lakener, la dem på madrassen og bredde over alle de fem barna i den provisoriske sengen. Med tårer i øynene knelte han så ned, holdt en bønn til vår himmelske Fader om deres beskyttelse og sa god natt.

Da han reiste seg og gikk mot døren, spratt et av barna opp av sengen, løp bort til ham, grep ham i hånden og tryglet: “Vil du *være så snill* å adoptere meg?” Med flere tårer i øynene la bror Freestone barnet tilbake i sengen,

og deretter fant han den berusede moren (mennene hadde for lengst flyktet) og sa til henne: “Jeg kommer tilbake i morgen, og Gud hjelpe deg om jeg ikke ser tydelige forandringer når jeg kommer inn denne døren. Og det vil bli flere forandringer etter det. Det lover jeg deg.”⁴

Hva har disse tre hendelsene til felles? De gir tre små, svært forskjellige, virkelige eksempler på Babylon – ett noe så tåpelig som begredelig oppførsel på en basketballkamp, ett mer kulturelt og symptomatisk for personlige utfordringer med dem som lever på en annen måte enn vi gjør, og én svært stor og svært alvorlig sak.

Lærdom 1: Legg aldri fra deg din religion ved døren

La oss først avslutte basketball-hendelsen. Dagen etter kampen, da det ble tatt et visst offentlig oppgjør og gitt en oppfordring til omvendelse etter hendelsen, sa en ung mann i bunn og grunn: “Hør her. Vi snakker om basketball her, ikke Søndagsskolen. Den som er med på leken, må tåle steken. Vi betaler gode penger for å se disse kampene. Vi kan gjøre som vi vil. Vi legger fra oss religionen ved døren.”

“Vi legger fra oss religionen ved døren”? Lærdom

nummer én for opprettelse av Sion i det 21. århundre: Man legger *aldri* fra seg religionen ved døren.

Den slags disippelskap kan vi ikke ha noe av – det er ikke disippelskap i det hele tatt. Slik profeten Alma forkynte, skulle vi “stå som Guds vitner til alle tider og i alle ting og på alle steder [vi] måtte være” (Mosiah 18:9) – *ikke* bare noe av tiden, på noen få steder eller når vårt lag har en solid ledelse.

Uansett situasjon eller provokasjon eller problem, kan ingen sann Kristi disippel legge igjen sin religion ved døren.

Lærdom 2: Vis medfølelse, men vær lojal mot budene

Det fører meg til den unge kvinnen på andakten. Uansett hvordan man ville reagere på henne, er regelen alltid at vår adferd må gjenspeile vår religiøse tro og våre forpliktelser til evangeliet. Derfor må vår reaksjon i enhver situasjon gjøre ting bedre, ikke verre. Vi kan ikke opptre eller reagere på en slik måte at vi er skyldige i en større overtredelse enn, i dette tilfellet, hun er.

Det betyr ikke at vi ikke har meninger, at vi ikke har normer, eller at vi ser helt bort fra guddommelig

fastsatte “du skal” og “du skal ikke”. Men det betyr at vi må etterleve disse normene og forsvare disse budene på en rettferdig måte, etter beste evne, slik Frelseren levde og forsvarte dem. Han gjorde alltid det som burde gjøres for å gjøre situasjonen bedre – fra å undervise i sannheten til å tilgi syndere og rense templet.

Med vår nye bekjente begynner vi altså fremfor alt ved å huske at hun er en datter av Gud og av evig verdi. Vi begynner med å huske at hun er noens datter. Vi begynner med å være takknemlig for at hun er på en aktivitet i Kirken, og ikke unngår den. Kort sagt prøver vi å være på vårt beste i denne situasjonen av et ønske om å hjelpe henne å være på sitt beste.

Vi fortsetter å be innvendig: Hva er det rette å gjøre her? Hva er det rette å si? Hva vil *i siste instans* gjøre denne situasjonen og henne bedre? Å stille disse spørsmålene og virkelig prøve å gjøre det Frelseren ville gjøre, er det jeg tror han mente da han sa: “Døm ikke etter synet, men fell en rettferdig dom” (Johannes 7:24).

Denne kirken kan aldri nedgradere sin lære for å oppnå sosial velvilje, eller av politiske hensyn eller av noen annen grunn. Det er bare høydene av åpenbart sannhet som gir oss noe fotfeste til å løfte en annen opp som kanskje føler seg engstelig eller forlatt. Vår medfølelse og vår kjærlighet – grunnleggende kjennetegn på og krav til vår kristendom – må *aldri* tolkes som at vi går på akkord med budene.

Når vi står overfor slike situasjoner, kan det være svært krevende og forvirrende. Unge mennesker kan spørre: “Vi tror ikke at vi skal leve eller oppføre oss slik og slik, men hvorfor må vi tvinge andre mennesker til å gjøre det samme? Har de ikke sin handlefrihet? Er vi ikke selvrettferdige og fordømmende når vi tvinger vår tro på andre og krever at *de* handler på en bestemt måte?”

I slike situasjoner vil dere på fintfølende vis måtte forklare hvorfor noen prinsipper blir forsvart og *noen* synder motarbeidet *uansett hvor de finnes* fordi problemstillingene og lovene som er involvert, *ikke* bare er sosiale eller

politiske, men har evige konsekvenser. Og samtidig som vi ikke ønsker å støte dem som tror annerledes enn oss, er vi enda mer engstelige for å støte Gud.

Det er omtrent som om en tenårings sier: “Nå som jeg kan kjøre, vet jeg at jeg skal stoppe på rødt lys, men trenger vi virkelig å være fordømmende og prøve å få alle andre til å stoppe på rødt lys også? Må *alle* gjøre det vi gjør? Har ikke andre sin handlefrihet? Må de handle slik vi gjør?” Da må man forklare at ja, vi håper at *alle* vil stoppe på rødt lys. Og man må gjøre dette *uten* å fornedre dem som begår overtredelser eller som tror annerledes enn vi tror, fordi, ja, de har sin handlefrihet.

Vår adferd må gjenspeile vår religiøse tro og våre evangelieforpliktelser. Derfor må vår reaksjon i enhver situasjon gjøre ting bedre, ikke verre.

Det finnes mange ulike trosoppfatninger i verden, og alle har sin handlefrihet, men ingen har rett til å handle som om Gud er stum angående disse emnene eller som om

bud bare betyr noe hvis det er offentlig enighet om dem. I det 21. århundre kan vi ikke lenger flykte. Vi er nødt til å kjempe for lover og omstendigheter og miljøer som tillater fri religionsutøvelse og vår stemmerett i dem. Det er én måte vi kan tolerere å være i Babylon på, men uten å være av den.

Jeg vet ikke om noen viktigere evne og ingen større integritet enn at vi viser i en verden som vi ikke kan flykte fra, at vi går den varsomme veien – og tar et moralsk standpunkt i henhold til hva Gud har erklært og lover han har gitt, men gjør det med medfølelse og forståelse og stor kjærlighet.

Lærdom 3: Bruk evangeliennormer til fordel for lokalsamfunn og land

Ikke mange av oss kommer til å være politifolk eller sosialarbeidere eller dommere i en rettssal, men alle sammen skulle vi bry oss om andres velferd og den moralske sikkerhet i vårt utvidede fellesskap. Idet han

talte om behovet for at vi påvirker samfunnet utenfor husets vegger, har eldste Quentin L. Cook i De tolv apostlers quorum sagt:

“I tillegg til å beskytte vår egen familie, skulle vi være en kilde til lys og beskytte vårt lokalsamfunn. Frelseren sa: ‘La deres lys skinne for menneskene, så de kan se de gode gjerninger dere gjør og prise deres Far i himmelen’ ...

I vår stadig mer urettferdige verden er det helt avgjørende at verdier basert på religiøs tro er [tydelige i] det offentlige rom ...

Religiøs tro er en kilde til lys, kunnskap og visdom, og den gavner samfunnet på dramatisk vis.”⁵

Hvis vi ikke bringer evangeliets velsignelser til våre lokalsamfunn og våre land, vil det aldri være nok politifolk – det vil aldri bli nok slike som Isaac Freestone – til å håndheve

moralsk adferd, selv om den var rettskraftig. Og det er den ikke. Disse barna i hjemmet uten mat eller klær, er sønner og døtre av Gud. Moren, mer klanderverdig fordi hun er eldre og burde være mer ansvarlig, er også en Guds datter. Slike situasjoner kan kreve streng kjærlighet på formelle og til og med juridiske måter, men vi må prøve å hjelpe når og hvor vi kan fordi vi ikke legger igjen vår religion ved døren, uansett hvor patetiske og uansvarlige noen dører er.

Nei, vi kan ikke gjøre alt, men vi kan gjøre noe. Og som svar på Guds kall, er Israels barn de som må gjøre det – ikke ved å flykte fra Babylon denne gangen, men ved å angripe det. Uten å være naive, kan vi etterleve vår religion så bredt og usvikelig at vi finner alle slags muligheter til å hjelpe familier, velsigne naboer og beskytte andre, inkludert den oppvoksende generasjon.

*Siste-dagers-hellige er kalt til å
være surdeigen i brødet, saltet
som aldri mister sin kraft, lyset
på høyden som aldri må gjemmes
under en skjepp.*

din tittel, men ved ditt liv, ved måten du prøver å leve på og normene du prøver å forsvare. Jeg ser ditt hjertes integritet. Jeg vet du har prøvd å gjøre ting bedre først og fremst ved å bli bedre selv, og deretter ved å erklære mitt ord og forsvare mitt evangelium overfor andre på den mest medfølende måte du kan.”

Han vil sikkert legge til: “Jeg vet at du ikke alltid har lykkes når det gjelder dine egne synder eller andres omstendigheter, men jeg tror du har gjort et hederlig forsøk. Jeg tror du i ditt hjerte virkelig har elsket meg.”

Jeg ønsker et slikt møte en dag, sterkere enn jeg ønsker noe annet i dette jordelivet. Og jeg ønsker det for dere. Jeg ønsker det for oss alle. “Israel, Israel, Gud deg kaller”⁶ – kaller oss til å etterleve Jesu Kristi evangelium personlig på små og store måter, og deretter å strekke oss ut til dem som kanskje ikke ser ut eller kler seg eller oppfører seg helt som vi gjør, og deretter (hvor vi kan) gå lenger og tjene så mye av samfunnet som vi kan.

Jeg elsker Herren Jesus Kristus, hvis tjener jeg prøver å være. Og jeg elsker vår himmelske Fader, som var så god mot oss at han ga ham til oss. Med hensyn til denne gaven, vet jeg at Gud kaller Israel i disse siste dager til å være mer Kristus-lik og bli mer hellige enn vi nå er i vår beslutning om å etterleve evangeliet og bygge opp Sion. Jeg vet også at han vil gi oss både styrke og hellighet til å være sanne disipler hvis vi ber om det. ■

Fra en tale holdt under en Kirkens skoleverks andakt, “Israel, Israel, Gud deg kaller,” holdt på Dixie State University i St. George, Utah, 9. september 2012. Hele talen finnes på lds.org/broadcasts.

NOTER

1. Se Perry Miller, *Errand into the Wilderness* (1956), 2-3.
2. “Kom hellige,” *Salmer*, nr. 26.
3. Brigham Young, i James S. Brown, *Life of a Pioneer: Being the Autobiography of James S. Brown* (1900), 121.
4. Isaac Freestone, opplevelse fortalt til forfatteren, 5. mai 2012.
5. Quentin L. Cook, “Bli lys!” *Liahona*, nov. 2010, 28, 29.
6. “Israel, Israel, Gud deg kaller,” *Salmer*, nr. 6.

La din kjærlighet til Jesus Kristus stråle ut

Siste-dagers-hellige er kalt til å være surdeigen i brødet, saltet som aldri mister sin kraft, lyset på høyden som aldri må gjemmes under en skjepp. Så begynn å presentere!

Hvis vi gjør rett, snakker rett og strekker oss ut med våre ord og våre gjerninger, når Frelseren så hastig fullfører sitt verk i rettferdighet, sier at tiden er forbi i denne siste evangelieutdeling og deretter kommer i sin herlighet, vil han finne oss opptatt med å gjøre vårt beste for å etterleve evangeliet og forbedre vårt liv, vår kirke og vårt samfunn.

Når Han kommer, vil jeg så gjerne bli funnet mens jeg etterlever evangeliet. Jeg ønsker å bli overrasket midt i arbeidet med å spre troen og gjøre noe godt. Jeg vil at Frelseren skal si til meg: “Jeffrey, jeg kjenner deg ikke ved

MIN LAPP PÅ GRAVSTEINEN

Sommeren 2003 var jeg i Michigan, USA for å finne ut mer om min tipp-tipp-onkel Robert Hall. På slutten av turen besøkte jeg en kirkegård jeg hadde vært på 20 år tidligere.

Forrige gang jeg besøkte kirkegården, la jeg merke til at det var blomster på en av grav med etternavnet Hall. Denne gangen skrev jeg en lapp, daterte den og laminerte den for å beskytte den mot vær og vind. Så la jeg lappen ved gravsteinen med en bønn i hjertet og i håp om at noen som kunne hjelpe meg å finne ut mer om Robert Hall, ville finne den. Da jeg kom hjem til California, var jeg

håpefull, men skeptisk til at noe ville komme av denne lappen.

En uke senere fikk jeg brev fra en fjern slektning som heter Deke Bentley.

“I går hadde jeg en merkelig opplevelse,” skrev han. “Cirka klokken 15.00 var jeg på vei for å kjøpe jordbær, da jeg bestemte meg for å stoppe ved Plains Road kirkegård for å se til mine forfedres graver. Jeg hadde ikke vært der på mange år. Ved siden av gravene lå postkortet ditt.”

Deke hadde dratt til kirkegården samme dag som jeg hadde lagt igjen lappen. Jeg ringte ham umiddelbart. I løpet av samtalen fant jeg ut at han

bodde i Hillsdale, mer enn 80 km fra kirkegården.

Noen måneder senere dro jeg forventningsfullt tilbake til Michigan for å besøke Deke. Han fortalte meg at han hadde slektninger som var begravd på kirkegården rett ovenfor hjemmet sitt, og han spurte om jeg hadde lyst til å gå dit. Han fortalte meg at det var fire gravsteiner på kirkegården med etternavnet Hall, to som han ikke visste noe om.

På kirkegården viste Deke meg gravsteinene. De to han ikke visste noe om, tilhørte Martin og Anna Hall. Jeg hadde ikke med meg opptegnelsene mine, men jeg husket tydelig å ha vært borti en Martin Hall i min slektsforskning.

Vi skyndte oss til tinghuset en time før det stengte, i håp om at en dødsoppteegnelse ville identifisere Martins foreldre. Det gjorde den! Martins far var Robert Hall! Den hellige ånd bekreftet for meg at min lange leting var over.

Deke, som ikke er medlem av Kirken, sa at det å finne Robert Hall virket “nesten åndelig”. Jeg smilte, vel vitende om at Ånden hadde ledet meg.

“Du er kanskje skuffet over at du ikke la igjen lappen for 20 år siden,” sa Deke, “men faktum er at jeg flyttet til Hillsdale for bare tre år siden!”

Denne erfaringen lærte meg at slekthistorie virkelig er en del av Guds verk, og at han leder oss i våre rettferdige anstrengelser. ■

Marianne Chaplin Stovall, California, USA

VIL HERREN HELBREDE VÅR SØNN?

Da vår sønn var fire år gammel, spurte han meg ofte om jeg ville synge “Mester, se uværet truer” (*Salmer*, nr. 81). De små øynene hans strålte under refrenget når Herren befaler vinden og bølgene å være stille. Han pleide å spørre meg om Jesus makt. Jeg svarte at Jesus kan gjøre hva som helst i rettferdighet, fordi han har all makt. Frelseren var vår sønns helt.

Men da vår sønn var 13 år gammel, sank han ned i en dyp depresjon. Han hadde ikke lenger noe ønske om å snakke eller spise. Han mistet interessen for sine tidligere aktiviteter, og han ønsket absolutt ikke å delta i familie-bønn eller familiens hjemmeaften. Det så ut til at han ikke lenger hadde noen interesse for Kirken eller evangeliet.

Resten av familien ba og fastet ofte for ham, og det samme gjorde mange brødre og søstre fra menigheten og staven, og mange av våre venner og slektninger. Vår innsats føltes som Alma den eldres opplevelse da han ba for sin sønn (se Mosiah 27:14, 22-23).

Vi ønsket ikke å tvinge evangeliet på vår sønn, så vi fortalte ham at han ikke trengte å delta i våre familie-bønner eller familiens hjemmeaftener, men at vi ønsket at han skulle være der sammen med oss. Da vi fulgte Frelserens ord om å “be til Faderen i deres familier... så deres [familier] kan bli velsignet” (3 Nephi 18:21), ble både våre familie-bønner og våre familiens hjemmeaftener mer effektive. Vi følte Ånden i vårt hjem. Og selv

om vår sønn var stille, var han der.

Litt etter litt i løpet av de neste to årene, så vi at våre bønner og familiens hjemmeaftener hadde en innflytelse på vår sønn. Under én familiens hjemmeaften bar han vitnesbyrd om Frelseren og spurte om han kunne forberede en familiens hjemmeaften. Han begynte å delta i familie-bønn og å gå i kirken med glede. Han opplevde en mektig forandring i hjertet som kom da han følte Frelserens forløsende kjærlighet (se Alma 5:26). Herren hadde virkelig reddet vår sønn med sin helbredende kraft.

Han begynte å være glad og full

Da vår sønn var 13 år gammel, sank han ned i en dyp depresjon og ønsket ikke lenger å delta i familie-bønn eller familiens hjemmeaften.

av liv igjen, villig til å hjelpe andre og vise kjærlighet. Han fortalte meg at han visste at Frelseren hadde helbredet ham. Vår sønns prøvelser hjalp ham å smi et sterkt vitnesbyrd og utvikle større kjærlighet og tillit til Frelseren. Han tjente Herren som misjonær i Argentina Buenos Aires syd misjon. Da han kom hjem, giftet han seg i templet, og han og hans hustru har en fantastisk datter.

Jeg vet at Frelseren har kraft til å helbrede, til å gjøre mirakler og til å gjøre oss lykkelige i dette liv og i det neste. ■

Ana Cremaschi Zañartu, Santiago, Chile

ER DU MORMON?

Jeg var langt hjemmefra på en internasjonal konferanse i forbindelse med jobben. Det var mange hundre personer tilstede, men jeg var den eneste fra min delstat og region.

En kveld ble det arrangert en middag for alle deltagerne. Da vi kom inn i spisesalen, fikk hver av oss fire billetter til bruk i baren for å bestille gratis alkoholholdige drikkevarer. Det slo meg hvor lett det ville være for en som var langt hjemmefra, å bli fristet av en slik mulighet og tenke at ingen noen gang ville få vite det. Det var en flyktig tanke, og jeg ga billettene tilbake til personen ved døren.

Under middagen satt jeg sammen med syv fremmede. Jeg drakk vann mens vi spiste, snakket, lo og utvekslet informasjon som ville hjelpe oss i vårt arbeid.

Under frokosten neste morgen møtte jeg en mann som hadde sittet ved mitt bord. Jeg la merke til på navneskiltet hans at han var fra min hjemby – en by jeg ikke hadde bodd i på 35 år. Etter videregående hadde jeg flyttet hjemmefra for å studere og gifte meg.

Da vi snakket om steder og samfunnsbegivenheter vi begge kjente til, spurte han meg om jeg fortsatt hadde familie der. Jeg svarte at jeg ikke hadde det, men at jeg hadde mange gode venner der, og at vi holdt kontakten. Han spurte hvem de var, og jeg begynte å nevne noen av dem.

Etter noen få navn stoppet han meg og sa: "Vent, er du mormon? Alle de du har nevnt, er mormoner."

Da jeg bekreftet at jeg var en sistedagers-hellig, fortalte han meg hvor gode borgere disse vennene var og

hvordan de hadde tjent samfunnet og vært gode eksempler for alle. I flere minutter uttrykte han sin beundring for Kirken og vennene mine, og fortalte meg at de hadde vært talsmenn for det gode i samfunnet.

Da vi skilte lag, kunne jeg ikke unngå å tenke på hva som kunne ha skjedd om jeg hadde valgt å bruke drikkebillettene. Jeg hadde lært å velge det rette av nettopp de personene vi snakket om. Jeg ville ha vært utilpass og skamfull over å innrømme at jeg var medlem av Kirken hvis hadde jeg brukt billettene.

Jeg er så takknemlig for det eksempel som disse verdige, aktive, tjenestevillige vennene hadde vist meg – 35 år senere og 3000 km borte fra mitt ungdomshjem. ■

Carol A. Bowes, North Carolina, USA

Da vi kom inn i spisesalen, fikk hver av oss fire billetter til bruk i baren for å bestille gratis alkoholholdige drikkevarer.

PROFETEN BESVARTE MIN BØNN

På slutten av mitt andre år søkte jeg på universitetets studium i grafisk design. Jeg kom ikke inn, men jeg var kvalifisert til å søke på nytt året etter. Jeg var ikke begeistret over å måtte vente et år med å fullføre studiet.

Det nærmeste mitt valgte hovedfag var fotografering. Så jeg ba om å få endre hovedfag, og følte godt ved det. Jeg ville bare fullføre studiene!

Ved starten av høstsemesteret hadde jeg undervisning i film og fotograferingens sosiale historie. Jeg gledet meg til begge deler. Men da jeg så over pensum for filmklassen, la jeg merke til at elevene ville måtte se mange filmer med 18-årsgrense. I fotoklassen sa læreren at bildene vi skulle studere, ville være voldelige, opprørende og seksuelle. Hun sa det var det fotografering for det meste handlet om nå til dags.

Jeg ble motløs da jeg vurderte hva jeg skulle gjøre. Jeg visste at evangeliet lærer oss at slike ting er galt, men disse fagene var obligatoriske. Jeg tenkte på skriftstedet om å være i verden, men ikke av verden (se Johannes 15:19). Kunne jeg være i disse klassene, men ikke av dem?

Jeg ba angående hva jeg skulle gjøre og om tro til å gjøre det som var rett. Jeg snakket også med min hustru, mine foreldre og min bror. Da jeg snakket med min bror, minnet han meg på følgende vers: "For hva gagnar det et menneske om han vinner hele verden, men tar skade på sin sjel? Eller

hva kan et menneske gi til vederlag for sin sjel?" (Matteus 16:26).

Jeg visste at utdanning er viktig, men var det feil felt? Hvordan kunne jeg ta pause i studiene når lyset i enden av tunnelen var så nært?

Sent en kveld mens jeg var oppe med vår syke baby, slo det meg at jeg skulle slå opp president Thomas S. Monson på Internett. Snart så jeg på en generalkonferansetale president Monson hadde holdt i oktober 2011. Jeg lyttet oppmerksomt da han snakket om forverringen av samfunnets moralkompass, og sa at upassende og umoralsk oppførsel hadde blitt akseptabelt for mange.

Så sa han nettopp det jeg trengte å høre: "Vi må være årvåkne i en verden

som har beveget seg så langt bort fra det åndelige. Det er nødvendig at vi forkaster alt som ikke er i samsvar med våre normer, og derved nekter å oppgi det vi ønsker aller mest – evig liv i Guds rike."¹

Disse ordene gjorde sterkt inntrykk. Mens tårene trillet nedover kinnet, visste jeg at en levende profet hadde besvart min bønn.

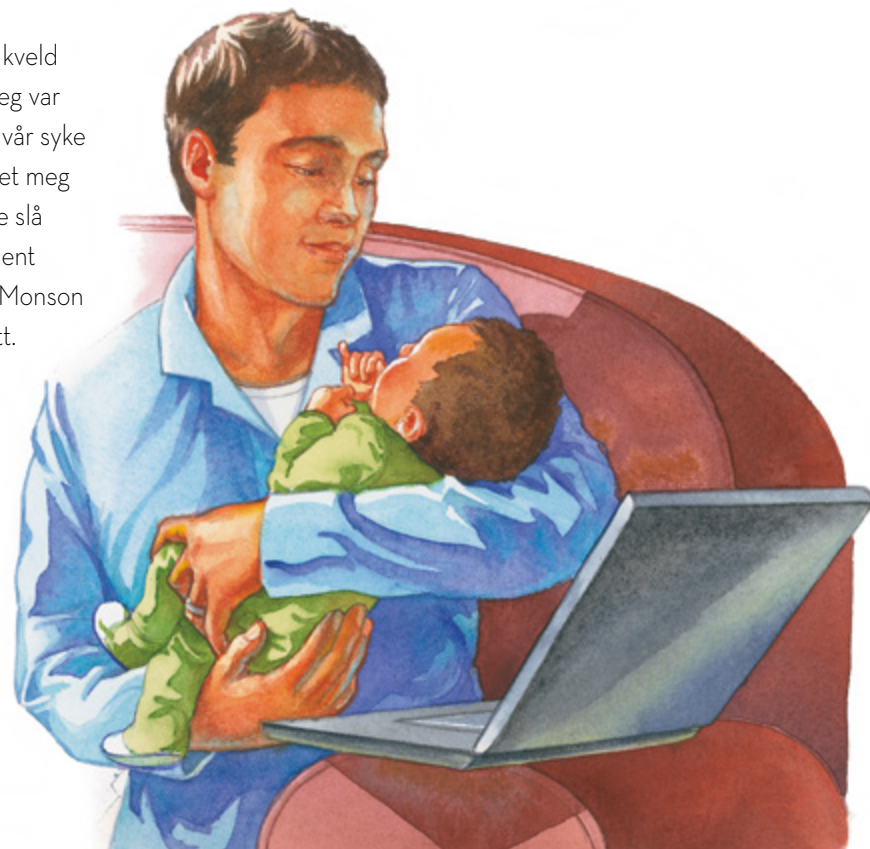
Selv om jeg har utsatt min utdanning, vet jeg at Herren vil velsigne familien min og meg hvis vi følger profeten, avviser verdslige synspunkter, adlyder budene og støtter evangeliets normer. ■

Derrick Fields, Missouri, USA

NOTE

1. Thomas S. Monson, "Stå på hellige steder", *Liahona*, nov. 2011, 83.

Sent en kveld mens jeg var oppe med vår syke baby, slo det meg at jeg skulle slå opp president Thomas S. Monson på Internett.

Av biskop
Gérald Caussé
Førsterådgiver i
Det presiderende
biskopsråd

Følg veien til **LYKKE**

Ungdommen er som regel en perfekt tid for å legge personlige planer. Som ung voksen, skulle du ha drømmer for fremtiden. Kanskje din drøm er håpet om en idrettsprestasjon, å skape et stort kunstverk eller å få et vitnemål eller en stilling i arbeidslivet. Kanskje du til og med har et dyrebart bilde i tankene av din fremtidige ektemann eller hustru.

Hvor mange av deres ønsker vil gå i oppfyllelse? Livet er fullt av usikkerhet. Det vil være sentrale øyeblikk for dere som kan endre livsløpet deres på et øyeblikk. Et slikt øyeblikk kan bestå av ikke mer enn en titt, en samtale eller en uforutsett hendelse. Det vil bli nye muligheter, for eksempel president Thomas S. Monsons erklæring nylig om alderskravet for misjonærtjeneste.¹ Noen ganger kommer kursendringer i vårt liv av uventede utfordringer eller skuffelser.

Folk flest misliker det ukjente. Usikkerheten i livet kan skape mangel på selvtillit, en frykt for fremtiden.

Noen nøler med å inngå forpliktelser av frykt for å mislykkes, selv om gode muligheter byr seg. De kan for eksempel utsette å gifte seg, skaffe seg utdanning, stifte familie eller etablere seg i et stabilt yrke, fordi de foretrekker å være sammen med venner eller å ha det behagelig og trygt i sine foreldres hjem.

En annen filosofi som vil begrense oss, er illustrert ved denne leveregelen: "Spis, drikk og vær glad, for i morgen dør vi" (2 Nephi 28:7). Denne filosofien favoriserer umiddelbar tilfredsstillelse, uavhengig av fremtidige konsekvenser.

Veien til lykke

Det finnes en annen vei enn frykt og tvil eller nytelsessyke – en vei som bringer fred, frimodighet og ro i livet. Du kan ikke kontrollere alle forhold i livet, men du har kontroll over din lykke. Du skaper den.

Din lykke er mye mer et resultat av din åndelige visjon og prinsippene du bygger ditt liv på, enn noe annet.

**Din lykke
avhenger mye
mer av prinsippene
du velger å følge,
enn av de ytre
omstendigheter
i ditt liv.**

Disse prinsippene vil bringe deg lykke uavhengig av uventede utfordringer og overraskelser. La meg gjennomgå noen av disse avgjørende prinsippene.

1. Kjenn ditt egenverd

Min familie og jeg tilbragte nylig noen avslappende dager i Syd-Frankrike. En kveld, like etter at solen hadde gått ned og mørket hadde innhyllet det omkringliggende landskapet, bestemte jeg meg for å legge meg på en solseng utenfor huset. Mine

øyne begynte å granske himmelen. I begynnelsen var den ugjennomtrengelig svart. Plutselig dukket et lys opp på himmelen, som en gnist, så to, så tre. Etter hvert som mine øyne tilpasset seg mørket, beundret jeg et mylder av stjerner. Det jeg hadde trodd var en mørk sky, forvandlet seg til Melkeveien.

Jeg reflekterte over universets uoverskuelighet og min egen fysiske ubetydelighet, og jeg tenkte: "Hva er jeg sammenlignet med slik storhet og prakt?" Jeg kom til å tenke på et skriftsted:

"Når jeg ser din himmel, dine fingres verk, månen og stjernene som du har satt der –

hva er da et menneske at du kommer ham i hu, en menneskesønn, at du ser til ham!" (Salmene 8:4-5).

Umiddelbart følger denne betryggende setningen:

"Du gjorde ham lite ringere enn Gud, med ære og herlighet kronete du ham" (Salmene 8:6).

Dette er skapelsens paradoks og

mirakel. Universet er enormt og uendelig, men samtidig har hver av oss unik verdi som er strålende og uendelig i vår Skapers øyne. Min fysiske tilstedeværelse er ubetydelig, men mitt egenverd er av uvurderlig betydning for min himmelske Fader.

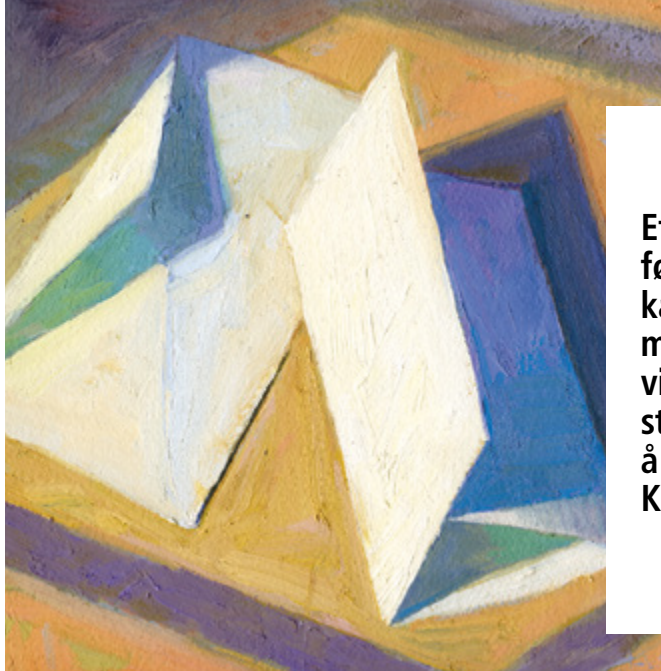
Å vite at Gud kjenner oss og elsker oss personlig, er som et lys som lyser opp vårt liv og gir det mening. Uansett hvem jeg er, om jeg har venner eller ikke, om jeg er populær eller ikke, og selv om jeg føler meg avvist eller forfulgt av andre, har jeg en absolutt visshet om at min himmelske Fader elsker meg. Han kjenner mine behov, han forstår mine bekymringer, han ønsker å velsigne meg.

Forestill deg hva det ville bety for deg om du kunne se deg selv slik Gud ser deg. Hva om du så på deg selv med samme velvilje, kjærlighet og tillit som Gud gjør? Forestill deg virkningen det ville ha på livet ditt å forstå dine evige muligheter slik Gud forstår dem.

Jeg vitner om at han er der. Søk ham! Søk og studer. Be og still spørsmål. Jeg lover at Gud vil sende konkrete tegn på sin eksistens og sin kjærlighet til deg.

2. Bli den du er²

Å bli den du egentlig er, lyder som et paradoks. Hvordan kan jeg bli den jeg allerede er? Jeg vil illustrere dette prinsippet med en historie.

Et brev fra ditt førjordiske jeg kan lyde: "Kjære meg, jeg håper du vil huske at mitt største ønske er å være en Jesu Kristi disippel."

Filmen *The Age of Reason* forteller historien om Marguerite, en velstående bankier som lever et hektisk liv fylt med reiser og konferanser. Selv om hun har en beundrende frier, sier hun at hun ikke har tid til ekteskap eller barn.

Den dagen hun fyller 40, mottar hun et mystisk brev hvor det står: "Kjære meg, i dag er jeg syv år gammel, og jeg skriver dette brevet for å hjelpe deg å huske de løftene jeg ga da jeg var syv, og også for å minne deg på hva jeg ønsker å bli." Brevets forfatter er ingen ringere enn Marguerite da hun var syv år gammel. Deretter følger flere brev hvor den lille jenta beskriver sitt livs mål i detalj.

Marguerite innser at personen hun har blitt, ikke er i nærheten av den personen hun ville bli da hun var en ung jente. Når hun bestemmer seg for å gjenvinne den personen hun så for

seg som barn, blir livet hennes snudd på hodet. Hun forsoner seg med sin familie og bestemmer seg for å vie resten av sitt liv til å hjelpe mennesker i nød.³

Hvis det var mulig for dere å motta et brev fra det førjordiske liv, hva ville det stå? Hvilken innvirkning ville et slikt brev fra en glemt, men svært virkelige verden ha på dere hvis dere skulle få det i dag?

Dette brevet kan lyde omtrent slik: "Kjære meg, jeg skriver til deg slik at du skal huske hvem jeg ønsker å bli. Jeg håper du vil huske at mitt største ønske er å være en disippel av vår Frelser, Jesus Kristus. Jeg støtter hans plan, og når jeg er på jorden, ønsker jeg å hjelpe ham i hans frelsesverk. Husk også at jeg ønsker å være i en familie som vil være sammen i all evighet."

Et av livets største eventyr er å finne ut hvem vi egentlig er og hvor vi kommer fra, og deretter leve gjennomført i harmoni med vår sanne identitet som Guds barn og hensikten med vår eksistens.

3. Stol på Guds løfter

En læresetning fra profeten Malaki står sentralt i evangeliets gjengivelse: “Og han skal plante i barnas hjerter de løfter som ble gitt til fedrene, og barnas hjerter skal vendes til deres fedre” (Joseph Smith – Historie 1:39). Takket være gjenopprettelsen, er dere barna i løftet. Dere vil motta som arv de løfter som ble gitt til deres fedre.

Les deres patriarkalske velsignelse om igjen. I denne velsignelsen bekrefter Herren at dere er knyttet til en av Israels tolv stammer, og på grunn av dette, gjennom deres

trofasthet, blir dere arvinger til de enorme velsignelser som er lovet Abraham, Isak og Jakob. Gud lovet Abraham: “Så mange som tar imot dette evangelium, skal kalles etter ditt navn og skal regnes til din ætt, og de skal stå frem og velsigne deg som sin far” (Abraham 2:10).

Disse løftene er konkrete, og hvis vi gjør vår del, vil Gud gjøre sin. På den annen side garanterer ikke disse løftene at alt som skjer i vårt liv, vil være i samsvar med våre forventninger og ønsker. Snarere garanterer Guds løfter at det som skjer med oss, vil være i samsvar med hans vilje. Det største vi kan ønske oss i livet, er å innrette vår vilje etter Guds vilje – å akseptere hans agenda for vårt liv. Han kjenner alt fra begynnelsen av, har et perspektiv som vi ikke har,

og elsker oss med uendelig kjærlighet.

Jeg illustrerer dette prinsippet med en personlig erfaring. Da jeg var ung, bestemte jeg meg for å forberede meg til opptaksprøven til de beste handelshøyskolene i Frankrike. Denne forberedelsen, som varte i et år, var svært krevende. I begynnelsen av året besluttet jeg at uansett hvor tung oppgaven var, ville jeg aldri la mine studier hindre meg i å delta på mine søndagsmøter, eller i å delta i en Institutt-klasse en gang i uken. Jeg tok til og med imot et kall til å tjene som sekretær i min menighet for unge voksne. Jeg var overbevist om at Herren ville se min trofasthet og hjelpe meg å nå mine mål.

Ved utgangen av året, da eksamen nærmet seg, følte jeg at jeg hadde gjort mitt beste. Da jeg kom til eksamen ved den mest anerkjente skolen, hadde jeg full tillit til at Herren ville innvilge mine ønsker. Dessverre ble den muntlige eksamenen i mitt sterkeste fag en uventet katastrofe – jeg fikk en karakter som hindret meg i å komme inn på denne svært ettertraktede skolen. Jeg var forvirret. Hvordan kunne Herren ha forlatt meg når jeg hadde holdt ut i min trofasthet?

Da jeg stilte til muntlig eksamen ved den andre skolen på listen min, var jeg fylt med tvil. På denne skolen var den

Jeg fikk en av de beste karakterene som var mulig, og den lot meg komme inn på denne skolen med hedersplass.

viktigste eksamenen et intervju med en opptaksnemnd ledet av skolens direktør. Begynnelsen av intervjuet var vanlig – helt til jeg ble stilt et tilsynelatende ubetydelig spørsmål: “Vi vet at du har studert mye for å forberede deg til denne eksamenen. Men vi vil gjerne vite hva dine aktiviteter utenfor studiene var.”

Hjertet mitt hoppet over et slag! I ett år hadde jeg bare gjort to ting: studere og gå i kirken! Jeg fryktet imidlertid at opptaksnemnden ville tolke en beskrivelse av mitt medlemskap i Kirken negativt. Men på ett sekund fattet jeg beslutningen om å forbli trofast mot mine prinsipper.

I 15 minutter eller så beskrev jeg mine aktiviteter i Kirken: Sabbatsmøter, Institutt-klasser og mine oppgaver som menighetssekretær. Da jeg var ferdig, sa skolens direktør:

“Da jeg var ung, studerte jeg i USA. En av mine beste venner var mormon. Han var en bemerkelsesverdig ung mann, en som hadde flotte menneskelige egenskaper. Jeg ser på mormoner som svært gode mennesker.”

Den dagen fikk jeg en av de beste karakterene som var mulig, og den lot meg komme inn på denne skolen med hedersplass.

Jeg takket Herren for hans godhet. Det tok meg imidlertid flere år å forstå den mirakuløse velsignelsen det var at jeg ikke kom inn på den første skolen.

På den andre skolen møtte jeg viktige personer. Fordelene ved min tilknytning til dem ble tydelig gjennom hele min karriere, og er fortsatt viktige i mitt og min families liv.

Hvis ting ikke blir helt slik du hadde håpet eller forventet etter at du har gjort alt som står i din makt, skulle du være rede til å akseptere din himmelske Faders vilje. Han vil ikke vil påføre oss noe som ikke til syvende og sist er til vårt beste. Lytt etter den beroligende stemmen som hvisker oss i øret: “Alt kjød er i mine hender. Vær rolige og kjenn at jeg er Gud” (L&p 101:16).

Fremtiden er like lys som din tro

Jo mer jeg tenker på livet sammen med min hustru Valérie, jo mer tror jeg at det som har gjort forskjellen, er at vi hadde et felles mål om evig liv i vår ungdom. Vi ønsket å stifte en evig familie. Vi visste hvorfor vi var på jorden og hva våre evige mål var. Vi visste at Gud elsket oss og at vi hadde stor verdi i hans øyne. Vi hadde stor tillit til at han ville besvare våre bønner på sin måte og når han fant det best.

Jeg vet ikke om vi var rede til å akseptere hans vilje i alle ting, fordi det var noe vi måtte lære – og som vi fortsetter å lære. Men vi ønsket å gjøre vårt beste for å følge ham og vie oss til ham.

Jeg vitner, sammen med president Monson, om at “fremtiden er like lys som deres tro”.⁴ Deres lykke avhenger mye mer av prinsippene dere velger å følge, enn av de ytre omstendigheter i deres liv. Vær trofaste mot disse prinsippene. Gud kjenner dere og elsker dere. Hvis dere lever i harmoni med hans evige plan, og hvis dere har tro på hans løfter, da vil deres fremtid skinne!

Har dere drømmer og mål? Det er bra! Arbeid av hele deres hjerte for å oppnå dem. La så Herren gjøre resten. Han vil gjøre dere til det dere ikke kan gjøre av dere selv.

Godta til enhver tid hans vilje. Vær rede til å dra hvor han ber dere om å dra, og å gjøre det han ber dere om å gjøre. Bli den mann eller kvinne han oppfostrer dere til å bli.

Jeg vitner om at dette livet er et fantastisk øyeblikk av evigheten. Vi er her med et strålende mål – nemlig å forberede oss til å møte Gud. ■

Fra en Kirkens skoleverks andakt i Salt Lake tabernakel 12. november 2012. Du finner hele teksten på lds.org/broadcasts.

NOTER

1. Se Thomas S. Monson, “Velkommen til konferansen,” *Liahona*, nov. 2012, 4-5.
2. Dette uttrykket tilskrives Pindar, en av de mest berømte greske poeter. Se Pindar, *Pythian* 2.72, i *Olympian Odes, Pythian Odes*, red. og overs. William H. Race (1997), 239.
3. Se *L'âge de raison (With Love ... from the Age of Reason)*, regissert i Yann Samuell (2010).
4. Thomas S. Monson, “Vær ved godt mot,” *Liahona*, mai 2009, 92.

Spre evangeliet på Internett

Av Maria Mahonri-Yggrazil
Arduo Andaca

Jeg har ikke alltid vært modig med hensyn til å dele evangeliet med mine venner. Mange av dem visste om min religion, men jeg gjorde aldri mer for å dele mitt vitnesbyrd med dem. Men hvis noen hadde en feiloppfatning om Kirken, gjorde jeg mitt beste for å prøve å korrigere den.

Da jeg begynte på universitetet, ble jeg med i debattsamfunnet. De andre medlemmene fant ut at jeg var en siste-dagers-hellig da jeg korrigererte det som ble sagt om "mormonene" etter en debatt. Jeg hadde aldri snakket om min religion før, så jeg fikk endel spørsmål den dagen. Jeg følte meg redd og prøvde nærmest å unngå å svare. Jeg visste hva jeg trodde på, men jeg visste ikke hvordan jeg skulle formidle det. Jeg ba, men syntes ikke å få noe svar.

Noen dager senere, da jeg var på Facebook, så jeg en artikkel fra LDS.org som min leder i Kirken hadde lagt ut. Da gikk det opp for meg at jeg også kunne legge ut ting fra Kirken. Jeg slo opp temaene som debattlaget hadde spurt om, la ut koblinger på veggen min, og tagget alle som var involvert. Jeg følte at de ville være bedre fornøyd med svarene.

Jeg visste hva jeg trodde, men jeg var nervøs når jeg skulle prøve å svare på alle spørsmålene debattlaget mitt hadde om Kirken.

Jeg hadde aldri lagt ut noe om min tro på nettet før, så dette har ført til at langt flere nysgjerrige spør om min religion. Når de stiller spørsmål, prøver jeg å gi de grunnleggende svarene, samt koblinger til Kirkens materiell. På denne måten behøver ingen å stole bare på mine svar, men kan også få se hva generalautoritetene sier om spørsmålene deres. Når samtalen blir mer følsomme, svarer jeg vedkommende ved hjelp av private meldinger.

Jeg er virkelig glad for at Kirken har materiell på Internett. Jeg får fremdeles sommerfugler i magen når noen overrasker meg med et spørsmål om Kirken. Men nå venter jeg ikke lenger på at spørsmålene skal komme – jeg er føre var og legger ut kirkestoff på Internett. Jeg vet at dette materialet kan hjelpe mine venner både i og utenfor Kirken. ■

Artikkelforfatteren bor i Metro Manila, Filippinene.

Handlefrihet og svar: OPPFATT ÅPENBARING

Det som noen ganger ser ut til å være en ugjennomtrengelig barriere når det gjelder kommunikasjon, er et enormt skritt som må tas i tro.

Av eldste
Richard G. Scott
i De tolv apostlers
quorum

Rett overfor meg satt en dame og hulket. Med øynene fulle av tårer sa hun til meg: “Jeg vet ikke hva jeg skal tro lenger.” Hun fortalte meg at hun hadde kjempet og bedt i mange dager for å få vite hvordan hun skulle treffe en svært viktig avgjørelse, uten å få svar. Hun sa: “Jeg vet ikke hva jeg skal gjøre. Hvis du sier hva jeg skal gjøre, skal jeg gjøre det.” Med hånden på Skriftene sa hun: “Gud har sagt at han vil hjelpe oss. Han besvarer alle andres bønner. Hvorfor besvarer han ikke mine?”

Når man er fanget i en malstrøm av følelser, er det vanskelig å finne en utvei alene. Jeg ønsker å hjelpe deg som har lignende følelser.

Når det virker som vi ikke får svar på inntrengende bønner, er det mulig at vi ikke forstår bønnens sanne natur, eller at vi ikke oppfatter svarene når de kommer.

Prinsipper for bønn

Kommunikasjon med vår himmelske Fader er ingen ubetydelig sak. Det er et hellig privilegium. Det er basert på uforanderlige

prinsipper. Når vi mottar hjelp fra vår himmelske Fader, skjer dette som en følge av vår tro, lydighet og riktig bruk av vår handlefrihet.

Det er feil å tro at alle bønner vil bli besvart øyeblikkelig. Noen bønner krever en god del anstrengelse fra vår side. Riktignok hender det at vi mottar inntrykk når vi egentlig ikke har bedt om dem. Dette gjelder stort sett ting vi trenger å vite og som vi ellers ikke er i stand til å finne ut.

Hun sa: “Gud har sagt at han vil hjelpe oss. Han besvarer alle andres bønner. Hvorfor besvarer han ikke mine?”

Vi er her på jorden for å høste en form for erfaring som vi ikke kunne få på noen annen måte. Vi har fått anledning til å vokse, utvikle oss og nå åndelig modenhet. For å kunne gjøre det, må vi lære å anvende sannhet. Det er avgjørende for vår lykke hvordan vi møter utfordringer og løser vanskelige problemer.

For bedre å kunne forstå bønnen har jeg lyttet til andres råd, grunnet på Skriftene og studert profeters og andres liv. Men mest hjelp har jeg fått når jeg har sett for meg et barn som tillitsfullt henvender seg til en kjærlig, snill, klok og forståelsesfull Far som vil at vi skal lykkes.

Vær ikke redd for å virke klønete når du uttrykker følelser. Bare snakk med din Fader. Han hører alle bønner og besvarer dem på sin måte.

Når vi forklarer et problem og legger frem en mulig løsning, svarer han noen ganger ja, andre ganger nei. Det hender også ofte at han holder tilbake svaret, ikke fordi han ikke vil vise omsorg, men fordi han elsker oss – fullkomment. Han vil at vi skal benytte oss av den sannhet han har gitt oss. Hvis vi skal vokse, må vi ha tillit til vår egen evne til å velge rett. Vi må gjøre det vi *føler* er rett. Når tiden er inne, vil han svare. Han vil ikke svikte oss.

Jeg har beskrevet hvordan vårt forhold til vår Fader egentlig virker. Det er intet ved oss som han ikke kjenner. Han kjenner alle våre behov og kunne gitt oss alle svarene. Men nettopp fordi hans hensikt er å gi oss evig lykke, oppmuntrer han oss til å treffe riktige valg.

Tre måter å finne svar på

1. Se etter tegn på at han allerede har svart deg

Som så mange av oss, oppfattet ikke Oliver Cowdery de svarene på bønn som Herren allerede hadde gitt. For å åpne hans og våre øyne, mottok Joseph Smith følgende åpenbaring:

“Velsignet er du for det du har gjort, for du har adspurt meg, og se, *så ofte som du har adspurt, er du blitt undervist* av min Ånd. Om det ikke hadde vært således, ville du ikke ha kommet til det sted hvor du nå er.

Se, du vet at du har adspurt meg, og jeg *opplyste din forstand*, og nå forteller jeg deg dette for at du kan vite at du er blitt opplyst av sannhetens Ånd” (L&p 6:14-15; uthevelse tilføyd).

Hvis du føler at Gud ikke har besvart *dine* bønner, bør du grunne på disse skriftstedene – og deretter bør du lete nøye i ditt eget liv etter ting som tyder på at han allerede har svart deg.

2. Legg merke til følelser

For at vi skal kunne gjenkjenne de svar Herren gir, har han sagt:

“Hvis du ønsker enda et vitnesbyrd, så husk den natten da du ropte til meg i ditt hjerte om å få vite sannheten av disse ting.

Talte jeg ikke fred til ditt sinn om saken?” (L&p 6:22-23; uthevelse tilføyd).

Herren gir oss ytterligere innsikt ved å råde oss til å tenke ut et problem i vårt sinn og så spørre ham om det er rett:

“Hvis det er riktig, vil jeg forårsake en brennende følelse i ditt bryst, derfor skal du *føle* at det er riktig.

Men hvis det ikke er riktig, skal du ikke ha slike *følelser*, men din tanke skal sløves” (L&p 9:8-9; uthevelse tilføyd).

3. Handle når han holder tilbake et svar

Det er avgjørende for oss å innse at Herren også besvarer bønner på en tredje måte, ved å *holde svaret tilbake*. Hvorfor gjør han det?

Han er vår fullkomne Fader. Han elsker oss langt mer enn vi er i stand til å forstå. Han vet hva som er best for oss. Han ser enden fra begynnelsen. Han vil at vi skal handle for å kunne oppnå nødvendig erfaring.

Når han svarer *ja*, er det for å gi oss tillit.

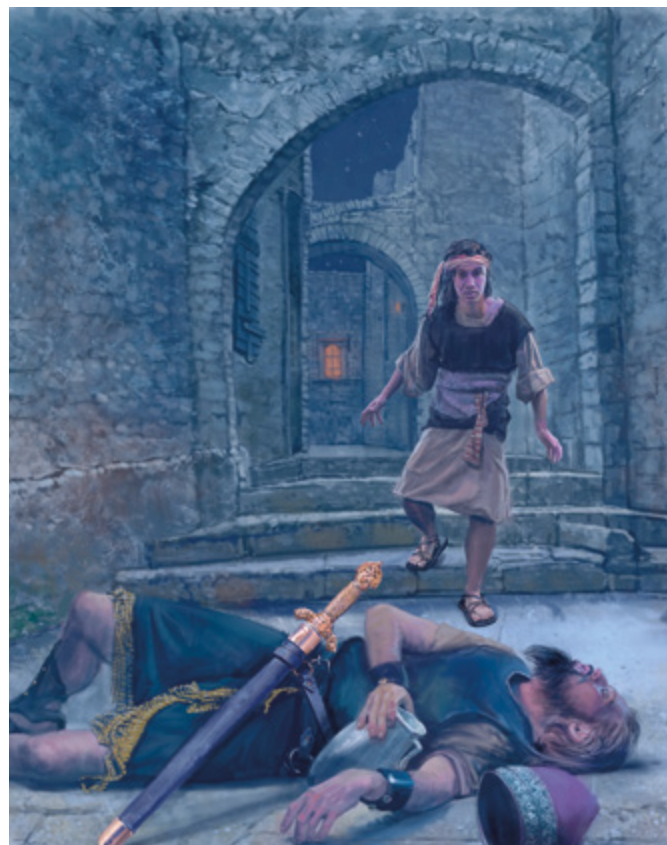
Når han svarer *nei*, er det for å forhindre feil.

Når han *holder et svar tilbake*, er det for at vi skal vokse ved tro på ham, ved lydighet mot hans bud og ved vilighet til å handle ut fra sannhet. Det forventes av oss at vi skal påta oss ansvar ved å handle etter en avgjørelse som er i harmoni med hans lære, uten at vi har fått dette bekreftet på forhånd. Det er ikke meningen at vi skal sitte

passivt og vente eller knurre fordi Herren ikke har talt. Vi skal handle.

Som oftest velger vi å gjøre det rette. Han vil bekrefte på sin måte at våre valg er rette. Bekreftelsen kommer stort sett ved hjelpepakker som vi finner langs veien. Vi oppdager dem ved å være åndelig innstilt. De er som små beskjeder fra en kjærlig Fader som tegn på hans godkjennelse. Hvis vi tillitsfullt begynner på noe som ikke er rett, vil han la oss vite det før vi har gått for langt. Vi fornemmer denne hjelpen ved å føle oss urolige eller ille til mote.

Nephis anstrengelser for å få tak i messingplatene viser hvordan prinsippene fungerer (se 1 Nephi 3:6-7). Etter to mislykkede forsøk var Nephi likevel tillitsfull. Han krøp inn i byen mot Labans hus uten å vite alle svarene. Han sa: “Jeg ble ledet av Ånden, for jeg visste ikke på forhånd hva jeg skulle gjøre,” og tilføyde så de viktige ordene: “*Likevel gikk jeg videre*” (1 Nephi 4:6-7; uthevelse tilføyd).

Nephi var villig til å prøve gang på gang og anstrenge seg til det ytterste. Han trodde at han ville få hjelp. Han nektet å bli mismodig. Og fordi han handlet, hadde tillit til Herren, var lydig og brukte sin handlefrihet på riktig måte, fikk han veiledning. Han ble inspirert steg for steg mot målet, og med sin mors ord ble han "gitt... *kraft* til å utføre det som Herren har befalt" (1 Nephi 5:8; uthevelse tilføyd).

Nephi visste at han måtte betro seg til Gud, vise tro og handle slik at han kunne få hjelp, steg for steg. Han hverken knurret eller ba om full forklaring. Men legg nøye merke til at han ikke ventet passivt på hjelp. Han handlet! Ved å følge en åndelig lov, fikk han inspirasjon og kraft til å handle.

Stol på Guds vilje og måte

Noen ganger oppfatter vi ikke svar på bønner fordi vi er så oppsatt på å få bekreftelse på våre egne ønsker. Vi innser ikke at Herren vil at vi skal gjøre noe annet. Pass på å søke hans vilje.

Jeg må innrømme at jeg ikke vet hvordan jeg skal kunne gjøre det som er rett, unntatt i de tilfeller hvor jeg viser rettferdighet og tillit til min himmelske Fader. Prinsippene vil rett og slett ikke virke i de tilfeller hvor handlefrihet bevisst brukes mot Guds vilje. Hvis det er synd vi ikke har omvendt oss fra, er vi overlatt til våre egne evner og til å famle og kjempe på egenhånd. Vi *kan* bli berget ved vår egen omvendelse.

Jeg har spart den viktigste delen om bønn til slutt. Det er takknemlighet! Våre oppriktige anstrengelser for å takke vår høyt elskede Fader medvirker til herlige følelser av fred, egenverd og kjærlighet.

Hvordan har det seg at de fattigste synes å vite best hvordan de kan takke Herren? I Guatemalas høyland har medlemmene knapt nok til å opprettholde livet. Å reise til templet krever store ofre. En reise til templet krever et helt års forberedelse. Det krever hardt arbeid og offer for å spare penger og skaffe mat, i tillegg til spinning, farging av garnet og veving av nye klær. Det innebærer en lang barbeint gåtur ut av fjellene, kryssing av innsjøen Isabel,

bussturene med lite mat. Og trette og slitne ankommer de templet. De skrubber seg rene til de skinner, tar på seg sine nye klær og trer inn i Herrens hus.

Kledt i hvitt blir de undervist av ånden, mottar ordinanser og inngår pakter. En av kvinnene fra høylandet ble dypt rørt av ånden og betydningen av begavelsen. Da hun kom inn i det celestiale rom, så hun de andre som satt i rommet med hodet ærbødig bøyd. På en uskyldig måte knelte hun ved inngangen av rommet, uten sjenanse for de andre i

Noen ganger oppfatter vi ikke svar på bønner fordi vi er så oppsatt på å få bekreftelse på våre egne ønsker.

rommet. Hun bøyde hodet, gråt, og i 20 minutter utøste hun sitt hjerte til sin himmelske Fader. Til slutt, med kjolen gjennomtrukket av tårer, løftet hun hodet. Den forståelsesfulle tempelvertinnen spurte, "Kan jeg hjelpe deg med noe?" Hun svarte, "Å, vil du? Dette er mitt problem: Jeg har prøvd å fortelle himmelske Fader hvor takknemlig jeg er for alle mine velsignelser, men jeg føler ikke at jeg når frem. Vil du hjelpe meg å fortelle ham hvor takknemlig jeg er?"

Når vi søker inspirasjon til å velge rett, gir Herren oss milde tilskyndelser. Disse krever av oss at vi tenker oss om, utøver tro, arbeider, noen ganger også kjemper og handler. Det hender ikke så ofte at vi mottar hele svaret på en viktig sak eller et innviklet problem med en gang. Som oftest kommer svaret litt etter litt, uten at vi ser avslutningen på det.

Dette rådet om bønn er sant. Jeg har testet det grundig i mitt eget private livs laboratorium. Jeg har oppdaget at det som noen ganger ser ut til å være en ugjennomtrengelig barriere når det gjelder kommunikasjon, er et enormt skritt som må tas i tro.

Hvis du søker Hans hjelp, så sørg for at ditt liv er rent, dine motiver er verdige, og at du er villig til å gjøre det han ber deg om – for han *vil* besvare dine bønner. Han er din kjærlige Fader, og du er hans elskede barn. Han elsker deg fullkomment og ønsker å hjelpe deg. ■

Hva om jeg
ikke har en
BRENNENDE
følelse i **BRYSTET?**

Når du vet hva du skal se etter, kan du lettere oppfatte Den hellige ånd.

Av Rachel Nielsen

“Inviter Mr. Wood* til Seminar.” Tanken slo meg så snart jeg hørte bekjentgjørelsen, og jeg tenkte umiddelbart at det var galskap. Hvorfor skulle jeg invitere musikk læreren min til Seminar klokken halv fem om morgenen?

Seminar-lederen hadde nettopp fortalt klassen at vi skulle ha en dag for å vise at vi verdsetter lærerne våre. Vi ble utfordret til å invitere noen av våre lærere til å bli med oss på morgen-Seminar, hvor vi skulle takke dem for deres tjeneste. Hele uken etter å ha

**Navnet er forandret.*

hørt denne bekjentgjørelsen, tenkte jeg på å invitere Mr. Wood. Hver gang jeg gikk på Seminar eller så ham i musikk timen, kom tanken tilbake: “Inviter Mr. Wood til Seminar.” Etter flere dager med dette, kunne jeg ikke ignorere tanken lenger.

En morgen mens alle elevene i musikk timen fant frem instrumentene sine, la jeg ned trombonen min og gikk frem til Mr. Wood. Hjertet hamret og hendene skalv, men da jeg åpnet munnen for å invitere ham, følte jeg lindring.

Til min overraskelse sa Mr. Wood at han ville komme! Han var nysgjerrig på hvorfor jeg gikk på Seminar hver morgen før skolen, og ønsket å lære mer. Etter å ha gitt ham alle detaljer, gikk jeg glad og satte meg.

I løpet av denne opplevelsen følte jeg ingen brennende følelse i brystet (se L&p 9:8). Men jeg følte Den hellige ånd. Den tilbakevendende tanken på å invitere Mr. Wood (se L&p 128:1), lindringen jeg følte da jeg inviterte ham (se Johannes 14:26) og gleden jeg følte da jeg hadde

invitert ham (se Galaterne 5:22), kom alt sammen fra Ånden. Men hvis jeg bare hadde kjent etter en brennende følelse i brystet, ville jeg kanskje ikke ha lagt merke til at Den hellige ånd tilskyndet meg.

Den hellige ånd taler på mange måter, og når du studerer hvordan han kommuniserer, vil du vite hva du skal se etter når du prøver å legge merke til når han er sammen med deg, og når han underviser eller veileder deg.

Se etter de små og enkle tingene

Før vi ser på de mange måter Den hellige ånd taler til oss på, må vi huske at åpenbaring som regel kommer i det stille og det små. Hvis vi er ute etter en Alma den yngres opplevelse med en engel og et jordskjelv, kan vi gå glipp av de hyppigere og fredeligere tilskyndelsene fra Den hellige ånd. Eldste David A. Bednar i De tolv apostlers quorum advarer og sier at hvis vi legger "vekt på forbløffende og dramatiske åndelige tilkjennevisninger", kan vi overse "små og gradvise åndelige tilskyndelser" som er mer vanlige.¹ Når du prøver å oppfatte Den hellige ånd, skulle du se etter de små og enkle tilskyndelsene.

Legg merke til hvordan Den hellige ånd kommuniserer

Ikke fortvil om du aldri har hatt en brennende følelse i brystet. Det

er mange som oppfatter Den hellige ånds innflytelse på denne måten, men han taler også på mange andre måter, og du behøver ikke ha en brennende følelse i brystet for å føle hans nærvær. Faktisk, når du lærer hvordan Den hellige ånd inspirerer deg og ser etter det i ditt liv, kan du oppleve at han kommuniserer med deg oftere enn du var klar over.

Denne listen inneholder bare noen måter Den hellige ånd kommuniserer på. Studer Skriftene og ordene til vår tids profeter, samt side 96-98 i *Forkynn mitt evangelium: En veiledning i misjonærarbeidet* (2004) for å finne flere måter han kan snakke til deg på.

"Åpenbaringsens ånd fungerer som regel gjennom tanker og følelser som kommer til vårt sinn og hjerte ved Den hellige ånds kraft. (Se L&p 8:1-2;

100:5-8.)"² Den hellige ånd kan tale til deg gjennom:

- Følelser som kjærlighet, glede, fred, tålmodighet, godhet, trofasthet, saktmodighet (se Galaterne 5:22-23).
- Tanker som opptar ditt sinn eller påvirker dine følelser (se L&p 128:1).
- Et ønske om å gjøre godt og adlyde budene (se Mosiah 5:2).
- En følelse av at noe er riktig (se L&p 9:8).
- En følelse av trøst eller lindring (se Johannes 14:26).
- Følelser som kan "utvide [din] sjel" (Alma 32:28).
- Tanker som kan "opplyse [din] forstand" (Alma 32:28).
- Hunger etter mer sannhet (se Alma 32:28).

HVA ER EN BRENNENDE FØLELSE I BRYSTET?

"Hva betyr en 'brennende følelse i brystet'? Må det nødvendigvis være en slik varme som produseres ved forbrenning? Hvis det er betydningen, har jeg aldri hatt en brennende følelse i mitt bryst. Ordet 'brennende' i dette verset betyr helt klart en følelse av velvære og ro. Det er vitnesbyrdet mange mottar. Slik er det åpenbaring virker."

Eldste Dallin H. Oaks i De tolv apostlers quorum: "Undervis og lær ved Ånden," *Liahona*, mai 1999, 22.

HVORDAN VET JEG OM EN TANKE KOMMER FRA MEG ELLER DEN HELLIGE ÅND?

“Vi må handle. Da finner vi ut om den kommer fra oss selv eller om det er Guds kraft ... Alt som innbyr og lokker oss til å gjøre godt og å være gode, kommer fra Gud.”

Eldste David A. Bednar i De tolv apostlers quorum, “Patterns of Light: Discerning Light” (video), LDS.org.

- Å føle seg drevet til å gjøre noe eller hindret i å gjøre noe (se 1 Nephi 7:15; 2 Nephi 32:7).

Hvordan disse tankene og følelsene kan komme

- “Øyeblikkelig og intenst.”
- “Varsomt og gradvis.”
- “Så diskret at du kanskje ikke engang vil legge merke til det.”³

Tanker og følelser fra Den hellige ånd kan komme for å:

- Hjelp oss å huske noe (se Johannes 14:26).
- Beskytte oss mot bedrag (se L&p 45:57).

- Vitne om vår himmelske Fader og Jesus Kristus (se 2 Nephi 31:18).
- Hjelp oss å undervise (se L&p 84:85).
- Gi Åndens gaver (se L&p 46:11).
- Gi syndsforlatelse (se 2 Nephi 31:17).

Se etter det som er godt

Når du prøver å oppfatte Ånden, kan du tenke på tilskyndelsens tiltenkte utfall: Leder tanken eller følelsen deg til å gjøre godt? Moroni 7:16 lyder: “Derfor viser jeg dere måten å dømme på, for alt som oppfordrer til å gjøre godt og tilskynder til å tro på

Kristus kommer ved Kristi gave og kraft, derfor kan dere ha en fullkommen kunnskap om at det er av Gud.”

President Gordon B. Hinckley (1910-2008) sa “Hvordan gjenkjenner vi Åndens tilskyndelser? Jeg tror egentlig ikke det er så vanskelig ... Overtaler de til å gjøre godt, til å stå opp, å stå rakt, å gjøre det rette, å være vennlig, å være gavmild? Da er de fra Guds ånd. Hvis de er mørke, illevarslende, stygge, ikke gode, da kan du vite at de er av den onde.”⁴

Hvis du lurer på om du føler Ånden, kan du spørre deg selv om tanken eller følelsen innbyr deg til å gjøre godt. Hvis den gjør det, kan du være trygg på at den er fra Gud.

Se etter en sjanse til å bruke din handlefrihet

Hvis du er verdig og du fremdeles har vanskelig for å oppfatte Den hellige ånd, så gjør noe. Din himmelske Fader har velsignet deg med handlefrihet, og noen ganger vil han kreve at du handler uten hans veiledning. Han vil be deg om å utøve din tro ved å ta et skritt inn i mørket. President Boyd K. Packer, president for De tolv apostlers quorum, sa: "Et eller annet sted i din søken etter åndelig kunnskap er det et 'troens sprang' ... Det skjer i det øyeblikk du har beveget deg til utkanten av lyset

og trått inn i mørket – for å oppdage at veien er opplyst et skritt eller to videre fremover."⁵ Hvis du trofast handler ut fra den kunnskapen du allerede har, selv om du ikke oppfatter tilskyndelser fra Den hellige ånd, vil vår himmelske Fader sørge for at du ikke kommer på avveier. ■

Artikkelforfatteren bor i Utah, USA.

NOTER

1. David A. Bednar, "Åpenbaringsens ånd," *Liahona*, mai 2011, 88.
2. David A. Bednar, "Åpenbaringsens ånd," 88.
3. David A. Bednar, "Åpenbaringsens ånd," 90.
4. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), 260-61.
5. Boyd K. Packer, "Vår søken etter åndelig kunnskap", *Liahona*, jan. 2007, 18.

HVORFOR ER DET VANSKELIG Å OPPFATTE DEN HELLEGE ÅND?

"Vår Fader forventer at du skal lære hvordan du kan motta denne guddommelige hjelp ved å utøve tro på ham og hans hellige Sønn Jesus Kristus. Om du mottok inspirert veiledning bare ved å spørre, ville du ha blitt svak og stadig mer avhengig av Dem. De vet at nødvendig personlig utvikling vil komme ved at du strever for å lære hvordan du blir ledet av Ånden."

Eldste Richard G. Scott i De tolv apostlers quorum, "Motta åndelig veiledning," *Liahona*, nov. 2009, 7.

HVORDAN FØLES ÅNDEN?

"Vi har ikke ord... som fullkomment beskriver Ånden" (Boyd K. Packer, "Herrens lys," *Lys over Norge*, juli 1988, 30). Fordi det er vanskelig å beskrive hvordan Ånden føles, vil alle beskrive det litt forskjellig. Men uavhengig av disse forskjellene, kan vi lære mye når andre forklarer hvordan Den hellige ånd taler til dem.

FØLG de små TILSKYNDELSENE

*Enhver hvisken fra
Den hellige ånd er
verdt å lytte til.*

Hvis en tornado kom til å slenge en enorm trestamme mot sengen din i løpet av natten, skulle du sikkert gjerne ha visst det på forhånd.

Wilford Woodruff (1807-98), som senere ble Kirkens fjerde president, sov en gang ute i vognen sin sammen med sin hustru og sine barn, da Ånden hvisket: "Stå opp og flytt vognen."¹ Han kunne ha avvist det som et merkelig innfall, men i stedet adlød han. En halv time senere, rev en virvelvind et enormt tre opp med roten og slengte det gjennom luften. Treet landet nøyaktig der vognen hadde stått.

Det finnes mange slike eksempler på mirakler som har skjedd som et resultat av å følge tilskyndelser.

Men hva med en tilskyndelse som inspirerer deg til å ringe en venn bare for å si hei? Eller en tilskyndelse til å legge et ekstra par sokker i sekken til din neste fjelltur? Å følge slike tilskyndelser vil sannsynligvis ikke føre til dramatiske utfall, men de er likevel viktige.

Vennen du ringer, har kanskje en tung dag. En telefonsamtale kan kanskje muntre ham opp. På turen kan et ekstra par sokker bety forskjellen mellom en komfortabel tur og smertefulle blemmer hvis føttene uventet blir våte.

President Thomas S. Monson har sagt: "Vi observerer. Vi venter. Vi lytter etter den stille, lave røsten. Når den taler, adlyder kloke menn og kvinner. Vi utsetter ikke å følge Åndens tilskyndelser."²

Noen ganger er åndelige tilskyndelser presserende. Men som regel er de milde. Vår himmelske Fader har lovet å undervise oss "linje på linje, bud på bud, litt nå og litt da" (2 Nephi 28:30).

Eldste David A. Bednar i De tolv apostlers quorum har sagt: "Som regel kommer åpenbaring i små doser over tid, og gis i henhold til vårt ønske, vår verdighet og vår forberedelse."³

Mest sannsynlig vil ingen av oss trenge å smette unna en trestamme som blir slynget mot oss av en tornado. Likevel kan vi være sikre på at det alltid vil være noen små og enkle gode ting vi kan gjøre hvis vi er oppmerksomme på Ånden. ■

NOTER

1. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Wilford Woodruff* (2011), 47.
2. Thomas S. Monson, "Ånden gir liv," *Lys over Norge*, rapport fra generalkonferansen april 1985, 57.
3. David A. Bednar, "Åpenbaringens ånd," *Liahona*, mai 2011, 88.

EN VELSIGNELSE FOR MIN BROR

Av Jesse Jones

Jeg lærte om prestedømmets kraft og velsignelser på et uheldig tidspunkt. For noen år siden, da min lillebror var 14, krasjet han på motorsykkel og knakk beinet i to. Min far ringte og fortalte meg at de kjørte ham til sykehuset. Jeg følte meg kvalm da jeg skyndet meg til sykehuset. Da jeg kom dit, så jeg en av mine onkler. Han fortalte meg hvor ille ulykken hadde vært.

I frykt for hva jeg ville se, åpnet jeg døren der broren min lå og gikk inn i rommet. Jeg tok ett skritt, lukket øynene, og følte øyeblikkelig fred. Akkurat som jeg aldri vil glemme kvalmen jeg følte, vil jeg aldri glemme den følelsen av fred og lindring som kom over meg. Jeg kjente igjen følelsen – det var Ånden.

Så fikk jeg høre min far snakke. Han og min onkel holdt på med å gi min bror en prestedømsvelsignelse. Han velsignet ydmykt sin sønn i Jesu Kristi navn med at han skulle bli bra, leges og at beinet skulle fungere godt igjen.

Etter velsignelsen var alle stille en stund. Jeg visste da at jeg måtte leve verdig til å motta Det melkisedekske prestedømme og være i stand til å gi velsignelser til mine fremtidige barn.

Da vi møttes i gangen utenfor min brors rom, begynte mine foreldre å snakke om hva de skulle gjøre. De vurderte å forlate Mexico for å ta ham med til en lege i USA, eller å få operasjonen utført her. Uansett hvilket alternativ de følte var best for min bror, visste jeg at han allerede hadde fått den beste hjelpen han kunne få. Han hadde fått en velsignelse av to menn med prestedømmet, så uansett hva foreldrene mine bestemte seg for, kom det til å gå bra med min bror.

De bestemte seg at operasjonen skulle gjennomføres i Mexico. Legene satte en plate og 10 skruer inn i min brors bein. Det leget godt, og noen måneder senere begynte han på et fotballag. Velsignelsen ble oppfylt akkurat som min far hadde sagt.

Jeg vet at prestedømmet er Guds kraft og myndighet som er gitt til mennesket. For en flott gave han har gitt oss. ■

Artikkelforfatteren bor i Chihuahua, Mexico.

“Når vi mottar prestedømmet, mottar vi myndighet til å handle i Guds navn og lede på sannhetens og rettferdighetens vei. Denne myndigheten er en viktig kilde til rettferdig makt og innflytelse til fordel for Guds barn på jorden, og vil vare på den andre siden av sløret.”

Eldste L. Tom Perry i De tolv apostlers quorum, “Læresetningene og prinsippene i trosartiklene,” *Liahona*, nov. 2013, 47.

“Hva skal jeg tenke på under nadverden?”

Selv om vi står som vitner om Jesus Kristus til alle tider, i alle ting og på alle steder (se Mosiah 18:9), konkurrerer noen ganger innflytelser i verden rundt oss om vår oppmerksomhet. Nadverden gir oss anledning til å konsentrere våre tanker om Frelseren uten distraksjoner.

Under nadverden kan du tenke på ordinansens betydning og skjønnhet. Å ta del i symbolene på Frelserens legeme og blod kan hjelpe deg å reflektere over hans altomfattende sonoffer. Når du tar nadverden, fornyer du din dåpspakt. Når du gjør det, kan du fornye din beslutning om alltid å minnes ham og holde hans bud.

Du kan forbedre din opplevelse av nadverden ved å forberede deg åndelig. I løpet av uken kan du vurdere å studere generalkonferansetaler eller skriftsteder som hjelper deg å fokusere på Frelserens offer og ditt eget disippelskap. Under nadverdssalmen og bønnene, kan du fokusere på ordene du synger og hører, og tenke på hva de betyr.

Under nadverden kan du ta deg tid til å tenke på endringene du gjør i ditt eget liv for å bli mer lik Jesus Kristus. Når du verdig har tatt del i nadverden, kan du føle deg ren og ubesmittet, akkurat slik du gjorde den dagen du ble døpt.

Tenk på forsoningen

Under nadverden går mine tanker til Jesus Kristus og hans forsoning. Det er vanskelig for meg å uttrykke hva jeg føler under nadverden når jeg tenker på Jesu Kristi forsoning. Jeg vet at Jesus Kristus ble valgt til å være vår Forløser. Jeg vet at han lever.

Nephi B., 20 år, Kongo

Tenk på Jesus Kristus

Under nadverden tenker jeg på hva Frelseren gjennomgikk så vi kan omvende oss fra feilene vi har begått. Jeg tenker

også på alle velsignelsene han har gitt meg, og på de fantastiske miraklene han har utført og vil utføre. Vi er så velsignet som er i stand til å ta del i nadverden, slik at vi kan omvende oss fra våre synder og forplikte oss til å gjøre det bedre.

Andee B., 13 år, Utah, USA

Grunn på ordene i nadverdssalmene

Nadverdssalmene lærer oss hva vi skulle tenke på under nadverden. For eksempel sier min yndlings-nadverdssalme

“I all ydmykhet, o Frelser” (*Salmer*, nr. 105): “Må vi aldri, aldri glemme at ditt liv og blod du ga, da du bar ditt kors alene like hen til Golgata.” Å huske teksten i nadverdssalmene i løpet av denne hellige ordinansen, hjelper meg å føle fred og øker min takknemlighet for Jesu Kristi forsoning.

Austin B., 15 år, Alberta, Canada

Minnes og erkjenne

Hensikten med nadverden er å fornye våre pakter med vår himmelske Fader og å bli vasket rene for de synder vi har omvendt oss fra. Under nadverden minnes vi Kristi offer for oss og grunner på hvordan vi anvender det i vårt liv. Jeg prøver å tenke på hva jeg har

gjort i løpet av den siste uken, og hvor godt jeg har holdt mine pakter med min Fader. Jeg erkjenner de synder jeg har begått, og fokuserer på hvordan jeg kan anvende forsoningen til å overvinne dem. Når jeg gjør dette, er nadverden en oppbyggende og åndelig styrkende opplevelse.

Abigail P., 14 år, Arizona, USA

Unngå å la tankene vandre

Jeg har et lite kort liggende i Skriftene som jeg tar frem hver søndag under nadverden. Det ligger som bokmerke for Mosiah 18, hvor Alma fremlegger dåpspakten. Kortet har små notater, for eksempel: "Vær takknemlig for forsoningen," for å hjelpe meg å huske nadverdets hensikt og hellighet. Når jeg ser notatene, hjelper det meg å konsentrere meg om nadverdets hensikt og hellighet.

Alisha M., 19 år, Texas, USA

Husk det siste måltid

Vi skulle tenke på Jesu Kristi sonoffer og viktigheten av å delta verdig i symbolene på hans legeme og blod. Vi kan også tenke på den gangen han velsignet brødet og vinen sammen med sine tolv apostler.

Jonás A., 18 år, Moreloys, Mexico

Reflekter over dine pakter

Da jeg var yngre, var det eneste jeg tenkte på under nadverden, hvordan

jeg kunne være stille. Nå som jeg er prestedømsbærer, forstår jeg at for at nadverden skal ha mening og hjelpe meg å vokse åndelig, må jeg reflektere mens den pågår. Jeg tenker på Frelserens forsoning og hvordan han viste oss kjærlighet. Jeg tenker også på hvordan nadverden kan styrke min tro og mitt ønske om å oppfylle min dåpspakt.

Levi F., 19 år, Abia, Nigeria

Takk for velsignelser

Under nadverden skulle vi tenke på hvor stort offeret var som vår Frelser gjorde for oss, og la vårt hjerte være fylt med takknemlighet. Når jeg tar nadverden, liker jeg å takke vår himmelske Fader og hans elskede Sønn, Jesus Kristus, for de velsignelser jeg har mottatt.

Elen S., 16 år, Paraíba, Brasil

SETT VERDEN TIL SIDE

"Da jeg var barn, ble vakker musikk spilt mens nadverden ble delt ut. Brødrene ba

oss snart om å stanse denne praksisen fordi våre tanker ble rettet mot musikken istedenfor mot vår Herre og Frelserens sonoffer. Mens nadverden forrettes, setter vi verden til side. Det er en tid for åndelig fornyelse idet vi forstår den dype åndelige betydningen av ordinansen som tilbys hver enkelt av oss. Hvis vi skulle bli lettsindige i vår deltagelse i nadverden, ville vi miste muligheten til fornyet åndelig vekst."

Eldste L. Tom Perry i De tolv apostlers quorum, "Når vi nå tar nadverden," Liahona, mai 2006, 41.

KOMMENDE SPØRSMÅL

"En av mine venner ønsker å prøve noe dårlig bare én gang så hun kan forstå det når folk snakker om det. Hvordan kan jeg hjelpe henne å forstå at det ikke er en god idé?"

Send ditt svar og, hvis ønskelig, et høyoppløselig bilde innen 15. juli 2014 på liahona.lds.org, pr. e-post til liahona@ldschurch.org eller i posten (se adresse på side 3).

Følgende informasjon og tillatelse må vedlegges e-post eller brev: (1) fullt navn, (2) fødselsdato, (3) menighet eller gren, (4) stav eller distrikt, (5) din skriftlige tillatelse og, hvis du er under 18 år, dine foreldres skriftlige tillatelse (e-post er i orden) til å trykke ditt svar og foto.

Svar kan bli redigert på grunn av lengde eller klarhet.

Av eldste
Anthony D. Perkins
i De sytti

TIENDE GIR INDRE STYRKE

Bestem deg nå for å betale ærlig tiende. Å gjøre det vil hjelpe deg å lære at Herren holder sine løfter.

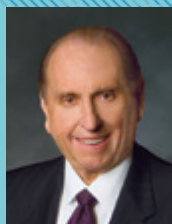
President Thomas S. Monson sier at “ærlig tiendebetaling gir indre styrke og vilje til å overholde de andre budene”.¹ Jeg var så heldig å få et vitnesbyrd om dette prinsippet mens jeg fortsatt var en ung mann.

Da jeg var 14 år gammel, begynte jeg i min første jobb og tjente to amerikanske dollar pr. time som bygningsarbeider. Lønnen for min første uke utgjorde 80 dollar. Jeg ønsket å kjøpe en åtte-spors kassettpiller, som var den nyeste musikkteknologien den gangen. Toppmodellen som jeg ønsket meg, kostet 320 dollar. Jeg fortalte ivrig mamma og pappa at jeg ville kjøpe kassettpilleren etter å ha fullført fire ukers arbeid.

Mer enn fire uker

Mor og far sa så klokt: “Det vil ta mer enn fire uker å tjene nok til å kjøpe den kassettpilleren. Du skulle uttrykke takknemlighet til Gud for

hans mange velsignelser ved å betale 10 prosent av inntekten i tiende. Du må betale myndighetene ca. 10 prosent i skatt. Og du bør lære mens du er ung å adlyde profetenes råd om å forberede deg økonomisk for fremtiden, herunder din misjon, så vi foreslår at du setter av 30 prosent av din inntekt på en sparekonto.”

HAN VIL ÅPNE EN UTVEI

“Alle har råd til å betale tiende. I virkeligheten har ingen av oss råd til ikke å betale tiende. Herren vil styrke vår beslutning. Han vil åpne en utvei så vi kan klare det.”

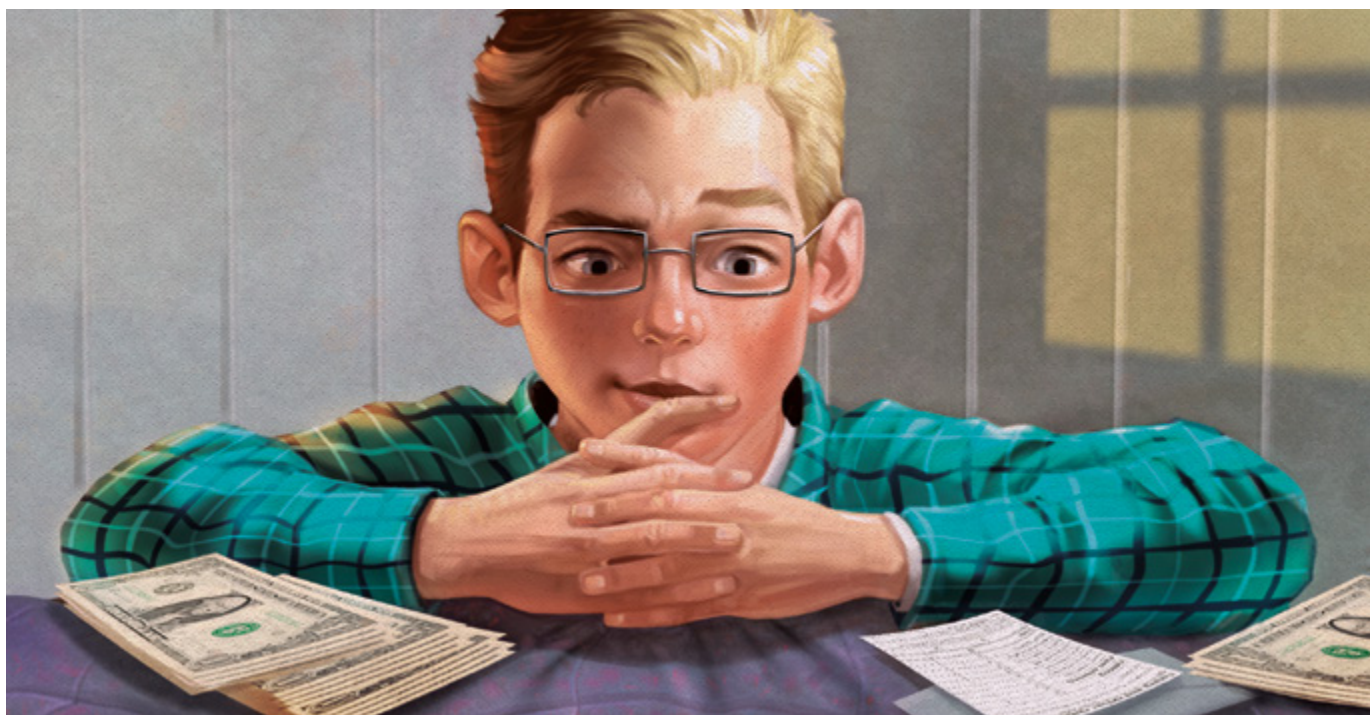
President Thomas S. Monson, “Vær et forbilde,” *Liahona*, mai 2005, 113.

Mitt tenåringssinn regnet raskt ut at hvis jeg gjorde som mor og far sa, ville jeg bare ha 40 dollar å bruke hver uke, noe som medførte at jeg måtte jobbe minst to måneder for å kjøpe kassettpilleren jeg ønsket meg. En viktig avgjørelse måtte tas – skulle jeg prioritere å skaffe materielle eiendeler, eller skulle jeg ofre for å betale tiende og spare?

Betal tiende først

Til styrke for ungdom gir følgende råd: “Betal [tienden] først, også om du tror du ikke har penger nok til å dekke de andre behovene dine. Ved å gjøre det vil du utvikle større tro, overvinne selvishet og bli mer mottakelig for Ånden.”²

Jeg bestemte meg som 14-åring for å betale en ærlig tiende resten av mitt liv. Jeg bestemte meg for å følge profeten og spare penger til misjon og fremtidig utdanning. Denne opplevelsen lærte meg også å skille

mellom ønsker og behov. Jeg ønsket meg den nyeste teknologien, men jeg trengte den ikke. Så jeg bestemte meg for å kjøpe en mye rimeligere modell med færre funksjoner, og den fungerte fortsatt bra da jeg reiste på misjon.

Løfter ble holdt

Da jeg lærte ved å betale tiende at Herren holder sine løfter, ble min tro sterkere, og det samme gjorde mitt ønske om å holde hans andre bud. Jeg lærte at hvis jeg bidro med et rundhåndet fasteoffer, ville han besvare mine bønner og veilede meg kontinuerlig (se Jesaja 58:6-11). Jeg lærte at hvis jeg leste Mormons bok, ville han åpenbare dens sannhet for meg ved Den hellige ånds kraft (se Moroni 10:4-5). Jeg lærte at hvis jeg adlød Visdomsordet, ville han gi meg helse, visdom og kunnskap, og at jeg kunne "løpe og ikke bli trett" (se L&p 89:18-21). Jeg lærte

også at hvis jeg holdt kyskhetsloven, kunne Den hellige ånd være min faste følgesvenn, og Frelseren ville gi meg frimodighet til en dag å stå uten skam i hans nærhet (se L&p 121:45-46).

En annen måte det å betale tiende og offergaver har økt min indre styrke på, er gjennom templets pakter. *Til styrke for ungdom* lærer oss: "For å komme inn i templet må du betale full tiende."³ Når jeg kommer inn i det hellige tempel, føler jeg Guds nærhet og hans kjærlighet. Jeg vitner om at i tempelordinanser mottar vi "kraft fra det høye" (L&p 95:8) til muntert å møte og overvinne jordelivets utfordringer.

En velsignelse i vente

Å betale tiende og offergaver har styrket min tro på at Herren oppfyller sine løfter. Gjennom profeten Malaki erklærte han: "Bær hele tienden inn i forrådshuset... Prøv meg på

denne måten... om jeg ikke vil åpne himmelens luker for dere og øse ut velsignelser over dere i rikelig mål" (Malaki 3:10).

Gjennom hele mitt liv, også under økonomiske prøvelser tidlig i mitt ekteskap, åpnet alltid Gud himmelens luker slik at familien fikk livets timelige nødvendigheter. Jeg vitner om at hvis du er lydlig mot tiendeloven, vil din tro vokse til en stor kilde til styrke i ditt liv.

Jeg oppfordrer alle unge – og hvert medlem – til å lytte til Jesus Kristus og hans profeter og betale full tiende og et rundhåndet fasteoffer gjennom hele livet. Jeg lover at Herren vil styrke deg og hjelpe deg å oppnå dine rettferdige ønsker i henhold til hans hellige hensikter. ■

NOTER

1. Thomas S. Monson, "Vær et forbilde," *Liahona*, mai 2005, 113.
2. *Til styrke for ungdom* (2011), 38.
3. *Til styrke for ungdom*, 38.

VEIEN TILBAKE TIL KIRKEN

Jeg prøvde å finne svar utenfor evangeliet, men alt jeg fant var tomhet.

Av Doug Boyack

Jeg vokste opp i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, men på universitetet bestemte jeg meg for at jeg ikke trengte Kirken lenger. Jeg innledet en overfladisk, egoistisk søken etter "sannhet" andre steder. Da jeg ikke fant noen svar som ga meg fred eller glede, falt jeg inn i et dypt åndelig mørke. Jeg følte at jeg aldri ville bli lykkelig igjen.

Men jeg kunne fortsatt se at jeg hadde vært lykkeligere da jeg var aktiv i Kirken. Jeg begynte rutinemessig å gå i kirken, i håp om å finne en viss befrielse fra det mørket som kontrollerte mitt liv. Min halvhjertede innsats oppnådde imidlertid ikke stort. Jeg fokuserte på studiene, i håp om at de ville hjelpe meg å glemme tomheten jeg følte. Dette hjalp midlertidig, men det ga ingen virkelig løsning.

Etter å ha snublet rundt og innsett at jeg ikke kom noen vei, bestemte jeg meg for å ta en pause fra skolen for å reise. Jeg hadde spart litt penger, men ikke nok til å vare så veldig lenge. Før jeg dro, bestemte jeg meg for å utøve litt virkelig tro og betale tiende av mine beskjedne sparepenger. Det var ikke lett. Jeg ville være langt hjemmefra, og snart jeg ville være blakk. Likevel håpet jeg det fantes en Gud, og jeg visste at jeg ville trenge hans hjelp.

Jeg skrev en sjekk på min tiende, sendte den til biskopen, pakket min Mormons bok og dro av gårde. Nesten umiddelbart følte jeg Åndens varme. Jeg ble overrasket da jeg følte min tvil og sorg bli erstattet med forståelse og optimisme. Fra Idaho til Washington, DC var Kirkens medlemmer hyggelige mot meg, og ikke minst hjalp de meg

å utvikle tro og rettferdige ønsker. Jeg følte meg hjemme uansett hvor jeg kom.

Etter en kort tid visste jeg at jeg ville avslutte reisen før tiden – ikke av mangel på penger, men fordi en mye bedre reise ventet meg. Da jeg kom hjem, snakket jeg med biskopen og stavsprezidenten. Med deres hjelp tjente jeg snart Herren som misjonær.

Hver gang jeg betaler min tiende eller møter Kirkens ledere nå, husker jeg "begynnelsen" av min sanne omvendelse. Siden da har jeg opplevd oppturer og nedturer, men jeg har anstrengt meg for å holde meg åndelig sterk. Jeg vil alltid være takknemlig for at vår himmelske Fader aksepterte mitt beskjedne offer i tro og strakte ut sin kjærlige arm til meg. ■

Artikkelforfatteren bor i California, USA.

UBRYTELIG

“Vi kan ikke bryte de ti bud.
Vi kan bare knekke oss selv
mot dem.”

(Cecil B. DeMille, amerikansk filmregissør
og produsent, “Commencement Address”
[Brigham Young University, 31. mai 1957], 5;
speeches.byu.edu.)

En velsignelse til mamma

Av Susan Barrett

Basert på en sann historie

“Alt gjenopprettet er, vi sannhets lys ble bragt. For Gud har talt til jord igjen, ved prestedømmets makt”
(Barnas sangbok, 89).

Primær var over, og 10 år gamle Ruben så etter misjonærene. De skulle gå hjem sammen med ham. Eldste Sánchez og eldste Rojas hadde lært Ruben og hans eldre bror, Diego, misjonærleksjonene og hadde døpt og bekreftet dem. Nå så Ruben på dem som sine beste venner.

Ruben så gjennom vinduet i en lukket klasseromsdør. Der var de! Men hva gjorde de? De hadde hendene på hodet til en mann i menigheten, og det så ut som om de holdt en bønn slik de hadde gjort da Ruben ble bekreftet.

Da de kom ut av rommet, spurte han misjonærene: “Hva gjorde dere?”

“Vi ga bror Mendoza en prestedømsvelsignelse,” sa eldste Sánchez. “Det er som en spesiell bønn, og den kan gi trøst, hjelpe noen å vite hvordan de kan løse et problem, eller til og med helbrede noen som er syke.”

Neste søndag så Ruben etter misjonærene i kirken igjen. “Kan dere komme hjem til meg og gi mamma en velsignelse?” spurte han. “Hun har så vondt i ryggen.”

De skyndte seg hjem til Ruben. Eldste Sánchez og eldste Rojas snakket med Rubens mamma. Hun var medlem av Kirken, men hun hadde ikke vært i kirken på lenge.

“Vi hører at du ikke føler deg bra, søster Garcia,” sa eldste Rojas.

“Ryggen min har vært fryktelig vond i flere uker,” fortalte hun dem. “Jeg har gått til mange leger, men de har ikke vært i stand til å hjelpe meg.”

“Ruben ba oss om å komme og gi deg en prestedømsvelsignelse,” sa eldste Sánchez. “Vil du at vi skal gjøre det?”

“Å, ja, vær så snill,” sa mamma.

Da misjonærene la hendene på hodet hennes og ga henne en velsignelse, trillet tårene nedover mammas kinn. Da de var ferdige, klemte Ruben henne. “Jeg vet at velsignelsen vil hjelpe deg,” sa han til henne.

Tre dager senere kom misjonærene tilbake for å se hvordan Rubens mamma hadde det. “Jeg er så glad for å se dere,” sa hun. “Smerten i ryggen min begynte å avta etter at dere ga meg velsignelsen, og nå er den helt borte!”

“Vår himmelske Fader helbredet deg, søster Garcia,” sa eldste Sánchez. “Han lot oss hjelpe seg ved å bruke vår prestedømsmyndighet til å velsigne deg.”

Søndagen etter – og hver søndag etter det – gikk mamma i kirken sammen med Ruben og Diego. Hun visste at prestedømmets kraft var virkelig, og det samme gjorde Ruben. ■
Artikkelforfatteren bor i Utah, USA.

HVA ER PRESTEDØMMET?

Prestedømmet er myndighet til å handle i vår himmelske Faders navn.

Gutter i Kirken kan få Det aronske prestedømme når de er verdige og 12 år gamle. De kan få Det melkisedekske prestedømme når de er verdige og 18 år gamle.

Embedene i Det aronske prestedømme er diakon, lærer og prest. Embedene i Det melkisedekske prestedømme er eldste, høyprest, patriark, sytti og apostel.

Noe av det bærere av Det aronske prestedømme kan gjøre:

Forberede nadverden (lærere og prester), velsigne den (prester) og dele den ut (alle)
Være hjemmelærere (lærere og prester)
Døpe (prester)
Samle inn fasteoffer (diakoner, lærere og prester)
Ordinere andre i Det aronske prestedømme (prester)

Noe av det bærere av Det melkisedekske prestedømme kan gjøre:

Gjør alt som bærere av Det aronske prestedømme kan gjøre, i tillegg til å:
Bekreftede medlemmer av Kirken etter dåpen
Gi prestedømsvelsignelser
Lede Kirkens møter og gi kall

Av eldste
Neil L. Andersen

i De tolv apostlers quorum

*Medlemmene av De tolv
apostlers quorum er spesielle
vitner om Jesus Kristus.*

Hvordan kan jeg være misjonær NÅ?

Be om å få vite hvordan du kan
dele evangeliet med andre.

Be om å få vite hvem du
kan invitere til kirken.

Om du ikke er heltidsmisjonærer
med et misjonærskilt på frakken,
kan du likevel være misjonær
i hjertet.

Be for heltidsmisjonærene.

Hold opp ditt lys, og vær
et eksempel for Jesus.

*Fra "Det er et mirakel," Liahona,
mai 2013, 77-80.*

Av eldste
Scott D. Whiting
i De sytti

Ærbødighetslammet

“Fred etterlater jeg dere. Min fred gir jeg dere” (Johannes 14:27).

Da jeg var rundt syv år gammel, ønsket min Primær-president å hjelpe barna å bli mer ærbødige i Primær. Hun laget en stor oppslags-tavle formet som et lam. Når et barn

var ærbødig, festet hun et lammefor- met klistremerke på oppslagstavlen ved siden av hans eller hennes navn. Jeg ønsket meg virkelig et av disse lammeklistremerkene. En dag i Primær satt jeg stille med armene foldet og stirret på Primær-presidenten slik at hun skulle legge merke til at jeg var ærbødig. En ganske høy gutt satt foran meg, så jeg flyttet meg til siden slik at hun kunne se meg.

Mens jeg satt der ærbødig, begynte pianisten å spille en vakker, rolig Primær-sang. Mens jeg lyttet,

kom en fredelig følelse over meg, og tårene begynte å trille nedover kinnene mine. Jeg visste ikke hvorfor jeg følte meg så glad og fredelig innvendig.

Etter Primær fortalte jeg mamma hva jeg hadde følt, og hun fortalte meg at det var Ånden. Den dagen lærte jeg hvordan Ånden føles. Når jeg må ta viktige beslutninger og trenger veiledning fra Ånden, husker jeg hvor fredelig jeg følte meg den dagen, og jeg kan kjenne hvordan Ånden taler til meg. ■

VENNER OVER HELE VERDEN

*Ciao, amici!**

Fra et intervju av
Amie Jane Leavitt

Har byen der du bor, et kallenavn? Byen der Loredana bor, kalles noen ganger Den evige stad. Loredana bor i Roma, Italia. Denne vakre, historiske byen har mange interessante steder å besøke, som Colosseum og Trevifontenen.

Hver morgen når det er skole, etter å ha lest Skriftene sammen, spiser Loredana og familien frokost (som regel frokostblanding og melk). Så går hun på skolen. Hun liker spesielt fagene kunst og håndverk og data. Når hun kommer hjem, liker hun å leke med sin lillebror Francesco. ■

Artikkelforfatteren bor i Utah, USA.

** "Hei, venner!" på italiensk.*

Jeg er LOREDANA fra Italia

Mamma leste Mormons bok for meg hver kveld, til og med før hun ble medlem av Kirken. Da mamma bestemte seg for å la misjonærene undervise oss, og jeg hørte dem lese Mormons bok, var det kjent.

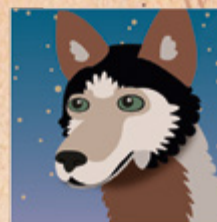
Mamma tar seg av en eldre dame som heter Angelina. På lørdager forteller jeg noen ganger Angelina historier og synger Primær-sanger for henne. Jeg liker å hjelpe min venn Angelina.

Til jul og påske liker jeg å gi venner og familie håndlagede gaver. Jeg lager mine egne kort og fotorammer til å sette spesielle bilder i.

Familien min liker å gå på stranden, besøke historiske steder i Roma, eller bare leke på lekeplassen.

Jeg hjelper ofte min stefar å lage pasta Amatriciana til middag.

JEG ELSKER Å SE TEMPLET

Min mor og stefar planlegger å bli besejlet i Roma Italia tempel når det er innviet. Jeg gleder meg også til den dagen. Det blir en svært spesiell dag for hele familien!

KLAR TIL Å DRA!

Loredanas veske er pakket med noen av sakene hun liker best. Hvilke av disse sakene ville du pakke i din veske?

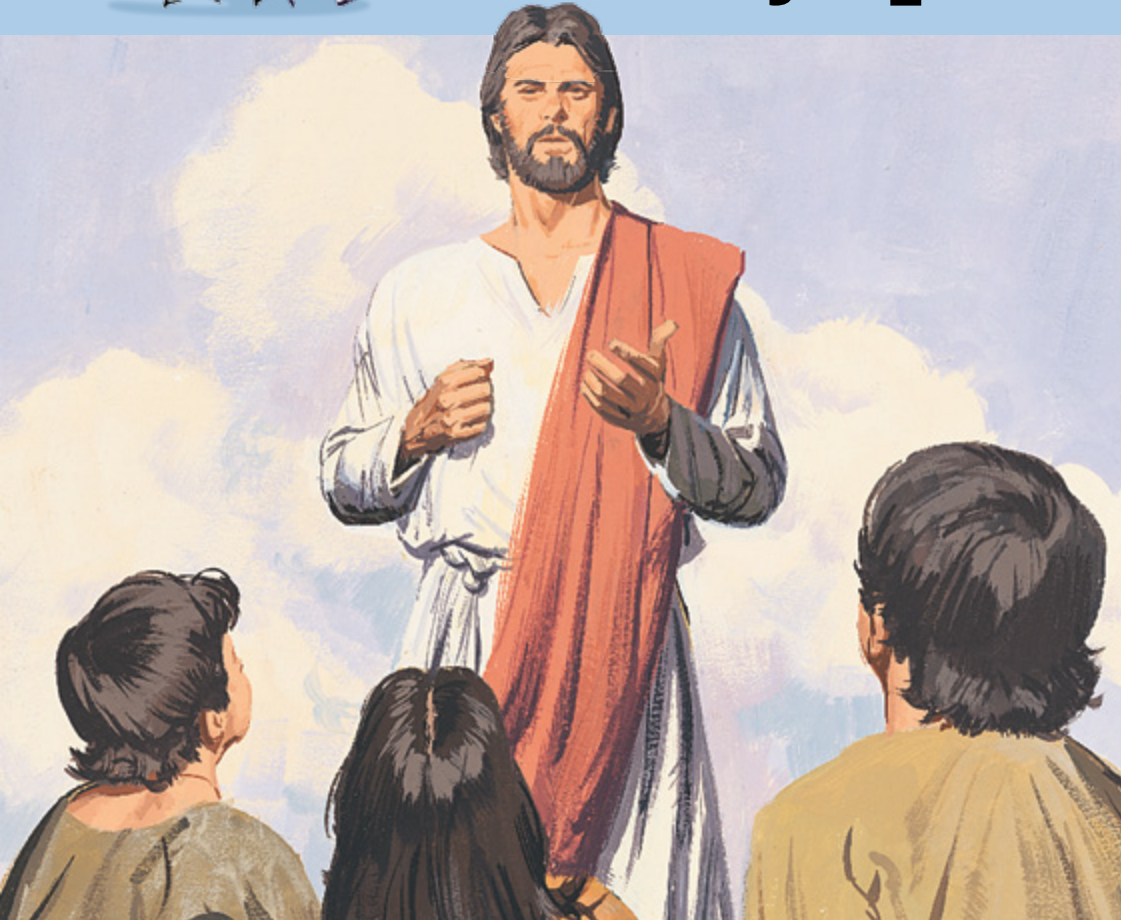
Massimo fra Italia

Massimo har på seg fotballdrakten sin, men du kan også kle ham i kirkeklær eller den italienske folkedrakten hans. Lim denne siden på tykt papir før du fargelegger og klipper ut bitene. ■

Vær hjelpsom

Hva Jesus sa

En dag underviste Jesus om hva vi skulle gjøre når noen ber oss om hjelp. Han sa at vi skulle gjøre eller gi enda mer enn vedkommende ber om. Finn ut hvorfor dette kalles "å gå en ekstra mil" ved å lese Jesu ord i Matteus 5:40-42.

Hvordan følge Jesus i dag

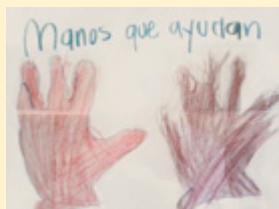

En kveld begynte min bror og søster og jeg å rydde opp i hele huset. Så kom pappa inn og sa det var leggetid. Da jeg våknet neste morgen, sa mamma: "Takk for at dere ryddet."

Elizabeth C., 8 år, Alberta, Canada

Jeg liker å hjelpe folk. Når mamma deltar i en tjenesteaktivitet, liker jeg å bli med henne og hjelpe til.

"Hjelpende hender," Luis N., 6 år, Chihuahua, Mexico

Månedens utfordring:

Prøv å finne måter å hjelpe din Primær-lærer i løpet av leksjonene.

Hjelp en bror eller søster med lekser eller en oppgave i huset.

Overrask mor eller far ved å rydde et rom uten å bli spurt.

Jeg utfordrer meg selv til å...

Musikk i Uganda

*Lede musikken foran alle sammen?
George klarer det.*

Av David Dickson

Kirkens tidsskrifter

Det er ikke mange barn som har kall i Kirken før de blir oppflyttet fra Primær. Men George N. fra Uganda var bare fem år gammel da han ble kalt som sangleder i grenen.

Sanglederen er den som står foran alle under nadverdsmøtet for å lede sangen. Det er en viktig oppgave!

“Jeg pleide å bli veldig nervøs da jeg var yngre,” sier George. Men selv da gjorde han alltid sitt beste.

Han ble bedre for hver uke. Det varte ikke lenge før han ledet musikken trygt.

George liker å virke i kallet sitt. “Jeg føler meg bra,” sier han. “Jeg føler at Ånden er i rommet.”

Musikk er svært viktig for George. Han spiller også piano og gitar.

Selvfølgelig hjelper det at George kommer fra en musikalsk familie. De elsker å synge sammen – George, hans foreldre, hans seks søstre og hans ene bror. Fra eldst til yngst er navnene deres Rosillah, Mirriam, Nancy, Ashley, George, Chayene, Onidah og Gideon. Den sangen de liker best å synge som familie, er “Et barns bønn” (*Barnas sangbok*, 6).

Nå som George er 12, er han opp-tatt under en del av nadverdsmøtet når han hjelper til med å dele ut nadverden. Hans yngre bror Gideon, som er 5, hjelper til ved å lede musikken noen ganger. George har lært Gideon hvordan han gjør det.

Begge brødrene smiler lykkelig når de leder musikken. De vet at de er med på å bringe Ånden inn i møtet. ■

OM GEORGE

- Foruten musikk er en av Georges hobbyer å spille fotball.
- Yndlingsmaten hans er ris, søtpoteter, bønner og peanøtter.
- Yndlingsfagene hans på skolen er engelsk og matematikk.
- George liker å spille brettspill sammen med familien. Brettspillet han liker best, heter Scattergories.

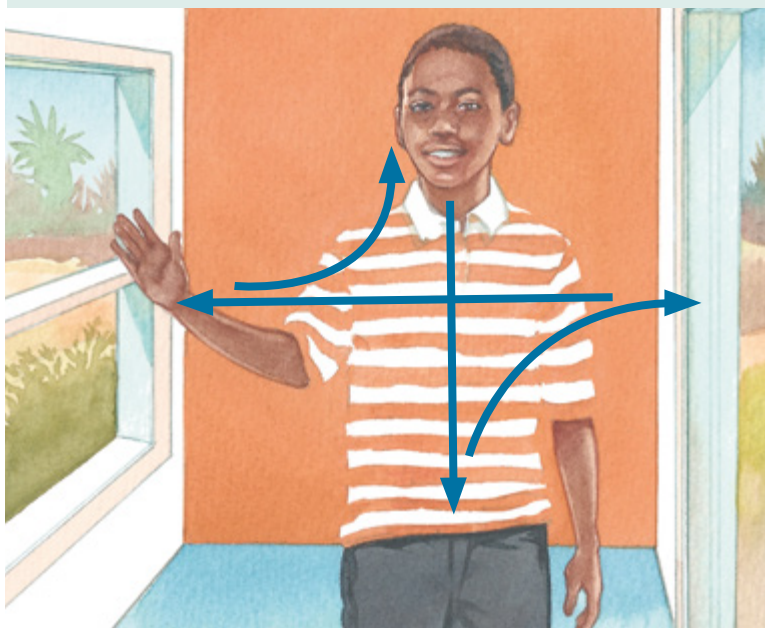
Mormons bok forteller oss

The image shows a page from a music book. At the top, the title 'Mormons bok forteller oss' is written. Below the title is a musical score. The first staff is a treble clef with a key signature of one sharp (F#) and a time signature of 4/4. The number '4' is circled in red. To the right of the first staff is a drawing of a yellow ship on blue water. Below the first staff are two more staves, one in bass clef and one in treble clef. The tempo is marked '♩ = 84-92'.

HVORDAN DIRIGERE MUSIKK

Du kan også lære å dirigere musikk! Slik leder man "Mormons bok forteller oss" (*Barnas sangbok*, 62-63):

1. Se på de to tallene på begynnelsen av sangen. Det øverste tallet forteller deg hvor mange taktslag det er i hver takt eller liten del av sangen. Denne sangen har fire slag i hver takt.
2. Løft hånden, og hold den avslappet med fingrene tett sammen. Beveg hånden nedover. Beveg hånden til venstre. Beveg hånden til høyre. Beveg hånden oppover.
3. Gjenta mønsteret for hvert takt i sangen.
4. Fortsett å øve, og snart vil du være klar til å dirigere en sang på familiens hjemmeaften!

Prestedømsordinanser og tempelarbeid velsigner min familie

Av Jennifer Maddy

Karl løp ned til båthavnen, idet han gledet seg til å se sin far. Karls far var fisker, og Karl løp ofte ut til båten for å møte ham på slutten av dagen.

“Skynd deg, pappa!” ropte Karl. “Jeg vil vise deg noe jeg har tegnet til deg i dag!”

“Fint!” sa pappa. “Men jeg må fortøye båten først.”

Karl fulgte med mens pappa

omhyggelig fortøyd båten til bryggen med et tykt tau. “Hvorfor må du knytte så stramt?” spurte Karl idet pappa dro i en stor knute.

Pappa pekte på en båt på land som hadde et stort hull i bunnen. “Den båten var ikke fortøyd godt nok. Under forrige storm slet den seg og ble slengt mot noen steiner.”

Karl sperret opp øynene.

“Kan du tenke deg hvordan vår himmelske Fader hjelper oss å holde

oss knyttet til ham, slik at vi kan være trygge?” spurte pappa.

“Skriftene?” gjetted Karl.

“Akkurat,” sa pappa. “Han gir oss også prestedømsordinanser som dåp og nadverden. Mamma og jeg giftet oss i templet, slik at familien kunne bli knyttet sammen for alltid.”

Karl grep tauet og hjalp pappa å gi det et siste napp. “Vi lager den strammeste knuten av alle!” ■

Artikkelforfatteren bor i Utah, USA.

SKRIFTSTED OG SANG

- Matteus 18:18
- “Jeg ser vår Herres tempel”
(Barnas sangbok, 99)

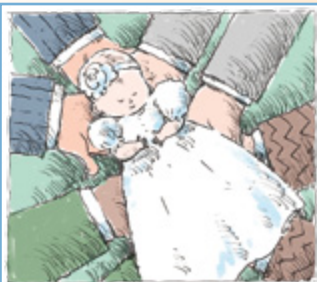
IDEER TIL SAMTALE I FAMILIEN

Familien kan lese Matteus 18:18 og snakke om hva det betyr at noe er “bundet i himmelen”. Ved hjelp av en lang hyssing kan dere bytte på å knytte en knute på hyssingen og fortelle hvordan prestedømsordinanser har velsignet dere.

Velsignelse av barn

Velsignelse av barn

Tempelekteskap

Dåp ved nedsenkning

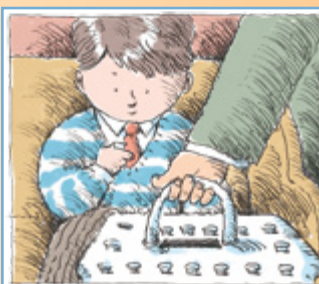
Dåp ved nedsenkning

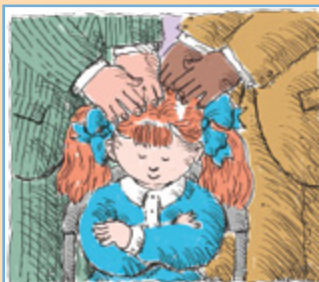
Tempelekteskap

Velsignelse av syke

Nadverd

Bekreftelse

Velsignelse av syke

Nadverd

Bekreftelse

HOLD KONTAKTEN MED VÅR HIMMELSK FADER

Fjern denne siden, og lim den på et farget ark. Klipp ut kortene, og legg dem med forsiden ned på bordet eller gulvet. Bytt på å vende to kort for å finne to like. Når noen finner et par, ber du ham eller henne fortelle hvordan ordinansen som er vist på kortene, hjelper oss å holde oss nær vår himmelske Fader.

VÅR SIDE

Merari C., 11 år, El Salvador

Misjonærer, av Maria Clara A.,
9 år, Brasil

Paulo og Carlo D., 10 år, fra Filippinene, er tvillingbrødre. De gleder seg til de blir gamle nok til å motta prestedømmet og dele ut nadverden. De elsker å undervise andre om evangeliet, og de forbereder seg allerede til å reise på misjon. Carlo forteller alle han kjenner om den levende profet, og Paulo liker å ta med seg Mormons bok til skolen og lese den sammen med sine klassekamerater. De vet at det er viktig å lese i Skriftene hver dag, og å gå i kirken på søndag. Carlo og Paulo snakker to språk flytende – Tagalog og Ilokano – og de lærer engelsk på skolen. De elsker å spille basketball sammen med vennene sine.

En dag på skolen utfordret vennene mine meg til å rope et stygt ord i et tomt klasserom. Da jeg sa nei, ertet de meg og gjorde narr av meg. Da sa jeg ja, og jeg sa ordet lavt og raskt. Så ble jeg veldig lei meg for det jeg hadde gjort. Den kvelden ba jeg av hele mitt hjerte, og omvendte meg etter å ha sagt det stygge ordet. Jeg vet at jeg alltid kan vende meg til vår himmelske Fader for å vite hva som er riktig, og hvis noe er galt, skal jeg si nei, selv om mine venner ber meg om å gjøre det. Jeg er takknemlig for omvendelse!

Paola L., 10 år, Mexico

JEG PRØVER Å LIGNE JESUS

På skolen min hadde vi forberedt oss siden begynnelsen av året til en flott aktivitet som kalles *Festidanza*. Slik det hadde vært vanlig hvert år, skulle den arrangeres på en lørdag. Så en dag kom rektor og bekjentgjorde at den skulle flyttes til søndag. Jeg fortalte mamma at på søndager går vi i kirken, og jeg er glad for å kunne holde sabbatsdagen hellig.

Isaiás R., 6 år, Peru

Den beste opplevelsen i mitt liv var den dagen jeg ble døpt. Mamma lærte meg at når jeg ble døpt, ville jeg være ansvarlig for alle mine handlinger. Dagen kom, og min far og jeg var begge kledd i hvitt. Jeg var nervøs, men da jeg tok min fars hånd for å gå ned i døpefonten, visste jeg at alt ville gå bra. Da pappa uttalte dåpsbønnen og førte meg under vann, følte jeg vakre ting i hjertet som er vanskelige å forklare. Så ble jeg bekreftet og mottok Den hellige ånds gave. Jeg er så takknemlig for at jeg er døpt. Akkurat som Jesus Kristus satte et eksempel for meg, er jeg et forbilde for lillebroren min. Jeg vet at Jesus Kristus lever og elsker oss.

Richard H., 8 år, Guatemala

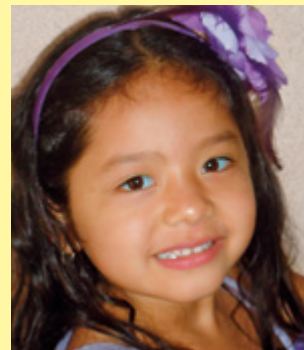
Agustina B., 10 år, Argentina

Marianella B., 7 år, Argentina

Jeg elsker barnesidene i *Liahona* fordi historiene hjelper meg å lære om vår himmelske Fader. Jeg ber alltid mamma om å lese historiene for meg. Jeg elsker puslespill, labyrinter, tegning og historiefortelling. Jeg liker å lære nye ting i Primær. Jeg vet at min himmelske Fader elsker meg, og han elsker deg også. Jeg prøver å alltid minnes ham og velge det rette.

Jocelyn C., 4 år, Nicaragua

Santiago og hans yngre bror Jairo

Helt siden jeg var liten, har jeg ønsket å motta Det aronske prestedømme. Når jeg har prestedømmet, vil jeg kunne dele ut nadverden, og templets dører vil være åpne for meg. Det er et fantastisk privilegium å tilhøre denne gjenopprettede kirke, og jeg vet at evangeliet er sant. Snart vil jeg forlate Primær, hvor jeg har lært så mye, og bli med i bataljonen av ungdom i Unge Menn.

Santiago P., 11 år, Ecuador

“Og en skikkelse kom til syne foran meg, med den hviteste kjortelen jeg noensinne hadde sett. Hans navn var Moroni.” (Se Joseph Smith – Historie 1:30-33.)

Erick H., 9 år, Mexico

DEL MED LIAHONA

Du kan sende en tegning, et foto eller en historie via Internett på liahona.lds.org, via e-post til liahona@ldschurch.org med “Our Page” i emnelinjen, eller med vanlig post til adressen på side 3.

Hvert bidrag må inneholde barnets fulle navn, kjønn og alder (3 til 11 år gammelt), pluss mors eller fars navn, menighet eller gren, stav eller distrikt, og mors eller fars skriftlige tillatelse til å bruke barnets foto og bidrag (e-post aksepteres). Vennligst ingen tegninger av Frelseren. Bidrag kan bli redigert med hensyn til lengde eller klarhet.

Wills gode idé

Av Lynn Greenway

Basert på en sann historie

Will ønsket seg et bilde av templet. Han ønsket å ha det på rommet sitt. Han hadde hørt profeten si at det ville være en fin ting for alle å ha.

“Mamma, har du kjøpt meg et bilde av templet ennå?” spurte Will.

“Ikke ennå,” sa mamma.

Hun var opptatt med den nye babyen.

“Nei vel,” sa Will.

Will elsket templet. Han visste at det er et spesielt sted hvor familier blir beseglet til hverandre.

Will ble litt lei seg. Mamma hadde det altfor travelt. Hvordan kunne

han få tak i et bilde av templet?

Da fikk Will en god idé. Han trengte ikke å vente på mamma!

Will løp for å finne fargestifter og litt papir. Så satte han seg ned ved skrivebordet og begynte å tegne.

Etter en lang stund la Will fra seg fargestiftene. Han løp inn på kjøkkenet og holdt opp tegningen sin for å vise den til mamma.

“For en nydelig tegning av templet,” sa mamma.

“La oss gå og henge det på rommet mitt,” sa William.

“Det er en god idé!” sa mor. ■

Artikkelforfatteren bor i Pennsylvania, USA.

KRAFTEN I NÅR

Av Kelly Louise Urarii

Min manns sykdom kom plutselig. En morgen slo han plenen, da han brått følte seg syk. Dagen etter lå han koblet til en hjertelungemaskin. Da vi gikk fra akuttmottaket til operasjonssalen, snakket en av legene om *hvis* de klarte å redde ham.

Fordi sykdommen han hadde pådratt seg, var sjelden, var sjansen til å overleve liten. Jeg kunne ikke tro denne dramatiske vendingen. Jeg følte meg overveldet av fortvilelse.

Heldigvis klarte Pierre seg gjennom sin første operasjon, og ble innlagt på intensivavdelingen. Det ville bli en lang vei tilbake, men sjansene hans ble bedre for hver time som gikk. Den første av mange sykepleiere snakket med meg morgenen etter den første operasjonen. Hun snakket om *når* Pierre var klar for neste trinn i behandlingen. Dette ordet fikk meg til å tenke. Det lå så mye mer håp i *når* enn *hvis* – det formidlet trygghet og forventning. Jeg takket henne for det gode ordvalget, og hun smilte bekreftende.

Pierre fikk mange prestedømsvelsignelser, noe som ga mye oppmuntring. Vi visste at vi måtte se etter Herrens hånd i vårt liv, siden hans innflytelse ikke var et spørsmål om *hvis* men *når*. Hver gang Pierres helse ble farlig svekket, minnet jeg ham om velsignelsene og at vi måtte vise vår tro på Herren. Dette

Vi visste at vi måtte se etter Herrens hånd i vårt liv, siden hans innflytelse ikke var et spørsmål om hvis men når.

var en hellig reise, og hver dag var en gave.

Håpet om *når* holdt oss positive. 18 dager inn i reisen gikk det imidlertid fryktelig galt. I løpet av den syvende operasjonen fastslo legene at sykdommen var for omfattende. Legeteamet uttrykte tårefylt sin sorg da de fortalte meg at Pierre ikke ville overleve natten.

Jeg fikk være sammen med min evige ledsager da han gikk gjennom sløret. Vi ble velsignet med å ha hans eneste gjenlevende barn fra et tidligere ekteskap på telefonen for å formidle den kjærligheten han følte for sin far. Pierre sovnet stille inn.

Ved graven hans noen uker senere kom trøstende ord kom fra Mosiah 2:41: “Dere [skulle] tenke på hvor velsignet og lykkelige de er som holder Guds befalinger. For se... *hvis* de holder trofast ut til enden, blir de mottatt i himmelen for å bo med Gud i en lykkelig tilstand som aldri tar slutt” (uthevelse tilføyd).

Pierre og jeg hadde alltid bestemt at *hvis* i dette skriftstedet skulle være et *når* for oss. Vi visste at ved å være trofaste mot våre pakter, ville vi bli gjenforent – det var bare et spørsmål om *når*. Vi stoler på Herrens plan for evige familier og evig liv. Det er kraften i *når* som holder oss gående. ■

Artikkelforfatteren bor i British Columbia, Canada.

GORDON B. HINCKLEY

Gordon B. Hinckley elsket naturen da han vokste opp. Et valnøtt-tre han plantet som gutt, ble brukt til å bygge talerstolen til **Konferansesenteret**. Gordon sammenlignet ofte Frelserens kjærlighet med **Nordstjernens** veiledning, en stjerne han lærte å kjenne som ung gutt. Han **reiste** mer enn 3,2 millioner km i løpet av sin tjeneste i Kirken. **Satellitter** overførte hans vitnesbyrd over hele verden. Mer enn 70 templer ble innviet mens han var president, heriblant det gjenoppbygde **Nauvoo Illinois tempel**.

Også i dette nummeret

FOR UNGE VOKSNE

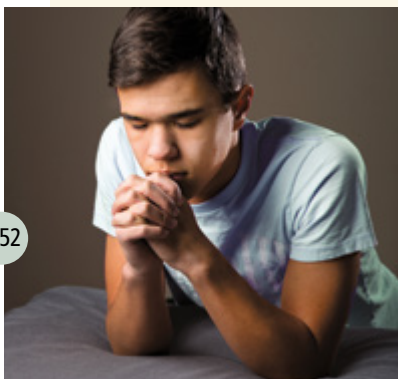

Følg veien til **LYKKE**

Biskop Gérald Caussé forklarer tre prinsipper som vil hjelpe deg å ha kontroll over din lykke, uavhengig av omstendighetene.

s. 42

FOR UNGDOM

s. 52

Hva om jeg ikke har en **BRENNENDE** følelse i **BRYSTET?**

Ikke bekymre deg. Det er mer enn én måte å føle Den hellige ånd på.

FOR BARN

Wills gode idé

Trenger du et bilde av templet
å henge opp hjemme?

s. 78

NORWEGIAN

JESU KRISTI
KIRKE
AV SISTE DAGERS HELLIGE